ANNAMALAI UNIVERSITY TAMIL SERIES

வடமொழி நூல்வரலாறு

(गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम्)

ஸம்ஸ்கிருதப்பேராசிரியர்

வித்யாரத்னம் P. S. சுப்பிரமண்யசாஸ்திரி

இயற்றியது

அண்ணாமலைநகர்

1946

THE

TRICHINOPOLY UNITED PRINTERS LIMITED

TRICHINOPOLY

TY 2—23-12-46—COPIES 300

முகவுரை

வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பன்முறை படித்து, ஆய்ந்து, தன்மயத்துவம் அடைந்தவரே வடமொழிநூல்வரலாற்றினை எழுதத் தகுதியுடையவர் ஆவர். மிகச் சில நூல்களையே அவ்வாறு யான் படித்தேனேயன்றி எல்லாவற்றையும் அவ்வாறு படித்திலேன். பலவற்றையும் ஒருமுறையே படித்துளேன். ஆகலின் இந்நூலை எழுதுதற்கு எனக்குச் சிறந்த தகுதி இல்லை என்பது திண்ணம். அவ்வாறு இருப்பினும் இந்நூலை எழுதியதற்குக் காரணம் மாணவர் ஒவ்வொரு நூலையும் முழுதும் படித்த பின்னரே சிறுபகுதியின் கருத்துக்கள் அவர்க்கு நன்கு புலப்படும் என அறிதற்கும், நூல்களை அவர் அடிக்கடி படிக்கவேண்டும் என அறிதற்கும், அக்கருத்துக்களைத் தம் அநுபவத்தோடு ஒட்டி ஆராயவேண்டும் என நினைத்தற்கும், இந்நூல் சிறந்த ஸாதனம் ஆகக் கூடும் என்பதே. ஒவ்வொரு நூலையும் ஆய்ந்து படிப்போர் இந்நூலுட் கூறப்பட்ட சில கருத்துக்களோடு மாறுபடவுங் கூடும். தக்க காரணங்களைக் கொண்டு அவர் அவற்றை மாற்றிக்கொள்ளின், அஃது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தரும்.

கூறப்பட்ட கருத்துகளுக்குப் பெரும்பான்மையும் மேற்கோள்கள் கீழ்க்குறிப்பிற் கூறப்பட்டன.

அச்சில் ஏறிய இன்னும் பல நூல்கள் எனக்குக் கிடைக்காமையாலும், கைப்பிரதியிலேயே இருக்கும் பல நூல்களை எனக்குப் பார்க்க இயலாமையாலும், இந்நூல் அவற்றைப் பற்றிக் கூறாதது இதற்கு ஒரு குறையே ஆகும். அக்குறையைப் பின்வரும் அறிஞர் நீக்குவது அவருடைய கடமை ஆகும்.

வடமொழியில் வேதங்கள் முதல் காவ்யங்கள் இறுதியாக உள்ள நூல்களும், அவற்றைப்பற்றி மாக்டானல், கீத், விண்டர் நீட்ஸ், வைத்யா, கிருஷ்ணமாசாரியா முதலியோர் இயற்றிய

முகவுரை

வரலாற்று நூல்களும், ஆங்காங்குள்ள நூல்களில் மஹாமஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், V. A ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதலியோர் எழுதிய முகவுரைகளும், இந்நூலிற்கு இயைபுபட்ட இன்னும் மற்ற நூல்களும் ஈண்டு உபயோகப் படுத்தப்பட்டன. குறியீடுகள் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாய் அறியப்படுமாகலின், அவற்றைத் தனியே குறிப்பிடவில்லை. சில தமிழ் நூல்களும் இங்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. அவற்றைக் கொண்டு சில நூல்களின் காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

வடமொழியில் எழுதப்பட்ட நூலைத் தமிழில் எழுதினால் பலர்க்கும் பயன்படும் எனக் கூறி, என்னைத் தமிழில் இந்நூலை எழுதச் செய்து, அதனை யூனிவர்ஸிடிப் பதிப்பாக அச்சிடச் செய்தவரும், அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிடி வைஸ்சான்ஸெல்லருமான ஸ்ரீமான் M. ரத்னஸ்வாமிக்கு எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இந்நூலைச் சிவகாமஸுந்தரியம்மை நடராஜப் பெருமான இவ்விருவரது திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அண்ணாமலைநகர்
20—12—1946

P. S. சுப்பிரமண்யசாஸ்திரி.

பொருளடக்கம்

வடமொழிநூல்வரலாறு

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
1.	வேதத்தின் இலக்கணமும் வகையும், ஸூத்திர வகையும்	....	1— 3
2.	ருக்வேதஸம்ஹிதை—அதன் பகுப்பு		4— 9
3.	மந்திர காலத்துச்செய்திகள்		10— 23
4.	ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ் ஸூக்தங்களும், மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்	....	24— 31
5.	ருக்வேததேவதைகள்	....	32— 72
	வருணன்	....	37— 40
	இந்திரன்	...	40— 49
	அக்கினி	...	49— 51
	ஸவிதா	....	51— 52
	ஸோமன்	....	52— 54
	ருத்திரன்	....	54— 57
	மருத்துக்கள்	....	57— 58
	விஷ்ணு	....	59— 60
	அச்வின்தேவதைகள்	....	61— 64
	பிருகஸ்பதி	....	64— 65
	அபாம்நபாத்	....	65— 66
	த்ரிதன்	....	66
	உஷஸ்	....	66— 67
	ரிபுக்கள்	....	67— 68
	அதிதி	....	68— 69
	திதி	....	69

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
6.	ருக்வேதியரின் மதக்கொள்கைகள்	73— 75
7.	ருக்வேதகாலம் ..	76— 79
8.	ருக்வேதியரான ஆரியரின் இருப்பிடம்	80— 81
9.	அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பெயர்கள்	82— 84
10.	அதர்வவேதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட செய்திகள்	85— 92
11.	அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பகுப்பு	93— 98
12.	அதர்வவேதம்—நான்காம் வேதம்—காலம்	99—106
13.	அதர்வஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள்	107—112
14.	யஜுர்வேதஸம்ஹிதை—அதன் வரலாறு	113—118
15.	,, —பொருளும் முறையும்	119—124
16.	யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படும் செய்திகள்	125—132
17.	ஸாமவேதஸம்ஹிதை	133—138
18.	பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை	139—141
19.	ருக்வேதப்பிராம்மணங்கள்	142—146
	ஐதரேயம்	142—144
	கௌஷீதகீயம்	144—146
20.	ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள்	147—151
	தலவகாரம்	147—148
	தாண்ட்யப்பிராம்மணம்	148—149
	ஷட்விம்சப்பிராம்மணம்	150
	ஸாமவிதானப்பிராம்மணம்	150
	ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம்	150
	தைவதப்பிராம்மணம்	150
	வம்சப்பிராம்மணம்	150
	ஸம்ஹிதோபநிஷத்	150
	சாந்தோக்யம்	151

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
21.	கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்கள்	....	152—153
22.	சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களும், சதபதத்தின் அமைப்பும்	....	154—156
23.	சதபதப்பிராம்மணத்திலிருந்து அறியப் படுஞ் செய்திகள்	....	157—160
24.	யாஞ்யவல்க்யரின் காலம்	....	161—162
25.	அதர்வவேதீயப்பிராம்மணம்	....	163—164
26.	உபநிஷத்துக்கள்	....	165—172
	ஐதரேயம்	....	167
	கௌஷீதகம்	....	167
	சாந்தோக்யம்	....	167—168
	கேனோபநிஷத்	....	168
	தைத்திரீயம்	....	168—169
	காடகம்	....	169
	ச்வேதாச்வதரம்	....	169—170
	மைத்ராயணீ—உபநிஷத்	....	170—171
	ஈசாவாஸ்யம்	....	171
	ப்ருகதாரண்யகம்	...	171—172
27.	வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும், அநுக்ரமணிகைகளும்	....	173—175
28.	சிக்ஷை	....	176—177
29.	சந்தஸ்	....	178—180
30	நிருக்தம்		181—182
31.	ஜ்யௌதிஷம்	....	183—184
32.	கல்பத்தின் இலக்கணமும் வகையும்	..	185—186
33.	ருக்வேதத்திய கல்பஸூத்ரங்கள்	...	187—189
	சாங்க்யாயனக்ருஹ்யம்	.	188
	சாம்பவ்யக்ருஹ்யம்	....	188
	ஆச்வலாயனக்ருஹ்யம்	...	188—189

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
34.	ஸாமவேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்	..	190—194
	மசகச்ரௌதம்	....	190
	லாட்யாயனச்ரௌதம்	...	191
	த்ராஹ்யாயணச்ரௌதம்	...	191—192
	கோபிலக்ருஹ்யம்	....	192
	த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்யம்	....	192—193
	கௌதமதர்மம்		193—194
35.	யஜுர்வேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்	.	195—208
	பௌதாயனச்ரௌதம்		196—197
	ஹிரண்யகேசிச்ரௌதம்		197
	மானவக்ருஹ்யம்	..	198
	வாராஹக்ருஹ்யம்	..	199
	பௌதாயனக்ருஹ்யம்	..	199—201
	ஆபஸ்தம்பக்ருஹ்யம்	...	201—202
	பாரஸ்கரக்ருஹ்யம்	..	202—203
	பௌதாயனதர்மம்	..	204—207
	ஆபஸ்தம்பதர்மம்	..	207—208
36.	பிற்காலத்திய தர்மசாஸ்த்ரங்கள்	..	209 213
	மனுதர்மசாஸ்த்ரம்		209
	யாஞ்யவல்க்யஸ்ம்ருதி	.	209—210
	நாரதஸ்ம்ருதி	..	210
	ஸூல்வஸூத்ரம்	..	213
37.	அதர்வவேதீயகல்பமும் கல்பஸூத்ரகாரர்களின் பௌர்வாபர்யமும்		214—217
38.	வ்யாகரணம்	.	218—239
	பாணினி	..	221
	பாணினியின் பிறப்பிடம்	..	222
	பாணினியின் காலம்	.	222—225
	காத்யாயனர்	..	225—226
	காத்யாயனரின் பிறப்பிடம்	..	226—227

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	காத்யாயனரின் சிறப்பு ...	227—228
	பதஞ்சலி ...	228—229
	பதஞ்சலிசரிதம் ...	230
	பதஞ்சலியின் சிறப்பு ...	231
	மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள் ..	231—232
	பின்னருள்ள நூல்கள் ...	232—237
	மற்ற நூல்கள் ...	237—239
39.	பூர்வமீமாம்ஸை ...	240—260
	ஜைமினியின்காலம் ..	244
	மீமாம்ஸாஸூத்ரம் ...	245—246
	குமாரிலபட்டர் ...	246—247
	அவர் காலம் ...	247—248
	ப்ரபாகரமிச்ரா ..	248—250
	மண்டனமிச்ரா ...	250
	உம்வேகபட்டா ...	251
	சாலீகநாதா ...	251
	வாசஸ்பதிமிச்ரா ..	251
	ஸுசரிதமிச்ரா—கிருஷ்ண தீக்ஷிதர் ...	252—257
	மிஞ்சிய நூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும் ..	257—260
40.	உத்தரமீமாம்ஸை—பெயரும் பிரிவும் ..	261—263
41.	அத்வைதம்	264—272
	பாஷ்யப்ரஸ்தானம் ...	266—268
	வாதப்ரஸ்தானம் ..	268—272
42.	விசிஷ்டாத்வைதம் ..	273—278
43.	த்வைதம் ..	279—280
44.	தர்க்கசாஸ்திரம் ...	281—291
	வைசேஷிகசாஸ்திரம் ...	284—285
	ந்யாயசாஸ்திரம் ...	286—287
45.	ஸாங்க்யசாஸ்திரமும் யோகசாஸ்திரமும் ..	292—295

வடமொழிநூல்வரலாறு

பிற்பகுதி

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
46.	புராணங்கள்	...	296—310
	பிராம்மம்	..	299
	பாத்மம்	...	299
	வைஷ்ணவம்	..	299
	சைவம்	...	300
	பாகவதம்	...	300—301
	நாரதீயம்	...	301—302
	மார்க்கண்டேயம்	.	302
	ஆக்னேயம்	....	302
	பவிஷ்யம்	....	303
	பிரம்மவைவாததம்	....	304
	லிங்கம்	....	304
	வாராஹம்	....	304
	ஸ்காந்தம்	....	304—305
	வாமனம்	....	305
	கௌர்மம்	....	305—306
	மாத்ஸ்யம்	....	306—307
	காருடம்	....	307
	பிரும்மாண்டபுராணம்	....	307
	புராணமஹாபாரதங்களுள் முன்னது யாது?	....	307—308
	தற்போதுள்ள புராணங்களின் காலம்	....	308—309
	தந்தரங்கள்	....	309—310
47.	காவ்யத்தின் பொதுத்தன்மையும் பொதுவகையும்	....	311—312
48.	இராமாயணம்	....	313—325
	இராமாயணத்தின் பெயாகள்	....	316—317

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	இராமாயணத்திலுள்ள ரஸங்கள்	317—319
	இராமாயணத்தின் காலம்	321—323
	இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேனாட்டறிஞரது கொள்கைகள்....	323—325
49.	மஹாபாரதம்	326--339
	பாரதம் மஹாபாரதம் என்ற சொற்களின் நிருக்தம்	330-331
	மஹாபாரதத்துள்ள ரஸங்கள்	331—334
	மஹாபாரதத்தின் காலம்	334—336
	மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேனாட்டாரது கொள்கைகள்	337—339
50.	இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட சில செய்திகள்	340—341
51	கி. பி. முதல் ஐந்து நூற்றாண்டில் வடமொழி நிலை	342—344
52.	ஒரே கவியின் நூல்களின் பௌர்வாபர்ய விவேசனம்	345—356
53.	பத்யகாவ்யங்கள்	357—513
	காளிதாஸன்	359—394
	காலம்	359—361
	இருப்பிடம்	362—363
	காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்	363—371
	குமாரஸம்பவம்	371—375
	குமாரஸம்பவமும் மஹாபாரதமும்....	376
	குமாரஸம்பவமும் பத்மபுராணமும்	376—377
	மேகஸந்தேசம்	377—379
	ரகுவம்சம்	379—385
	ரகுவம்சமும் பத்மபுராணமும்	385—387
	ருதுஸம்ஹாரம்	388—394

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	அச்வகோஷன்	....	394—410
	புத்தசரிதம்	....	395—403
	ஸௌந்தரநந்தம்	....	403—405
	முந்திய நூல் புத்தசரிதமா ஸௌந்தரநந்தமா ?	....	406—410
	வத்ஸபட்டி	....	410—411
	ப்ரவரஸேனன்	....	412
	பாரவி	....	413—419
	பட்டிகாவ்யம்	....	419—425
	குமாரதாஸன்	....	426—428
	ஹரிசந்த்ரன்	....	428—429
	மாகன்	....	430—439
	வாக்பதி	....	439—440
	ஸ்ரீஜடாஸிம்ஹநந்தி	....	440—442
	சிவஸ்வாமீ	....	442—443
	ரத்னாகரன்	....	443—447
	அபிநந்தன்	....	447—448
	கௌடாபிநந்தன்	....	449—450
	பில்ஹணன்	....	450—454
	வாஸுதேவன்	....	454—455
	க்ஷேமேந்த்ரன்	....	455—458
	ஸோமதேவபட்டா	....	459
	ஹேமசந்த்ரன்	....	459—460
	மங்ககன்	....	460—462
	ஸ்ரீஹர்ஷன்	....	463—473
	கல்ஹணன்	....	473—475
	கவிராஜன்	....	475—477
	க்ருஷ்ணாநந்தன்	....	477—479
	ஹரதத்தன்	....	479

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	ஜயரதர்	....	480
	ஸோமேச்வரதேவன்	....	480—481
	அபயதேவன்	....	481—482
	ஸ்ரீவீரநந்தி	....	483—484
	அமரசந்த்ரஸூரி	....	484—485
	பாலசந்த்ரஸூரி	....	485—486
	வாஸுதேவன்	....	487
	வேங்கடநாதர்	....	487—489
	அகஸ்த்யபண்டிதன்	....	490 - 491
	வாமனபட்டபாணன்	....	491
	வித்யாரண்யர்	....	491—493
	கங்காதேவி	....	493—494
	மல்லிநாதன்	....	494—495
	ஸ்ரீவரன்	....	495
	ராஜாநாதன்	....	496
	ராமபத்ராம்பா	....	496—498
	ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதர்	....	498—499
	நீலகண்டதீக்ஷிதர்	....	499—500
	வேங்கடகிருஷ்ண தீக்ஷிதர்	....	500—502
	ருத்ரகவி	....	502—503
	ராமபத்ரதீக்ஷிதர்	....	503—504
	கிருஷ்ணகவி	....	505
	சிவபக்ததாஸன்	..	506
	மஹாகாவ்யத்தின் இலக்கணம்		506
	ஸந்தேசகாவ்யங்கள்	..	507—509
	பர்த்ருஹரி	..	510
	அமருகர்	...	511
	நாகராஜகவி	.	511
	லிரிக்காவ்யங்கள்	..	513

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
54.	ச்ரவ்ய-கத்ய-காவ்யங்கள் ...	514—525
	தசகுமாரசரிதம் ..	514—515
	வாஸவதத்தை ..	515—516
	ஹர்ஷசரிதம் ..	516—517
	✓ காதம்பரீ ..	517—519
	திலகமஞ்சரீ ..	519—520
	கத்யசிந்தாமணி ...	521—522
	வேமபூபாலசரிதம் ..	522—523
	தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதிஜீவநசரிதம் ..	523
	பீஷ்மவிஜயம் ..	523—524
	பஞ்சதந்த்ரம் ..	524
	கத்யசரிதம் ...	525
55.	ச்ரவ்ய-சம்பூ-காவ்யங்கள் ..	526—535
	ஹரிசந்த்ரன்—ஜீவந்தரசம்பூ ..	526
	விக்ரமபட்டா—தமயந்திகதை ..	527
	ஸோமதேவஸூரி—யசஸ்திலகசம்பூ-காவ்யம் ...	527—528
	ஸோட்டலன்—உதயஸுந்தரீகதை ..	529—531
	போஜன்—ராமாயணசம்பூ ..	531
	அநந்தபட்டர்—சம்பூபாரதம் ..	532
	வேங்கடாத்வரீ—விச்வகுணாதர்சசம்பூ ..	532—533
	ராமாநுஜாசாரியர்—ஸ்ரீராமாநுஜசம்பூ ...	533
	நீலகண்டதீக்ஷிதர்—நீலகண்டவிஜயம் ...	534
	வேங்கடேசகவி—ஸ்ரீநிவாஸவிலாஸசம்பூ	534
	திருமலாம்பா—வரதாம்பிகாபரிணயசம்பூ ...	534
	சிரஞ்சீவகவி—மாதவசம்பூ ..	535

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
56.	த்ருச்யகாவ்யம் ...	536—660
	உற்பத்தி ...	536—537
	ரூபகவகை ...	540—544
	பாஸசக்ரவாசிரியர் யார் ...	545—549
	காளிதாஸன்—	
	மாளவிகாக்னிமித்ரம் ...	549—550
	விக்ரமோர்வசீயம் ...	551—552
	சாகுந்தளம் ...	552—558
	அச்வகோஷன்-சாரத்வதீபுத்ரப்ரகரணம்	558
	சூத்ரகன்—ம்ருச்சகடிகை ...	558
	ஸ்ரீ ஹர்ஷன்—	
	ப்ரியதர்சிகை, ரத்னாவளி, நாகாநந்தம் ..	559—561
	விசாகதத்தன்—முத்ராராக்ஷஸம் ..	563—573
	பட்டநாராயணன்—வேணீஸம்ஹாரம் ..	573—582
	பவபூதி—	
	மாலதீமாதவம், மஹாவீரசரிதம், உத்தரராம சரிதம் ...	582—597
	திங்நாகன்—குந்தமாலா ..	597—602
	அநங்கஹர்ஷன்—தாபஸவத்ஸராஜம் ...	603—604
	முராரி—அநர்க்கராகவம் ..	604—610
	சக்திபத்ரன்—ஆச்சர்யசூடாமணி ...	610—613
	ராஜசேகரன்—	
	கர்ப்பூரமஞ்சரீ, வித்தசாலபஞ்சிகா, பாலராமாயணம், பாலபாரதம் ...	613—619
	க்ஷேமீச்வரன்—சண்டகௌசிகம் ...	620
	பாஸநாடகசக்ரவாசிரியர்	
	ஸ்வப்நவாஸவதத்தம் ..	621
	அவிமாரகம் ...	624
	சாருதத்தம் ...	625

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	ப்ரதிமாநாடகம் ...	626—627
	அபிஷேகநாடகம் .	627—628
	பஞ்சராத்ரம் .	628—629
	மத்யமவ்யாயோகம் ...	629—630
	தூதவாக்யம் .	630
	தூதகடோத்கசம்	630
	கர்ணபாரம்	630
	ஊருபங்கம் ..	631
	பாலசரிதம்	631—632
	விஜ்ஜிகை—கௌமுதீமஹோத்ஸவம் ..	632
	போதாயனகவி—பகவதஜ்ஜுகம் ..	633
	க்ருஷ்ணமிச்ர—ப்ரபோதசந்த்ரோதயம்	633—635
	பில்ஹணன்—கர்ணஸுந்தரீ ..	635
	ராமசந்த்ரஸூரி—நளவிலாஸம், ஸத்யஹரிச்சந்த்ரம் ..	635—638
	காஞ்சனன்—தனஞ்ஜயவிஜயம் ..	638
	ப்ரஹ்லாதனதேவன்—பார்த்தபராக்ரமம்	638
	சங்கதரன்—லடகமேலகம் ..	638—639
	ஸுபடன்—தூதாங்கதம் ...	639
	ஹநூமான்—மஹாநாடகம் ..	639—642
	ஜயதேவன்—ப்ரஸந்நராகவம்	642—644
	யசப்பாலன்—மோஹராஜபராஜயம்	644—645
	ஜயஸிம்ஹஸூரி—ஹம்மீரமதமர்த்தனம் .	645
	வித்யாநாதன்—ப்ரதாபருத்ரகல்யாணம்	645—646
	சிங்கபூபாலன்—குவலயாவளீ ..	646
	வேங்கடநாதன்—ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	646—647
	ஹரிஹரன்—பர்த்ருஹரிநிர்வேதம்	648
	வ்யாஸஸ்ரீராமதேவன்—ஸுபத்ரா பரிணயம்	648

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	வாமனபட்டபாணன்—பார்வதீ பரிணயம்	...	648—649
	பரமாநந்ததாஸன்—சைதந்ய சந்த்ரோதயம்	....	649
	பூதேவசுக்லன்—தர்மவிஜயம்	....	649
	சேஷக்ருஷ்ணன்—கம்ஸவதம்	....	650
	ரூபதேவன்—விதக்தமாதவம்	....	651—652
	குருராமகவி—ரதனேச்வரப்ரஸாதனம		651
	நீலகண்டதீக்ஷிதா—நளசரித்ரம்	....	651—652
	ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதா—கமலிநீ கலஹம்ஸம்	....	652
	ராமபத்ரதீக்ஷிதர்—ஜானகீபரிணயம்	....	652—655
	மஹாதேவன்—அத்புததாப்பணம்		656
	நல்லாதீக்ஷிதா—ச்ருங்காரஸாவஸ்வ பாணம்	....	656
	அநந்ததேவன்—மனோனுரஞ்சனம்	....	656—657
	கோகுலநாதன்—அம்ருதோதயம்	....	657
	ஆநந்தராயமகி—வித்யாபரிணயம்	....	657
	விச்வநாதன்—ம்ருகாங்கலேகை	....	658
	தேவராஜன்—பாலமார்த்தாண்டவிஜயம்		659
	யுவராஜன்—ரஸஸதநம்	....	659
	/ நீலகண்டன்—கல்யாணஸௌகந்திகம்		660
	பாஸ்கரன்—ச்ருங்காரலீலாதிலகம்	....	660
57.	அலங்காரசாஸ்த்ரம்	....	661—689
	பெயர்	....	661—662
	உத்பத்தி	....	662
	சரிதம்		
	நாட்யசாஸ்த்ரம்	....	662—665
	பாமஹர்—காவ்யாலங்காரம்	....	666—667
	பாமஹர் முன்னரா—தண்டி முன்னரா	....	667—670

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	தண்டி—காவ்யாதாசம்	....	670—671
	வாமனன்—காவ்யாலங்காரஸூத்ரம்	....	671—672
	ருத்ரடன்—காவ்யாலங்காரம்	....	673
	பட்டலோல்லடர்	....	674
	ஆநந்தவர்த்தனர—தவந்யாலோகம்	....	674—676
	ருத்ரபட்டன்—ச்ருங்காரதிலகம்	....	676
	சங்குகன்	....	677
	ராஜசேகரன்—காவ்யமீமாம்ஸை	....	677
	பட்டதௌதன்—காவ்யகௌதுகம	....	677
	முகுளன்—அபிதாவ்ருத்திமாத்ருகை	....	677
	ப்ரதீஹாரேந்துராஜன்	....	678
	பட்டநாயகன்—ஹ்ருதயதர்ப்பணம்	....	678
	தனஞ்சயன்—தசரூபகம்	....	679
	தனிகன்	....	679
	அபிநவகுப்தன்—அபிநவபாரதி, லோசனம்	....	679—680
	ராஜானககுந்தகன்	....	680
	ராஜானகமஹிமபட்டன்	....	680—681
	போஜன்—ஸரஸ்வதீகண்டாபரணம், ச்ருங்காரப்ரகாசம்	....	681
	க்ஷேமேந்த்ரன்—ஔசித்யவிசாரசர்ச்சை		681—682
	மம்மடபட்டர்—காவ்யப்ரகாசம்	....	682
	ராஜானகருய்யகன்-அலங்கார ஸர்வஸ்வம்	....	682
	ஹேமசந்த்ரன்—காவ்யாநுசாஸனம், அலங்காரசூடாமணி	....	683
	சாரதாதனயன்—பாவப்ரகாசனம்	....	683
	ராமசந்த்ரரும் குணசந்த்ரரும்—நாட்யதர்ப்பணம்	....	684

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	வாக்படர்—வாக்படாலங்காரம்	....	684
	வித்யாதரன்—ஏகாவளீ	....	684
	ஜயதேவன்—சந்த்ராலோகம்	...	684
	பாநுதத்தன்—ரஸமஞ்சரீ	....	685
	வித்யாநாதன்—ப்ரதாபரூத்ரீயம்	....	685
	குமாரஸ்வாமீ—ரத்நாபணம்	....	685
	வாக்படர்—காவ்யாநுசாஸனம்	....	686
	விச்வநாதன்—ஸாஹித்யதர்ப்பணம்	....	686
	சிங்கபூபாலன்—ரஸார்ணவஸுதாகரம்		686
	கேசவமிச்ரன்—அலங்காரசேகரம்	....	686
	அப்பைய தீக்ஷிதர்—சித்ரமீமாம்ஸை, குவலயாநந்தம்	....	687
	ஸ்ரீ கோவிந்தன்—காவ்யப்ரதீபம்	....	687
	ஜகந்நாதன்—ரஸகங்காதரம், சித்ரமீமாம்ஸாகண்டனம்	....	687—688
	யஞ்ஞநாராயண தீக்ஷிதர்—அலங்காரரத்னம்	....	688
	ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர்—காவ்ய தர்ப்பணம்	....	688
	ரூபதேவன்—உஜ்வலநீலமணி	....	688
	நரஸிம்மகவி—நஞ்சராஜ யசோபூஷணம்	....	688—689
	அச்யுதராயன்—ஸாஹித்யஸாரம்	....	689
	ஸ்ரீகிருஷ்ணபிருமதந்த்ர பரகால ஸ்வாமி—அலங்காரமணிஹாரம்	....	689
	காந்திசந்த்ரவித்யாரத்னன்—காவ்ய தீபிகை	....	689

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	23	இந்திரா—	இந்திர—
22	6	குறிக்கின்றனா	குறிக்கின்றன
25	10	षाड्विंशदक्षरा	षट्त्रिंशदक्षरा
37	13	தேவதைவளுள்	தேவதைகளுள்
63	20	-रिप्रेथि-	-रिप्रेभि-
77	7	ஸாவிக்ரகாலம்	ஸாவித்ரகாலம்
150	16	ப்ரபாடகங்கள்	ப்ரபாடகஙகள
,,	21	ப்ரபாடஙகள்	ப்ரபாடகஙகள்
179	13	ஸோமேந்திரின	க்ஷேமேந்திரின
204	10	ஸாவித்ராசதைராயர்	ஸாயதாசார்யர்
253	12	ஸொசவரமீமாம்ஸா	ஸேச்வரமீமாம்ஸா
258	15	ஸாமதஸாரம்	ஸாமதாஸாரம்
270	7	அவைதஸித்தி—	அத்வைதஸித்தி-
329	4	ஸருதி	ஸ்ம்ருதி
353	3	அறுஙகாரபரினையை	அறுங்காரபரினமையை
358	2	ஸௌந்தரநந்தம்	ஸௌந்தரநந்தம்
,,	22	सौन्दरानन्दम्	सौन्दरनन्दम्
403	14	வளிநில்	வாிநில்
,,	16	यया	यथा
439	2	பின்னா	———
549	8	ரூபகஙகள்	ரூபகங்கள
621	17	அவளது	அவனது
682	9	அதிகாரசஸம்பத	அதிகாரஸம்பத

வடமொழி நூல்வரலாறு

॥ गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम् ॥

அத்தியாயம் 1

வேதத்தின் இலக்கணமும், வகையும், ஸூத்திரவகையும்

வடமொழிநூல்வரலாறு இருபகுதியை உடையது: வைதிகப்பகுதி ஒன்று, பிற்பகுதி மற்றொன்று. வைதிகப் பகுதியில் வேதங்கள் ஸூத்திரங்கள் இவற்றைப்பற்றிய வரலாறு கூறப்படும். எஞ்சியவை பிற்பகுதியிற் கூறப்படும்.

வேதம் என்பது மந்திரத்தையும் பிராம்மணத்தையுங் குறிக்கும்.[1] மந்திரங்கள் தேவதைகளை விளித்தற்கு உதவுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் ருக்குக்களாக[2] இருக்கின்றன. மந்திரத்தின் இலக்கணம் சொல்லால் எளிதிற் கூற முடியாமையால், இது மந்திரம், இது மந்திரமன்று என்பது வேள்வியறிவு கொண்ட ருத்துவிக்குகளிடமே[3] அறிதல் வேண்டும். ஆயினும் வேள்வியில்[4] நிகழும் செய்தியை நினைப்பூட்டுவது மந்திரம் எனப் பிற்காலத்தார் அதற்கு இலக்கணங் கூறுவர்.

மந்திரங்கள் மெய்ம்மறந்து ரிஷிகளாற் பாடப்பட்டமையாலும், அவை பெரும்பாலும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டமையாலும், அவற்றை மனக்கண்ணாற் கண்ட ரிஷிகளைக் கவிகட்கு ஒப்பிடலாம்.

1. मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम्; तच्चोदकेषु मन्त्राख्या (जै. 2, 1, 32); शेषे ब्राह्मणशब्दः (*ibid* 2, 1, 33)
2. ருக்கு = ऋक्; तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था (जै. 2, 1, 35)
3. ருத்துவிக்கு = ऋत्विक्
4. मन्त्राणां प्रयोगसमवेतार्थस्मारकतया अर्थवत्त्वम् (मी. न्या. 111)

பிராம்மணங்களோ மந்திரங்கட்கு உரைபோன்றவை. அவை பெரும்பாலும் வசனநடையில் உள்ளன. அவை மந்திரங்களின் பொருளையும் பயனையும் சிறப்பு முதலியவற்றையுங் கூற வந்தனவேயன்றி, தேவதைகளை வருணித்தற்கு வந்தனவல்ல. ஆகலின் மந்திரங்களின் பொருளும், அவை எவ்விடத்து எவ்வாறு வழங்கவேண்டும் எனபதும தெளிவாய் அறியப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கட்கு அவசியம் இல்லை. அவற்றைப் பற்றி எப்போது ஐயம் நிகழ்ந்ததோ, அப்போது ரிஷிகளால் மனக்கண்ணால் பிராம்மணங்களுங் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பிராம்மணங்களின் முதற்பகுதி மந்திரங்களின் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறும்; இரண்டாம்பகுதி வானப்பிரஸ்தா களின் தருமத்தைக் கூறும். ஆதலின் அது ஆரணியகம் எனவுங் கூறப்படும். மூன்ரும் பகுதி ஒருவன் ஆசிரியனை யடைந்து ஆன்மாவின் தன்மை யறிந்து வீடுபெறும் உபாயத்தைக் கூறும். அதற்கு உபநிடதம எனவும் பெயருண்டு. பிராம்மணகாலம் மந்திரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதாயினும், மந்திரமும் பிராம்மணமும் சேர்ந்தது வேதம் எனக் கூறுதல் தவருகாது.

மந்திரங்கள் ருச்வேதஸம்ஹிதையிலும், யஜுர்வேதஸம்ஹிதையிலும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலும், அதாவவேதஸம்ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன. ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும் அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும் அவை பெரும்பாலும் ருக்குரூபமாகவும், யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் அவை வசனரூபமாகவும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையில் அவை ஸாமரூபமாகவும்[1] இருக்கின்றன. மந்திரங்களின் முறை யஜுர்வேதத்திலும் ஸாமவேதத்திலும் யாகங்களில் வழங்கப்படும் மந்திரமுறையை ஒட்டியது; ருககுவேதம் அதாவவேதம் இவற்றிலோ அவ்வா

1. गीतिषु सामाख्या (जै. 2, 1, 36); ருக்கு எழு ஸ்வரத்துடன் பாடப்படின் அதற்கு ஸாம எனப் பெயர்.

றின்று. அதர்வவேதமந்திரங்களுள் பெரும்பகுதி ருக்வேத மந்திரங்களைப்போன்று பழையன ஆயினும், அதர்வ ஸம்ஹிதையை வேதம் எனப் பெயர்கொடுத்து வழங்கியது பிற்காலத்ததே.

ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிராம்மணங்களும் வெவ்வேறு பொருளைக் கூறும். ருக்வேதபிராம்மணங்கள் ஹோதாவின்[1] தருமத்தையும், யஜுர்வேதபிராம்மணங்கள் அத்வர்யுவின்[2] தருமத்தையும், ஸாமவேதபிராம்மணங்கள் உத்காதாவின்[3] தருமத்தையும் கூறும். இங்குள்ள முறை யாகங்களின் நிகழும் செய்திகளின் முறையையே ஒட்டியது. இவையே பாரத வர்ஷத்தில் வசனநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் பண்டையன வாகும். அவற்றிலிருந்து மக்களின் வருணப்பிரிவு[4] நன்கு அறியப்படுகின்றது.

மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் இருப்பினும், பல்வகைப் பட்ட யாகங்களில் தொடககம்முதல் இறுதிவரை செய்ய வேண்டியவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்ட ஸூத்திரரூபமான சிற்சிறுவாக்கியங்கள் கொண்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குச் சிரௌதஸூத்திரம்[5] எனப் பெயர். அவ்வாறே ஔபாஸநாக்னியில் செய்யுஞ் சடங்குகளைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குக் கிருஹ்யஸூத்திரம்[6] எனப் பெயர். இவற்றைத் தவிர்த்து மக்களின் பொதுதர்மங்களைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குத் தர்மஸூத்திரம்[7] எனப் பெயர்.

1. ஹோதா = होता ; யாகத்தில் தேவதைகளை அழைக்கு மந்திரங் கூறுபவர்.
2. அத்வர்யு = अध्वर्युः ; யாகத்தில் ஹோமம் முதலியன செய்பவர்.
3. உத்காதா = उद्गाता ; யாகத்தில் தேவதைகளைப் புகழ ஸாமங்களைப் பாடுபவர்.
4. வருணப்பிரிவு = वर्णविभाग
5. श्रौतसूत्रम् 6. गृह्यसूत्रम् 7. धर्मसूत्रम्

அத்தியாயம் 2

ருக்வேதஸம்ஹிதை — அதன் பகுப்பு

ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு அஷ்டகங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுளது. ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் பல வர்க்கங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுளது. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் பெரும்பாலும் ஐந்து ருக்குக்கள் உள்ளன; ஆயினும் சிலவற்றுள் மூன்றுமுதல் எட்டு ருக்குக்கள் வரை இருக்கின்றன. முதல் அஷ்டகம் முதல் எட்டு அஷ்டகம் முடிய முறையே 1337, 1137, 1209, 1286, 1263, 1640, 1262, 1281 ருக்குக்களைக் கொண்டன. இதனை நோக்கின் ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு ஆண்டுகளில் அத்தியயனஞ் செய்யப் பட்டிருத்தல் கூடும் என்றும், ஒவ்வொரு ஆண்டில் கற்கப்பட்ட பகுதியை ஒவ்வொரு அஷ்டகமாகக் கொண்டனர் என்றும் ஊகிக்க இடன் இருக்கிறது. ஸம்ஹிதையும் பிராம்மணமும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளிற் பொதுவாக அத்தியயனம் செய்யப் பட்டன என்பது ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்திரத்தால் அறியப் படுகின்றது.

அதே ஸம்ஹிதை வேறுவகையாய்ப் பத்து மண்டலங்க ளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல ஸூக்தங்களாகவும், ஒவ்வொரு ஸூக்தமும் பல ருக்குக்க ளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மண்டலப்பிரிவே வரலாற்று முறைக்கு ஒட்டியது எனவும், அம்மண்டலங்களுள் பல ஒரு காலத்துத் தனித்தனியாகக் குடும்பங்களால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன என்றும், பின்னர் அவை தொகுக்கப்பட்டன என்றுங் கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறே மாதவபட்டர்

1. द्वादशवर्षाणि वेदब्रह्मचर्यम् (आ. गृ. 1, 19, 2.)

ருக்குவேதானுக்கிரமணிகையில் கூறியது நோக்கத்தக்கது[1] ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது பின் வருமாறு :—

இரண்டாவது மண்டலம் முதல் ஏழாவது மண்டலம் முடிய, ஒவ்வொரு மண்டலத்துள்ள மந்திரங்களும் ஒரே ரிஷியாலோ, ஒரே குடும்பத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப் பட்டன. அவை பெரும்பான்மையும் அக்கினி, இந்திரன், விச்வேதேவா, அச்வினதேவதைகள், வருணன் முதலிய தேவதைகளை முறையே துதிக்கின்றன. அவ்வத்தேவதையைத் துதிக்கும்போது அனேகமாய் ஒரே சந்தஸ்[2] வழங்கப்பட்டுளது. இக்காரணங்களால் அவை தனித்தனியாக அந்தந்த குடும் பத்தில் பலநாள் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் ரிஷிகளால் அவை ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றன்பின் மற்றொன்றை வைத்தற்குக் காரணம் இரண்டாவதில் குறைந்த ஸூக்தங்களிருத்தலும் மேன்மே லுள்ள மண்டலங்களில் முறையே ஸூக்தங்கள் மிகுதியாக இருத்தலும் ஆகும் என்பர்.

அக்காரணம் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமுடைத்து என்பதும், முற்றிலும் பொருத்தமுடைத்து எனக் கூறத் தகாது

1. पश्यन्ति तास्तानुद्दिश्य कामानिह महर्षयः ।
ये ये सूक्तेषु दृश्यन्ते ते च भेदस्य हेतवः ॥ (5, 6, 29)
तथा दर्शनकालस्य भेदश्चैषां विभेदकः ।
स च भेदो ब्राह्मणेषु मन्त्रेष्वपि च दृश्यते ॥ (5, 6, 30)
मण्डलान्यृषयो दृष्ट्वा सर्व एव समागताः ।
विन्यासं ददृशुः पश्चादिति वृद्धेभ्य आगमः ॥ (5 8, 21)

2. छन्दस्

என்பதும் கீழ்க் காட்டிய அட்டவணையால் அறியப்படும்.[1] அதன்பின்னர் முதன்மண்டலத்தின் பிற்பகுதியாகிய 51-191

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
I. முதற்பகுதி	50	काण्वायनमेधातिथिः
இரண்டாம்பகுதி	141	
	51—57	सव्यः
	58—64	नोधाः (गौतमः)
	65—73	पराशरः (शक्तेः पुत्रः)
	74—93	गौतमः (रहूगणस्य पुत्रः)
	94—99 101—115	कुत्सः (अङ्गिरसः पुत्रः)
	100	ऋज्राश्वादयः राजर्षयः
	116—126	कक्षीवान्
	127—139	परुच्छेपः
	140—164	दीर्घतमसः
	165—191	अगस्त्यः
II.	43	गृत्समदः, गार्त्समदाश्च
III.	63	विश्वामित्रः, वैश्वामित्राश्च
IV.	58	वामदेवः
V.	87	बुधगः विष्ठिरश्च
VI.	75	भरद्वाजः
VII.	104	वसिष्ठः
VIII.	103	मेधातिथिः, अन्ये काण्वायनाश्च

ஸூக்தங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும், அப்பகுதியில் ஒரு ரிஷியாலோ ஒரே குலத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்ட ஸூக்தங்கள் ஒருங்கு இருக்கின்றமையான். அதன்பின்னா முதன் மண்டலத்தின் முற்பகுதி தொடக்கத்திலும், எட்டாம் மண்டலம் இறுதியிலும், சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்; இவற்றுள் எது முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டது எனறும், தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும், ஏன் அவ்விரண்டுஞ் சேர்க்கப்பட்டன என்றுங் கூற இயலாது. அவ்விரண்டற்கும் ஒற்றுமை பல உள்ளன :—(1) இரண்டறகும் ரிஷி காண்வாயனர் : (2) இரண்டிடத்தும் பிரகாதை[1] என்ற சந்தஸ் வழங்கப்பட்டுளது: (3) இரண்டிடத்தும் ஒரே வாக்கியமோ,[2] ஒரு பொருட்கொண்ட

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
IX.	114	मधुच्छन्दः, वैश्वामित्राश्च
X.	191	त्रितः, देवश्रवाः (यमपुत्रः), कवषः, नाभानेदिष्ठः, सुमित्रः, सूर्या, आरुणः, दुवः, वैरूपः परमेष्ठी, श्रद्धा, शासः (भारद्वाजः)
மொத்தம்	1029	

இவற்றுள் எட்டாம மண்டலத்திலுள்ள 11 ஸூக்தங்கள் வாலகில்யங்கள். எஞ்சிய 1018 ஸூக்தங்களுள் பெரும்பகுதி தேவதாஸ்துதியே ஆகும். சிற்சில தானஸ்துதிகளும், யமயமீ ஸம்வாதம், இந்திர-இந்திராணீ-ஸம்வாதம் முதலியனவும், உலகஸ்ருஷ்டியைப்பற்றியனவும் ஆகும்.

1. प्रगाथा ; அதன் இலக்கணம் :
   चत्वारिंशदक्षरा पङ्क्तिः । यदि मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्तिः । सा बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा चेत् तां प्रगाथामाचक्षते ।
2. इन्द्रं सोमस्य पीतये (I 16, 3 ; VIII 17, 15 : 92, 5 : 97, 1.)

வாக்கியங்களோ[1] காணப்படுகின்றன: (4) இரண்டிடத்தும் ஒரே தொடர் அடுத்தடுத்து கூறப்படுதல் காணப்படும்.[2]

பின்னர் ஸோமதேவதையைப்பற்றிய ஸூக்தங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்பதாவது மண்டலம் ஆக்கப்பட்டது. ஈண்டு முன்னாக் காயத்திரிசந்தஸ்ஸில்[3] உள்ள மந்திரங்களும், பின்னர் அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸில்[4] உள்ள மந்திரங்களும் பின்னர் அதிக எழுத்தைக்கொண்ட சந்தஸ்ஸில் உள்ள மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. ஒன்பதாம் மண்டலத்திலுள்ள மந்திரங்கள் முன் மண்டலங்களைக் கண்டவராலே காணப்பட்டன. ஆகலின் ஒன்பதாம் மண்டலம் இறுதியில் இருப்பினும், அதனில் உள்ள மந்திரங்கள் பிற்காலத்தில் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளல் தகாது. ஒருகாலத்து முதன் மண்டலம் தொடங்கி, ஒன்பதாம் மண்டலம் முடிய ஸம்ஹிதை இருந்திருத்தல் வேண்டும். சில காலத்திற்குப் பின்னாப் பத்தாம மண்டலம சேர்த்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளுதற்குக் காரணங்கள் பின் வருமாறு:—(1) இங்குள்ள மந்திரங்களைக் கண்டவர் முன்னருள்ள மந்திரங்களை அறிந்திருததல். (2) ஒரே தேவதையைப் பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்ட ஒன்பதாம் மண்டலததின் பின்னர் பல தேவதைகளைப்பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்டிருததல். (3) முதன் மண்டலத்தில் எவவளவு ஸூக்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவவளவே ஈண்டும் இருக்கை. (4) உஷஸ் முதலிய தேவதைகளைப்பற்றி ஸ்துதியின்மையும், குரோதம், சிரத்தை இவற்றைப்பற்றியுண்மையும். (5) ஏனை மண்டலங்களிற்

1 अपामीवां बाधते (I 35, 9) अपसेधत्रक्षसः (I 35, 10) } अपामीवामपस्त्रियमपसेधत दुर्मतिम् (VIII 15, 10)

2. VIII 34-38 ஸூக்தங்கள்

3. गायत्री छन्दः

4. अनुष्टुप् छन्दः

கூறப்படாத யமயமீஸம்வாதம், சூதாடியின் நிலை, புரூரவஸைப் பற்றிய கதை, புருஷஸூக்தம் முதலியன இங்கு இருத்தல். (6) சொல்வழக்கில் சிலவற்றின் கெடுதலும் சிலவற்றின் புகுதலும் :—(a) திதஉ,[1] தேவாஸ:,[2] ஸீம்[3] இதுபோன்ற சொற்களின் வழக்குக் குறைவுபடுகை (b) ரகரத்தின இடத்தில் லகரம் வழங்குகை (c) லக்ஷ்மி,[4] காலம்[5] முதலிய சொற்களின் தோன்றுகை

இந்த ஸம்ஹிதை ருக்வேதபிராம்மணத்திற்குப் பின்னரும் ஆரணியகம் உபநிஷத் இவற்றிற்கு முன்னரும் தொகுக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனபது மாக்டானல் என்ற மேனாட்டறிஞரின் கொள்கை. அதற்குக் காரணம் ஸம்ஹிதையிலுள்ள பதங்களின் எண் பிராம்மணத்திற் குறிக்கப்பட்ட எண்ணிலிருந்து மாறுபடுகையே யாம்.

இந்த ஸம்ஹிதை அக்காலம் முதல் இன்றுவரை மாறாது ஒரே விதமாய் இருத்தற்குக் காரணம் பதபாடம்,[6] கிரமபாடம்,[7] ஜடைபாடம்,[8] கனபாடம்,[9] பிராதிசாக்யம்,[10] அநுக்ரமணிகை[11] முதலியன தோன்றியிருத்தலே ஆகும்.

1. तितउ 2. देवासः

3 सीम् என்பது எங்கும், எப்போதும், ஏ, இவன், இவள், இது என்ற பொருளிலும, பாதபூரணததிற்கும் முன் ஒன்பது மண்டலங்களில் ஐம்பது இடத்தில் வழங்கப்பட, பத்தாவது மண்டலத்தில் ஓரே முறை வழங்கப்பட்டுளது.

4. लक्ष्मीः (X 71, 2) சிறப்பு என்ற பொருளில் வழஙகப்பட்டுளது.

5. कालः 6. पदपाठः 7. क्रमपाठः 8. जटापाठः 9. घनपाठः

10. प्रातिशाख्यम् 11. अनुक्रमणिका

அத்தியாயம் 3

மந்திரகாலத்துச்செய்திகள்

மண்டலங்கள் ஸம்ஹிதையாக தொகுக்கப்படுதற்கு முன்னமேயே ஆங்காங்குள்ள மந்திரங்களால் பல செய்திகள் அறியப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்யப்பட்டது என்பதும்,[1] யாகங்கள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும்,[2] யாகங்களில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா முதலிய ருத்துவிக்குகள் பலர் இருந்தனர் என்பதும்,[3]

1. उषो यदग्निं समिधे चकर्थ (ऋ. वे. I 113, 9)
गृहं गृहमुपतिष्ठाते अग्निः (I 124, 11)

2 त्रिः सप्त यद्गुह्यानि (I 72, 6)
यज्ञस्यंयज्ञस्य केतुम् (X 1, 5)
(गृहंगृहं, यज्ञस्यंयज्ञस्य இவை பதபாடத்தில் ஒரு பதமாகக் கூறப்பட்டது காண்க.)
प्रातःसावे माध्यन्दिने सवने, तृतीये सवने (III 29)

3. त्वमध्वर्युरुतहोतासि पूर्व्यः प्रशास्तापोताजनुषापुरोहितः
(ऋ. वे. I 94, 6) [पुरोहित = ब्रह्मा]
तवाग्ने होत्रं तव पोत्रमृत्वियं तव नेष्ट्रं त्वमग्निदृतायतः ।
तव प्रशास्त्रं त्वमध्वरीयसि ...... (II 1, 2)
अध्वर्युभिः पञ्चभिः सप्त विप्रा प्रियं रक्षन्ते [III 7, 7]
अहं होता ... आध्वर्यवं वां ब्रह्मा ... [X 52, 2]
उद्गातेव शकुने साम गायसि [II 43, 2]

அத்தியாயம் 3

உத்காதா ஸாமங்களை இந்திரன் முதலியோரைத் துதிக்க வழங்கினர் என்பதும்,[1] ஸாமங்கள் பல்வகையாகப் பகுக்கப்பட்டன என்பதும்,[2] அதர்வா என்ற ரிஷி பல்லிடங்களில் கூறப்பட்டனர் என்பதும்,[3] யாகத்தில் வழங்கப்பட்ட அக்கினி அரணி கடைந்து எடுக்கப்பட்டது என்பதும்,[4] மற்றுமுள்ள யாகச்செய்திகள் பிற்காலத்தில் உள்ளவாறு மந்திரகாலத்தே இருந்தன என்பதும் நன்கு அறியப்படுகின்றன.

அக்கினியைக் கடைவதில் அதர்வா சிறந்தவா எனக் கூறப்பட்டது.[5] தேவர்களுக்கு இருவகைப்பட்ட பகைவர்

1. ... सामभिः स्तूयमानाः । इन्द्र इन्द्रियैमरुतो मरुद्भिः ...
[ऋ. वे. I 107, 2]
इन्द्राय साम गायत [VIII 87, 1]
प्रमंहिष्ठाय गायत ... अग्नये [VIII 92, 8]
2. सामगा इव गायत्रं च त्रैष्टुभं चानुराजति [II 43, 1]
ता गायत्रेषु गायत [I 21, 2] रथन्तरे [I 164, 25]
गायत्रं गीयमानम् [VIII 2, 14]
3. [ऋ. वे. I 80, 6; I 83, 5]
4. अरण्योर्निहितो जातवेदाः [III 29, 2]
दशक्षिपः पूर्व्यंसीमजीजनत् [III 23, 3]
अग्निं मथ्नन्ति [VI 15, 17]
5. इममुत्यमथर्ववदग्निं मन्थन्ति वेधसः [VI 15, 17]
अग्निर्जातो अथर्वणा विदद्विश्वानि काव्या [X 21, 5]
यज्ञैरथर्वा प्रथमः पथस्तते [I 83, 5]

இருந்தனர்:— ஒருவகையினர் வேதத்திற் கூறப்பட்ட கொள்கைப்படி நடப்பவர்; மற்றொருவகையினர் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றவர்.[1] முதல் வகையினர் விருத்திரர்[2] என்பவர்; அவர் பதினுபிரவர்[3] எனக் கூறப்பட்டது. பதினுபிரவர் என்பது எண்ணிக்கையற்றனர் என்ற பொருளிற் கூறப்பட்டதாக உரையாளர் கூறுவர். மற்றொரு வகையினர் தாஸர் என்பவர். அவரைத் தஸ்யுக்கள் எனவும் கூறுவர். அவர் அக்கினியை வளர்க்காதவர் என்றும், யாகஞ் செய்யாதவர் என்றும் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றனர் என்றும், சொல்லாற் பிறரைத் துன்புறுத்துகின்றவர் என்றும், அவர்களுக்குப் பணி எனப் பெயரும் உண்டு என்றுங் கூறப்படுகின்றது.[4]

1. त्वं ताँ इन्द्रोभयाँ अमित्रान्दासा वृत्राण्यार्या च शूर वधीः ....
[ऋ. वे. VI 33, 3]
यया दासान्यार्याणि वृत्राकरोवज्रिनत्सुतुका नाहुषाणि [VI 23, 10]

2. वृत्राणि = விருத்திரர்.

3. दर्शं वृत्राण्यप्रतिबर्हिष्मते नि सहस्राणिबर्हयः [I 53, 6]

4. न्यक्रतून्ग्रथिनो मृध्रवाचः पणीँरश्रद्धाँअवृधाँअवृधाँ अयज्ञान् ।
प्रप्रतान्दस्यूँरग्निर्विवायपूर्वश्चकारापराँ अयज्यून् ॥ [VII 6, 3]

அதர்வா என்பதற்கு ஸாயணசாரியர் அப்பெயர் கொண்ட ஒரு ரிஷி எனக் கூறியுள்ளார். ஆனல் ஆத்ரவன் என்பவன் இரவில் விழித்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானஞ் செய்பவனும், பிறரின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பவனும், தாராளமான சிந்தையுடையவனும், இறுதியில் மோட்சத்தை யடைபவனும் ஆவான என ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிற் கூறப்பட்டுளது. (Sacred Books of the East Vol. IV, p. 194) அதனை நோக்கின் அதர்வா என்பது கீதையிற் கூறப்பட்ட பசயங்முநியைக் குறிக்குமோ வென்ற ஐயம் உண்டாகின்றது.

அத்தியாயம் 3

ஒருபோது இந்திரன் தன் வலியால் 30000 தாஸர்களைக் கொன்றான் என்றும், ஒருபோது ஐந்து லக்ஷம் அநுசரர்களை யுடைய வர்ச்சின் எனபவனைக் கொன்றான் என்றும் கூறப் பட்டது.[1] இந்திரன் ததீசியின் 810 எலும்புகளால் விருத்திரர் களை வென்றனன்.[2]

இம்மையில் மனிதவாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட செய்திகள் நோக்கற்பாலன :—

கிராமணி, நிருபதி என்ற சொறகள் அக்காலத்தில் நாட்டை அரசன் ஆண்டனன் என்பதையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு தலைவன் இருந்தனன் என்பதையும் அறி விக்கும்.[3] ஒற்றர் உடல்வலியுள்ளோராயும், துரோஹமற்றோ ராயும், பிறது செயலை நன்கு அறிய வல்லாராயும் இருத்தல் வேண்டும்[4] எனக் கூறப்படுதலால் இராச்சியதந்திரம் எவ்வாறு இருந்தது என்பது அறியப்படும். மனம், வாக்கு, செய்கை இவற்றில் மக்கள் ஒத்து வாழவேண்டும்.[5] வேண்டும்போது

1. अस्वापयद्भीतये सहस्रात्रिंशतं हथैः । दासानामिन्द्रो मायया [ऋ. वे. IV 30, 21]

उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।

अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ [IV 30, 15]

2. इन्द्रो दधीचो अस्थभिर्वृत्राण्यप्रतिष्कुतः ।

जघान नवतीर्नव ॥ [I 84, 13]

3. ....दक्षिणावान्ग्रामणीरग्रमेति । तमेवमन्ये नृपतिम् ... [X 107, 5]

4 ... इषिरासो अद्रुहः स्पशस्वञ्चः सुदृशो नृचक्षसः [IX 73, 7]

5. सङ्गच्छध्वं संवदध्वं सं वो मनांसि जानताम् [X 191, 2]

உதவாதவன் நேசனல்லன்.[1] செல்வம் சக்கிரநேமிக்கிரமமாக ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனிடஞ் செல்லுகின்றமையான், செல்வமுள்ளபோதே ஒருவன் வேண்டுவோர்க்கு அதனை உதவ வேண்டும்.[2] தேவர்க்கும், விருந்தினர்க்கும் உணவை அளிக்காது தானே உண்ணுபவன் பாவி ஆவான்.[3] உழவன் உழவுத்தொழிலாலும், பிராமணன் ஆசிரியத்தொழிலாலும் பொருள் அடைந்தனர்.[4] பொருள், பிறப்பு முதலியவற்றில் ஒற்றுமைப்பட்டோர் செய்கையிலும் ஒற்றுமைப்படுவர் என நினைத்தல் தகாது.[5] பொய் கூறுதல் பிறர்க்குத் துரோகஞ் செய்தல், பிறரைச் சபித்தல் முதலியன பாவச்செயலாகக் கருதப்பட்டன,[6] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் என்ற பிரிவு முன்னரே உளது.[7]

1. न स सखा यो न ददाति सख्ये [ऋ. वे. X 117, 4]
2. पृणीयादिन्नाधमानाय तव्यान्द्राघीयांसमनुपश्येत पन्थाम् ।
ओ हि वर्तन्ते रथ्येव चक्रान्यमन्यमुपतिष्ठन्त रायः [X 117, 5]
3. मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य ।
नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥ [X 117, 6]
4. कृषन्नित्फाल आशितं कृणोति .... ।
वदन्ब्रह्मा वदतो वनीयान् .... ॥ [X 117, 7]
5. समौ चिद्धस्तौ न समं विविष्टः संमातरा चिन्न समं दुहाते ।
यमयोश्चिन्न समा वीर्याणि ज्ञाती चित्सन्तौ न समं पृणीतः ॥
[X 117, 9]
6. इदमापः प्रवहत यत्किञ्च दुरितं मयि ।
यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शपे उतानृतम् ॥ [I 23, 22]
7. ब्रह्मद्विषः [VIII 53. 1] क्षत्रियान् [VIII 56,1]

அத்தியாயம் 3

விவாஹச்சடங்கு அனேகமாய் இப்போது நடக்குமாறே அப்போதும் நடந்தது. கணவன் மனைவியிடம் அன்புடன இருப்பின், அவள் குற்றமற்று விளங்குவாள்[1] இருவரும் மனமொத்து இருத்தல் வேண்டும்.[2] அவ்வாறு இருப்பின் மனைவியர் உடலை அலங்கரித்துக்கொண்டும், மனக்களிப்புடனும் இருப்பர்.[3] இருவரும் பிறரது செயலை நன்கு அறிய ஆற்றலுடையவர் ஆவர்.[4] பல மனைவியரை ஆண்மக்கள் மணப்பின், அவரால் துணைபுற்று வாழ்ந்தனர்.[5] அம்மனைவியர் ஒருவருக்கொருவர் துன்பம் விளைவித்துக் கணவனைத் தன வசமாக்க முயன்றனர்.[6] ஒருவரது பெயரை மற்றொருவர் கூறவும் விரும்பார்.[7] கணவன் பிறரை நேசியாமல் தன்னையே நேசிக்கு

1. अनवद्या पतिजुष्टेव नारी [ऋ. वे. I 73, 3]
2. दम्पती समनसा कृणोषि [V 3, 2]
   समञ्जन्तु विश्वेदेवाः समापो हृदयानि नौ ।
   संमातरिश्वा संधातासमुदेष्ट्री दधातु नौ ॥ [X 85, 47]
   இதனையே பிற்காலத்தில் காளிதாஸர் தன்னுடைய ஒவ்வொரு நூலிலும் வற்புறுத்தலைக் காண்க.
3. समनेव योषाः कल्याण्यः स्मयमानासः [IV 58, 8]
4. शुम्भमाने दम्पतीव क्रतुविदा जनेषु [II 39, 2]
5. संमातपन्त्यभितः सपत्नीरिव [I 105, 8]
6. यया सपत्नीं बाधते यया संविन्दते पतिम् [X 145, 1]
   सपत्नीमेपराधम पतिं मे केवलङ्कुरु [X 145, 2]
7. नह्यस्या नाम गृभ्णामि (X 145, 4)

மாறு மூலிகாப்பிரயோகங்களை வழங்கினர்.[1] கணவன் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு சொத்துக்களை இழப்பினும், அவனிடம் கோபிக்காது அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், அவன் நண்பரைக் கூட்டி வரின் அவர்க்கு மனவேறுபாடின்றி உண வளித்தலிலும் மனைவி ஈடுபட்டாள் என்றும், சொத்தை இழந்த பிறகு கணவன் அவற்றை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தி னன் என்றும் அறியப்படுகின்றது.[2] சூதாட்டத்தில் தோல்வி யுற்றவனது மனைவியையும் வெற்றிபெற்றவன் துன்புறுத்தினன்.[3]

தம்பதிகட்கு ஆண்மகன் பிறந்த பிறகு கணவன் இறப்பின் அவனுடன மனைவி, விரும்பின் உடன்கட்டை ஏறினள்.[4] உடன் கட்டை ஏறாது விதவையாக இருந்தவரும் உண்டு.[5] ஆண்மகன் பிறவாது கணவன் இறப்பின, கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறு வதினின்றுந் தடுக்கப்பட்டு தேவரரால் ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றவரும் உண்டு. அப்போது அவர் விதவையின்

1. अहमस्मि सहमानाथत्वमसि सासहिः ।
   उभे सहस्वती भूत्वी सपत्नीं मे सहावहै ॥ (ऋ. वे. X 145, 5)
2. न मामिमेथ नजिहीळएषाशिवा सखिभ्य उत मह्यमासीत् ।
   अक्षस्याहमेक परस्यहेतोरनुव्रतामपजायामरोधम् ॥ (X 34, 2)
3. अन्ये जायां परिमृशन्त्यस्य यस्यागृधद्वेदनेवाज्य१क्षः ॥
   (X 34, 4)
   இவ்வாறுள்ள செயலை வியாஸர் மஹாபாரதத்தில் வருணித்ததை நோக்குக.
4. आ नः प्रजां जनयतु प्रजापतिराजरसाय समनक्त्वर्यमा ।
   अदुर्मङ्गलीः पतिलोकमाविश ...... (X 85, 43)
5. आ पुत्रासो न मातरं विभृत्राः (VIII 43, 3)
   कस्ते मातरं विधवामचक्रत् (IV 18, 12)

விரதத்தையே கைக்கொண்டனர். நல்ல ஆண்மகன் பிறத்தற்காக தேவருடன் சேரும்போது உல்லாஸத்துடன் இருந்தனர்.[1] ஆகலின் விதவைவிவாஹம் மந்திரகாலத்து இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துமா என ஆய்தற்குரியது. அன்றியும் பெண்டிரை மணத்தல் யாகம் முதலியன செய்தற்கும் மக்களைப் பெறுதற்குமே எனக் கருதப்பட்டது.[2] உடன்பிறந்தாள் உடன் பிறந்தானோடு புணாதல் பாவச்செயல் எனக் கருதப்பட்டது.[3] ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் இருவருங் காதணி அணிந்திருந்தனர்.[4]

1. विधवेव देवरं मर्यं न योषा कृणुते सधस्थ आ (ऋ. वे. X 40, 2)

இதனை इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि ॥

(अ. वे. 543, 1)

என்ற அதர்வவேதமந்திரத்திலும், மனுஸ்மிருதியிலுங் காணலாம். இதன் உட்கருத்து யாதெனின், மக்களின்றி உலகம் நிலைகாமையானும், ஒவ்வொரு குடியும் ஆண்மக்களால் வாழையடிவாழையாய் வளர்ந்துவந்ததாலும், ஒவ்வொரு பெண்மகளும் ஒரு ஆண்மகவையேனும் பெறல்வேண்டும் என்பது ஆபதகாலவிதி என்பதே.

उदीर्ष्व नार्यभिजीवलोकं गतासुमेतमुपशेष एहि ।
हस्तग्राभस्य दिधिषोस्तवेदम्पत्युर्जनित्वमभिसम्बभूथ ॥

(ऋ. वे. X 18, 8)

2. इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सर्पिषा संविशन्तु ।
अनश्रवोनमीवाः सुरत्ना आरोहन्तु जनयो योनिमग्रे (X 18, 7)

3. पापमाहुर्यः स्वसारं निगच्छात् (X 10, 12)

4. उत नः कर्णशोभना पुरूणि धृष्णवाभर (VIII 67, 3)

தகப்பனார் தேடின சொத்து ஆண்பிள்ளைக்கே உரியது. பெண் பிள்ளையும் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்ததாகும்.[1] ஒருவனுக்குப் பெண் பிள்ளை மாத்திரம் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்விக்கும்போது அவளுக்குப் பிறக்கும் முதற்பிள்ளை தனது என மணமகனைக் கேட்டுக்கொண்டு அவனைத் தன் மகனாகக் கொண்டுத் தன் சொத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பதும் உண்டு.[2]

தேவர்களுக்குள் குழந்தையோ சிறுபிள்ளையோ இல்லை.[3] இந்திராணியின் கணவனாகிய இந்திரன் பிறர்போல் கிழத்தனத்தை அடைந்து சாவதில்லை.[4] சூரியகிரகணத்தைப்பற்றியும்,[5]

1. न जामये तान्वो रिक्थमारैक् चकार गर्भं सनितुर्निधानम्

(ऋ. वे. III 31, 2)

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव (I 1, 9)

भुजे वयो न पित्र्यं सहः (VIII 20, 13)

2. शासद्वह्निर्दुहितुर्नप्त्यं गाद्विद्वाँ ऋतस्य दीधितिं सपर्यन् ।

पिता यत्र दुहितुः सेकमृञ्जन्त्संशग्म्येन मनसा दधन्वे ॥ (III 31, 1)

3. न हि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः ।

विश्वे सतो महान्त इत् (VIII 30, 1)

4. इन्द्राणीमासु नारिषु सुभगामहमश्रवम् ।

नह्यस्या अपरं चन जरसा मरते पतिर्विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः ॥

(X 86, 11)

.... अजरं प्रहोतारम् . . (VIII 88, 7)

5. यत्त्वा सूर्य स्वर्भानुस्तमसाविध्यदासुरः (V 40, 5)

எண்ணிக்கை பத்துப்பத்தாய்[1] எண்ணப்பட்டதைப்பற்றியும் கூறப்பட்டது காண்க.

இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் வழங்கப்பட்ட வஸிஷ்டர்,[2] விச்வாமித்திரர்,[3] அகஸ்தியர்,[4] இக்ஷ்வாகு,[5] இராமன்,[6] வேநன்,[6] யயாதி,[7] கண்வர்,[8] பராசரர்,[2] பரதன்,[3] இவர்களின் பெயர் ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன.

ஸுதாஸன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவருடைய தகப்பன் பிஜவனன்;[9] அவர்க்குச் சிலநாள் விச்வாமித்திரர் புரோஹிதராய் இருந்தார்.[10] பின்னர் அவர் பரதர்களுக்குப்

1. आविंशत्या त्रिंशता ..... (ऋ. वे. II 18, 5-6)
2. प्र ये गृहादममदुस्त्वाया पराशरः शतयातुर्वसिष्ठः (VII 18, 21)
3. विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (III 53, 12)
   विश्वामित्रो यदवहत्सुदासम् .... (III 53, 9)
4. अगस्त्यस्य नद्भ्यः सप्ती युनक्षिरोहिता (X 60, 6)
5. यस्यैक्ष्वाकुरुपव्रते रेवान्मराय्येधते (X 60, 4)
6. प्रतद्दुः शीमे पृथवाने वेने प्र रामे वोचमसुरे मघवत्सु (X 94, 14)
7. ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)
8. अग्निरत्रिं भरद्वाजं गविष्ठिरं प्रावन्नः कण्वं त्रसदस्युमाहवे (X 150, 5)
9. सुदासः । अर्हन्नग्ने पैजवनस्य (VII 18, 22)
10. महाँ ऋषिर्देवजादेवजूतोऽस्तभ्नात्सिन्धुमर्णवं नृचक्षाः ।
    विश्वामित्रो यदवहत्सुदासमप्रियायत कुशिकेभिरिन्द्रः ॥ (III 53, 9)

புரோஹிதர் ஆனார்.[1] பரதர் ஸுதாஸர்க்குப் பகைவர். ஸுதாஸர் அப்போது வஸிஷ்டரைப் புரோஹிதராகக் கொண்டனர். ஸுதாஸன் பரதரை வென்றனன்[2] பருஷ்ணிநதிக் கரையில் ஸுதாஸன் வஸிஷ்டர் வஸிஷ்டபுத்திரர்கள் இவருடைய உதவியால் பத்து அரசர்களை வென்று அவர் பருஷ்ணிநதியைத் தாண்டாதவாறு செய்தனன்.[3] அப்போது அவனுக்கு த்ருத்ஸுக்கள் உதவியாயிருந்தனர்.[4] அப்பத்து அரசர்களும் யாகஞ் செய்யாதவர்.[5] ஆகலின் பரதர் அப்பத்து அரசர்களுள் ஒருவர்

1. कुशिकस्य सूनुः (ऋ. वे. III 33, 5)
यदङ्ग त्वा भरताः सन्तरेयुः (III 33, 11)

2. दण्डा इवेद्गो अजनास आसन्परिच्छिन्ना भरता अर्भकासः
(VII 33, 6)

3. दुराध्यो ३ अदितिं स्रेवयन्तोचेतसोविजगृभ्रे परुष्णीम [VII 18, 8]
एवेन्नुकं सिन्धुमेभिस्ततारेवेन्नुकं भेदमेभिर्जघान ।
एवेन्नुकं दाशराज्ञे सुदासं प्रावदिन्द्रो ब्रह्मणा वो वसिष्ठाः ॥
(VII 33, 3)

4. यत्र राजभिर्दशभिर्निबाधितं प्रसुदासमावतं तृत्सुभिः सह
(VII 83, 6)

5. दश राजानः समिता अयज्यवः सुदासमिन्द्रावरुणा नयुयुधुः
(VII 83, 7)

எனக் கூற இயலாது. அப்பதின்மரும் சிருதன், கவஷன், விருத்தன், அநு, த்ருஹ்யு, பூரு, சம்பரன், துர்வசன், யது, கோ ஆவர்.[1]

பஞ்சஜநா:, பஞ்சக்ஷிதய:, பஞ்சக்ருஷ்டய:, பஞ்சஜாதா: என்ற பிரயோகங்கள் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.[2] இவை

1. सुदास इन्द्रः सुतुकाँ अमित्रानरंन्धयन् ... [ऋ. वे. VII 18, 9]
अधश्रुतं कवषं वृद्धमप्स्वनुद्रह्युंनिवृणग्वज्रबाहुः (VII 18, 12)
जेष्म पूरुं विदथे मृध्रवाचम् (VII 18, 13)
पुरः सद्य इत्थाधिये दिवोदासाय शम्बरम् ।
अधत्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
निगव्यवोनवोद्रुह्यवः ... (VII 18, 14)

गव्यवः என்பதற்கு गोकामाः என ஸாயணாசிரியார் பொருள் கூறி புள்ளார். अनवः, द्रुह्यवः என்பவற்றிற்கு அநுவைச் சேர்ந்தார், தருஹ்யுவைச் சேர்ந்தார் என அவரே கூறியிருத்தலின், அதனை யொட்டியே गव्यवः என்பதற்கு கோவைச் சேர்ந்தார் எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது எனது கொள்கை.

2. अदितिः पञ्च जनाः (I 89, 10)
इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)
यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीना वसु (I 176, 3)
एषा स्या युजाना पराकात्पञ्च क्षितीः परिसद्यो जिगाति ।
(VII 75, 4)
अस्माकं द्युम्नमधि पञ्च कृष्टिषु ... (II 2, 10)
त्रिषधस्था सप्तधातुः पञ्च जाता वर्धयन्ती (VI 61, 12)

நாலு வர்ணத்தார், நிஷாதர் இவ்வைவரையுமேனும், கந்தர்வர், பிதிரர், தேவர், அஸுரர், ராக்ஷஸர் இவ்வைவரையேனும் குறிக்கும் எனத் தன் முன்னோர் கூறியதாக யாஸ்கர் நிருக்தத்தில் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து அவருடைய காலத்திலே அவை எவரைக் குறிக்கின்றனர் எனபது தெளிவாய் அறியப்படவில்லை யெனத் தோன்றுகின்றது. நிஷாதர் என்ற ஜாதி ருக்வேதமந்திர காலத்து இருந்ததா என நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அஸுரர் என்பது ருக்வேதத்தில் தேவரல்லாதவரைக் குறிக்காமையான், அவ்வைவருள் ஒருவர் அஸுரர் எனக் கூறுதல் பொருந்துமா என ஆராய்தற்கு உரியது. அச்சொற்கள் பூருக்கள், துர்வசர், யதுக்கள், அனுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் இவரைக் குறிக்கலாம் என மாகடானல் கூறுகின்றனர்.[1] அதுவும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில் இந்திரனுக்குப் பாஞ்சஜன்ய:[2] என்ற ஒரு விசேடணம் இருக்கின்றமையான், அச்சொற்கள் இந்திரனால் ஆதரிக்கப்படும் ஐவகை மக்களைக் குறித்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். மலைப்பிரதேசம் (குறிஞ்சி), கடற்பிரதேசம் (நெய்தல்), காடு (முல்லை), வயல்கொண்ட பிரதேசம் (மருதம்), பாலைவனம் (பாலை) இவ்வைந்திணையும் ஆங்குள்ள மக்களையும் குறிக்கும் என்பர் தமிழருள் சிலர். இவ்வாறுள்ள இடங்கள் ருக்வேதியர் வசித்த இடத்தில் உள்ளன. ஆயினும் அப்பகுப்பைத் தான் அவை குறிக்கும் என்பதற்கு மற்றொரு சான்று இருப்பின் நலம்.

மனுவிற்கு உசனராகிய காவ்யர் புரோஹிதராகக் கூறப்பட்டனர்.[3] பிற்காலத்தில் அவரை அஸுரகுருவாகக் கூறுவர்.

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p. 153.

2. चर्म्रीषो न शवसा पाञ्चजन्यो मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ।

[ऋ. वे. I 100, 12]

3 उशना काव्यस्त्वा निहोतारमसादयत्

आयजिं त्वा मनवे जातवेदसम् ॥ (VIII 23, 17)

ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் சித்திரன் என்ற அரசன், மேகம் நீரைப் பொழிவதுபோன்று, பொருளை ஏனையோர்க்கு வழங்கினன்.[1]

ருக்வேதகாலத்தில் உழவு, ஆடு மாடு இவற்றை வளர்க்கை, தச்சு, கொல்லு, மருத்துவம், வேட்டை முதலிய தொழில்கள் ஆளப்பட்டன என்பது இந்திரன், ஸவிதா, ருத்திரன், அச்வின் தேவதைகள் முதலியோரைப் பற்றிய ஸூக்தங்களால் நன்கு அறியப்படும்.

நிஷ்கம்[2] முதலிய சொற்களால் நாணயங்கள் வழங்கப் பட்டன என்பதும், ஹிரண்யகர்ணம், மணிக்ரீவம்,[3] அஞ்சி[4] முதலிய சொற்களால் பல்வகை அணிகள் செய்யப்பட்டன என்பதும், சூதாட்டம், ஸங்கீதம், நிருத்தம் முதலியன மகிழ்ச்சி யூட்டும் ஸாதனங்களாக இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

போர்க்களத்தில் சண்டை செய்யும்போது இறப்பவர் நல் லுலகை அடைவர் எனக் கருதப்பட்டது.[5]

1. चित्र इद्राजा राजकाइदन्यके यके सरस्वतीमनु ।
पर्जन्य इव ततनद्धि वृष्ट्या सहस्रमयुता ददत् ॥
[ऋ. वे. VIII 22, 18]

2. निष्कं वा घाकृणवते (VIII 47, 15)

3. हिरण्यकर्णं मणिग्रीवम् (I 122, 14)

4. गोमातरो यच्छुभयन्ते अञ्जिभिः (I 85, 3)

5. ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासो ये तनूत्यजः ।
ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ (X 154, 3)

அத்தியாயம் 4

ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ்ஸுக்களும், மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்.

ருக்வேதத்துள் 21 சாகைகள் உள என தர்மஸூத்திரங்களிலும் மஹாபாஷ்யத்திலும் கூறப்பட்டுளது. சரணவ்யூஹத்தில் சாகலம், வாஷ்கலம், ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், மாண்டூகேயம் என ஐந்து சாகைகளே குறிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், சாகலம் இம்மூன்றிற்கும் உள்ள பேதம் சிறிதே. சாகலத்தில் இராத பதினோ ருக்குக்கள் ஆச்வலாயனத்திலும், பத்து ருக்குக்கள் சாங்காயனத்திலும் இருக்கின்றன. புராணங்களில் சாகலம், வாஷ்கலம், மாண்டூகம் இம்மூன்றுமே குறிக்கப்பட்டன. மாண்டூகத்திலுள்ள விசேஷம் யாது என அறிய ஸாதனம் இல்லை. வாஷ்கலத்திற்கும் சாகலத்திற்கும் இரண்டே பேதம் உள :—(1) வாஷ்கலத்தில் எட்டு ருக்குக்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன (2) முதன்மண்டலத்தில் சில மந்திரங்களின் முறை பிறழ்ந்திருக்கின்றது. ஆகலின் தற்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுவது சாகலம் ஒன்றே.

ருக்வேதத்துள் வழங்கப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்குள் காயத்ரீ,[1]

1. गायत्री —(1) चतुर्विंशत्यक्षरा—त्रिपादा—अष्टाक्षरपादा च
(2) कचित् चतुः पादा षडक्षरपादा च ।

உஷ்ணிக்,[1] அநுஷ்டுப்,[2] ப்ருஹதீ,[3] பங்க்தி,[4]

1. उष्णिक् -- अष्टाविंशत्यक्षरा—त्रिपादा—पूर्वौ अष्टाक्षरौ, उत्तमो
द्वादशाक्षरः । यत्र मध्ये द्वादशाक्षरः सा ककुप् ।
यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुर उष्णिक् ।
क्वचित् चतुःपादा सप्ताक्षरा च ।

2. अनुष्टुप् — द्वात्रिंशदक्षरा – चतुःपादा – अष्टाक्षरा च, क्वचित्
त्रिपादा, मध्ये अष्टाक्षरा, अभितो द्वादशाक्षरा
च – इयं च पिपीलिकामध्या इति आख्यायते ।

3. बृहती — षट्त्रिंशदक्षरा – चतुःपादा ; त्रयः अष्टाक्षराः
द्वादशश्च उपोत्तमः । यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः
सा पुरस्ताद्बृहती । यत्र द्वितीयः सा उरोबृहती ।
यत्र उत्तमः सा उपरिष्टाद्बृहती । क्वचित् चतुः-
पादा नवाक्षरपादा च । क्वचिच्च त्रिपादा
द्वादशाक्षरपादा च ।

4. पङ्क्ति — चत्वारिंशदक्षरा पञ्चपादा अष्टाक्षरपादा च अथवा
चतुःपादा - (a) यत्र पूर्वौ अष्टाक्षरौ उत्तरौ
द्वादशाक्षरौ सा आस्तारपङ्क्ती (b) यत्र पूर्वौ
द्वादशाक्षरौ उत्तरौ अष्टाक्षरौ सा प्रस्तारपङ्क्ती
(c) यत्र मध्ये अष्टाक्षरौ अभितः द्वादशाक्षरौ सा
संस्तारपङ्क्ती (d) यत्र मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः
अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्ती । यत्र विष्टारपङ्क्ती
बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा भवति ता प्रगाथा-
माचक्षते ॥

த்ரிஷ்டுப்,[1] ஜகதீ[2] முதலியன. ஜகதிக்குமேல், ஐம்பத்திரண்டு ஐம்பத்தாறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட அதிச்சந்தஸ்ஸுக்களும் உள.

இந்த சந்தஸ்ஸுக்கள் முதலில் உயிர்களின் எண்ணிக்கையை மாத்திரங் கொண்டு வகுக்கப்பட்டனவே யன்றி அவற்றின் குருலகுத்தன்மையையும்[3] கொண்டு வகுக்கப் பட்டனவல்ல. ஏனெனில் பாரஸீகதேசத்து ஜெண்ட் அவெஸ்தா நூலில் குருலகுத்தன்மை கருதப்படவில்லை; அவ்வாறே ருக் வேதத்து முற்பகுதியிலும் இருக்கிறது. ஆயினும் ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் குருலகுத்தன்மையுங் கருதப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. அவற்றிலிருந்து பிற்காலத்து நூல்களில் வழங்கப்பட்ட விருத்தங்கள் வந்திருத்தல் கூடும்.

ருக்வேதத்தில் திருஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 3920 ருக்குக் களும், காயத்திரி சந்தஸ்ஸில் சுமார் 2450 ருக்குக்களும், அனுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 820 ருக்குக்களும் இருக்கின்றன. இவ்வாறிருந்தும் பிற்காலத்தில் அனுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸுக்குத் தான் வழக்கு இருக்கின்றது.

மந்திரப்பொருளறியும்வழி:—கி. பி. 14-வது நூற்றாண்டில் ஸாயணாசாரியரால் எழுதப்பட்ட பாஷ்யத்திலிருந்தே ருக்வேத மந்திரப்பொருளை அறியலாம் என்பது வில்ஸன்[4] என்ற மேனாட்

1. त्रिष्टुप् — चतुश्चत्वारिंशदक्षरा – चतुःपादा – एकादशाक्षरपादा च पञ्चपादापि भवति चत्वारः अष्टाक्षराः एकः द्वादशाक्षरः ॥
2. जगती — अष्टाचत्वारिंशदक्षरा – चतुःपादा – द्वादशाक्षरपादा च । पञ्चपादापि भवति, त्रयः अष्टाक्षरा द्वौ द्वादशाक्षरौ ॥
3. நெட்டெழுத்தும், ஸம்யுக்தாக்ஷரத்திற்கு முன்னுள்ள குற்றெழுத்தும் குரு; மற்ற குற்றெழுத்து லகு.
4. H. H. Wilson.

டறிஞரின் கொள்கை. ஆனால் சுமார் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் யாஸ்கர் எழுதிய நிருக்தத்தில் பல ருக்குக்களின் பொருள்கள் கூறப்பட்டன. ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் ப்ரவிருத்தி-நிமித்தம் பல்வகையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், ஒரே ருக்கைப் பலவகையாக அவர்காலத்தே பொருள் கொண்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பலவிடங்களில் நிருக்தத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஸாயணபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஒன்றாக இல்லை. ஸாயணருடைய காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த மாதவபட்டர்[1] (வேங்கடார்யரது புதல்வர்) எழுதிய ருகர்த்ததீபிகையும்[2] அவர்க்கு முன்னர் இருந்த ஸ்கந்தஸ்வாமி[3] இயற்றிய பாஷ்யத்தின் ஒரு பகுதியும் அச்சில் வந்திருக்கின்றன. ருக்வேதத்திற்கு ஒற்றுமைப்பட்ட நூல் பாரஸீகரின் ஸெண்ட் அவெஸ்தா ஆகும். அந்நூற்பயிற்சியால் ருக்குக்களின் பொருள் அறிதலுங் கூடும். மேற்கண்ட நூல்களின் பயிற்சி மாத்திரம் மந்திரப்பொருளை அறியப் போதாது. ருக்வேத ஸம்ஹிதையை அடிக்கடி படித்தல் வேண்டும்; அங்குள்ள சொற்களின் அகராதி இயற்றவேண்டும். ஒரு சொல் எத்தனைப் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று கவனித்தல் வேண்டும். எப்பொருள் எங்குப் பொருந்தும் என ஆராய்தல் வேண்டும். இண்டோ யூரோப்பியன்பாஷாசாஸ்திரத்தின் அறிவும் உண்மைப்பொருளை அறியப் பயன்படும். ருக்வேத மந்திரங்களைக் கண்ட ரிஷிகள் பெரிய கவிகள் போன்றிருத்தலால், காவியங்களின் நுண்ணிய கருத்தை அறியப் படிப்போன், எவ்வாறு சுவையில் ஈடுபட்டு இருக்கவேண்டுமோ, அவ்வாறே

1. माधवभट्ट கி. பி. 11-ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 12-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

2. ऋगर्थदीपिका

3. स्कन्दस्वामी கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஏழாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

மந்திரங்களின் உட்கருத்தை அறிய முயலுகின்றவன் அவற்றோடு ஈடுபடுதல் வேண்டும். தற்போதுள்ள பழக்கவழக்கங்கள் அக்காலத்துப் பழக்கவழக்கங்களினின்று மாறுபட்டிருத்தல் கூடுமாதலின், இக்காலத்து வழக்கத்தைக்கொண்டு அம்மந்திரப் பொருள்களை அறிய முயலுதல் தகாது. அவை எந்நாட்டிற் காணப்பட்டனவோ அந்நாடு அப்போது எவ்வாறு இருந்தது என அறிதல் வேண்டும். அம்மந்திரங்களைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றை இகழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்காது, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை அறியவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் பலர் ஈடுபட்டு ஸம்ஹிதையைப் படித்து அவர் தங்கருத்தை ஒத்துநோக்கிப் பொதுநோக்கத்துடன் ஆராயின், பல மந்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் புலப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மித்திரரும், வருணரும் ஒரு வேள்வியில் இருக்கும்போது வானத்திற் செல்லும் உர்வசியைப் பார்த்தனர்; அப்போது அவ்விருவரின் ரேதஸ் கீழே விழ, அதன் ஒரு பகுதி கும்பத்திலும் விழ, அவற்றிலிருந்து வஸிஷ்டரும் அகஸ்தியரும் பிறந்தனர்.[1] இதனால் அஸ்கதியர் மைத்ராவருணி என்றும், கும்பஸம்பவர் என்றும் என் கூறப்படுகின்றனர் என்பது விளங்கும்.

1. उतासिमैत्रावरुणो वसिष्ठोर्वश्यां ब्रह्मन्मनसोधिजातः ।
द्रप्सं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन ...... ॥ [ऋ. वे. VII 33, 11]
सत्रेह जाताविषितानमोभिः कुम्भे रेतः सिषिचतुः समानम् ।
ततो ह मान उदियाय मध्यात्ततो जातमृषिमाहुर्वसिष्ठम् ॥
(VII 33, 13)
विद्युतो ज्योतिः परिसञ्जिहानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा ।
तत्ते जन्मोतैकं वसिष्ठागस्त्यो यत्त्वाविश आजभार ॥ (VII 33, 10)

அத்தியாயம் 4

பஞ்சஜனர்[1] பஞ்சக்ஷிதியர்[2] எனப் பல்லிடத்து வழங்கப் பட்டுளது. அதற்கு யாஸ்கர் நிருக்தத்தில் இருவகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், நிஷாதர் என ஒருவகை; கந்தர்வர், பிதரர், தேவர், அஸுரர், ராக்ஷஸர் என மற்றொரு வகை. இப்பொருள்கள் பொருந்தா என முன்னரே கூறப்பட்டது. அஸுரர் என்பதற்குப் பிரதியாக விருத்திரர் என யாஸ்கர் கூறியிருப்பினு இரண்டாம் பொருள் பொருந்துமோ வெனின், 'பஞ்சஜனங்கள் எனது விளித்தற்கு அருளட்டும்',[3] 'இந்திரன் பஞ்சக்ஷிதிகட்கும் அருள்புரிகிறான்',[4] 'எந்த இந்திரன் கையில் பஞ்சக்ஷிதிகளின் செல்வம் இருக்கின்றதோ',[5] 'மனிதர்களாகிய பஞ்சக்ஷிதிகளை போதிப்பிக்கும்'[6] முதலிய பிரயோகங்களை ஊன்றி நோக்கின் அஃதும் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் விருத்திரர், ராக்ஷஸர் இவர்களின நன்மைக்குப் பகைவனாகவே இந்திரன் பல்லிடங்களிலுங் கூறப்பட்டனனேயன்றி அவர்களுக்கு நண்பனாகக் கூறப்படவில்லை; அன்றியும் கந்தர்வர் முதலியோர் மானிடர் ஆகார். பிறப்புப்பற்றி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்ற பகுப்பு ருக்வேதத்தில் முதல் ஒன்பது மண்டலங்களிற் கூறப் படாததால் அப்பகுப்பு அப்போது இல்லை என்ற கொள்கையை

1. पञ्च जनाः (I 90, 10, VIII 32, 22; X 53, 4-5
2. पञ्च क्षितयः (I 7, 9; I 176 3; VII 79, 1)
   पञ्चकृष्टयः (II 2, 10)
3. पञ्च जना मम होत्रं जुषन्ताम् (X 53, 5
   पञ्च जना मम होत्रं जुषध्वम् (X 53, 4)
4. इरज्यति । इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)
5. यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनाम् (I 176, 3)
6. पञ्च क्षितीर्मानुषीर्बोधयन्ती (VII 79, 1)

மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் கொண்டு பஞ்சஜனர் என்ற சொல் பூருவர், துர்வசர், யதவர், அனுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் என்ற ஐவரைக் குறிக்கும் என்பர். ஆனால் ஒரு மந்திரத்தில் நரயனையும், துர்வசனையும், யதுவையும், துர்வீதியையும், ரதம் என்பவனையும், எதசம் என்பவனையும் இந்திரன் காப்பாற்றியதாக உள்ளது.[1] மற்றோர் மந்திரத்தில் துர்வசனையும், யதுவையும், உக்கிர தேவனையும், நவவாஸ்த்வனையும், பிரகத்ரதனையும், துர்வீதியையும் அக்னி கொண்டுவரட்டும் என உளது.[2] மற்றோர் மந்திரத்தில் இந்திரன் திவோதாஸனைக் காப்பாற்றியதாகக் கூறப்பட்டுளது.[3] மற்றோர் மந்திரத்தில் பூரு தன்னைக் காப்பாற்ற அக்கினியை வேண்டியதாக உளது.[4] மற்றோரிடத்தில் இந்திரன் திவோதாஸனைக் காப்பாற்ற துர்வசனையும் யதுவையும் அடக்கியதாகக் கூறப்பட்டுளது.[5] இவற்றை நோக்கின் மேனாட்டார் கொள்கையும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை. விச்வாமித்திரின் ஸ்தோத்திரம் பாரதஜனத்தைக் காப்பாற்றுகிறது எனக் கூறியிருக்கின்றமையால், அம்மந்திரங்கள் பாரத நாட்டில் காணப்பட்டன என்பது வெளிப்படை. வஸிஷ்டர்,[6]

1. त्वमाविथ नर्यंतुर्वशं यदुं त्वं तुर्वीतिं वय्यं शतक्रतो ।
   त्वं रथमेतशम् ..... (ऋ. वे. I 54, 6)
2. अग्निना तुर्वशं यदुं परावतउग्रादेवं हवामहे ।
   अग्निर्नयं नववास्त्वं बृहद्रथं तुर्वीतिं दस्यवे सहः (I 36, 18)
3. त्वं तदुक्थमिन्द्र .... प्रावो दिवोदासं चित्राभिरूती (VI 26, 5)
4. पूरुरीळीतावसे (V 17, 1)
5. पुरः सद्य इत्थाधियेदिवोदासाय शम्बरम् ।
   अधत्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
6. वसिष्ठं ह वरुणो नाव्याधात् [ऋ. वे VII 88, 4]

அத்தியாயம் 4

விச்வாமித்திரர்,[1] ச்யவனர்,[2] பரத்வாஜர்,[3] மாந்தாதா,[3] நஹுஷன்,[4] ஆயு,[4] யயாதி,[5] ஜமதக்னி,[6] புரூரவஸ்,[7] வேநன்,[8] ராமன்,[9] இக்ஷ்வாகு,[10] முதலிய பெயர்கள் வழங்கப்பட்டமையால் அந்தந்த மண்டலத்தில் அப்பெயர் கொண்ட மந்திரங்கள் அவரவர்காலத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இக்கொள்கையை ஸாயணர்க்கு முன்னர் ருக்வேதத்திற்கு உரை செய்த மாதவபட்டர் கைக்கொண்டது நோக்கத்தக்கது. ஆகலின் அச்சொற்கள் அவற்றாற் குறிக்கப்பட்ட மக்களைக் கூறவில்லை என்ற கொள்கை ஆராய்தற்பாலது.

1. विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (ऋ. वे. III 53, 12)
2. युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः (I 117, 113)
3. याभिः सूर्यं परियाथः परावतिमन्धातारं क्षैत्रपत्येष्वावतम् ।
   याभिर्विप्रं प्रभरद्वाजमावतम् .... ॥ (I 112, 13)
   मन्धातुः (VIII 39, 8)
4. त्वामग्ने प्रथममायुमायवे देवा अकृण्वन्नहुषस्य विश्पतिम् (I 31, 10)
5. मनुष्वदग्ने अङ्गिरस्वदङ्गिरो ययातिवत् .... (I 31, 17)
   ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)
6. गृणानो जमदग्निना (IX 62, 24)
7. महे यत्त्वा पुरूरवो रणायावर्धयन् (X 95, 7)
8. & 9. प्रतद्दुःशीमे पृथवाने वेने प्रराम वोचम् (X 93, 14)
10. यस्येक्ष्वाकुरुपव्रते रेवान्मराय्येधते ।
    दिवीव पञ्च कृष्टयः ॥ (X 60, 4)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேததேவதைகள்

உலகங்கள் பூலோகம், அந்தரிக்ஷலோகம், த்யுலோகம், என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன[1] ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில தேவதைகள் உள. சிலர் மூன்று உலகங்களிலும் உள்ளவர். அவர் அக்கினி, இந்திரன் முதலியோர்.[2] ஒவ்வொரு உலகத்திலும் பதினொரு தேவதைகள் இருந்தனர் என ஒரு மந்திரம் கூறும்.[3] மூன்று உலகங்களிலும் 3339 தேவதைகள் இருந்தனர் என்று மற்றொரு மந்திரம் கூறும்.[4] நிருக்தகாரர்கள் பூலோகத்தில் அக்கினியும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாயுவோ இந்திரனோ, த்யுலோகத்தில் ஸூரியனுமே தேவதைகள்:

1. परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति

(ऋ. वे. X 82, 5)

2. यदिन्द्राग्नी अवमस्यां पृथिव्या मध्यमस्यां परमस्यामुत स्थः

(I 108, 9)

3. ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ ।

अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ (I 140, 11)

... त्रयश्च त्रिंशच्च मनोर्देवा यज्ञियासः (VIII 30, 2)

4. त्रीणि शता त्री सहस्राण्यग्निंत्रिंशच्च देवा न वचा सपर्यन्

(III 9, 9)

வினைய தேவதைகளெல்லாம் அவற்றின் பிரிவே ஆகும்[1] எனக் கூறினர். தேவர்களுள் குழந்தையோ, இளைஞர்களோ இல்லை.[2]

தேவர்கள் பித்ருதேவர்கள் என்றும், கர்மதேவர்கள் என்றும், தேவர்கள் என்றும் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பித்ருதேவர்கள் வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள் என மூவகைப்பட்டனர் என்பதும் அவர் தேவர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த பதவியில் இருந்தனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.[3] ரிபுக்கள் ஸுதன்வாிஷியின் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து தங்களின் செயல்களால் இந்திரனின்

/

1. तिस्र एव देवता इति नैरुक्ताः, अग्निः पृथिवीस्थानः, वायुर्वेन्द्रो वा अन्तरिक्षस्थानः, सूर्यो द्युस्थानः। तासां महाभाग्यादेकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि भवन्ति, कर्मपृथक्त्वाद् वा।

(निरु. 7, 5)

2. नहि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः।
विश्वे सतो महान्त इत् (ऋ. वे. VIII 30, 1)

3. त्वमग्ने वसूँरिह रुद्राँ आदित्याँ उत।
यजास्वध्वरं जनं .... ॥ [I 45, 1]
आदित्या रुद्रा वसवः .... यज्ञमवन्तु देवाः (III 8, 8)
इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरावहा बृहन्तम्।
आदित्येभिरदितिम् .... (VII 10, 4)

இம்மந்திரத்தில் மூன்றும் வேற்றுமை அப்பிரதானப்பொருளில் வழங்கப்பட்டது காண்க.

கட்டை அடைந்து தேவர்கள் ஆயினர்.[1] அவர்கள் கர்ம தேவர்களைச் சார்ந்தார் ஆவர் இந்திரன் முதலியோர் தேவர்கள் ஆவர். இவர்களின் தாரதம்யம் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் கூறியது காண்க. பித்ருக்களின் ஆநந்தத்தில் 10000 மடங்கு உடையது கர்மதேவர்களின் ஆநந்தம்; அவர்களின் ஆநந்தத்தில் 100 மடங்கு உடையது தேவர்களின் ஆநந்தம். இந்திரன், வருணன், அக்கினி, அச்வின்தேவதை இவர்கட்கு இந்திராணீ, வருணானீ, அக்கிநாயீ, அச்விநீ என மனைவிகள் இருந்தனர்.[2]

பூலோகதேவதைகள்: அக்கினி, ப்ருதிவி, த்வஷ்டா, வநஸ்பதி முதலானோர்.

ளை: வாயு, வருணன, ருத்ரன, இந்திரன், மருத், ஸவிதா, யமன், ஷஸ், அபாம்நபாத், ப்ருகஸ்பதி முதலானோர்.

த்யுலோகதேவதைகள்: சூரியன், விச்வேதேவ, அச்வின் தேவதைகள் முதலானோ.

1. इन्द्रस्य सख्यमृभवः समानशुमनोर्नपातो अपसो दधन्विरे ।
सौधन्वनासो अमृतत्वमेरिरे विष्ट्वी शमीभिः सुकृतः सुकृत्यया ॥
(ऋ. वे. III 60, 3)

यत्संवत्समृभवो गामरक्षन्यत्संवत्समृभवोमा अपिंशन् ।
यत्संवत्समभरन्भासो अस्यास्ताभिः शमीभिरमृतत्वमाशुः ॥
(VI 33, 4)

2. उत ग्नाव्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य १ ग्नाय्यश्विनीराट् ।
आ रोदसी वरुणानी ..... ॥ (V 46, 8)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்ட சிறந்த தேவதைகள் அக்கினி, ஸவிதா, இந்திரன், வருணன் முதலானோர் ஆகும். அவரெல்லாம் மனிதர்களைப்போல் வருணிக்கப்பட்டனர். ஒரே பண்பு பலரிடத்தும் காணப்படுகின்றது. இருளைப் போக்கும் பண்பு அக்னியிடத்தும், ஸவிதாவிடத்தும், உஷஸ்ஸிடத்தும் உளது. சிலவிடத்து இரண்டு அல்லது பல தேவதைகள் ஒருங்கு விளிக்கப்படுதலின், ஒன்றன் பண்பே இருவரின் அல்லது பலரின் பண்பாகக் கூறப்பட்டுளது. உதாரணமாக, அக்கினியும் இந்திரனும் ஒருங்கு விளிக்கப்பட, அக்கினியை வஜ்ரமுடையவனாக வருணிக்கப்பட்டுளது.[1]

இத்தேவதைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் தனித்தனியாக விளிக்கப்படுதலின், ஸ்வதந்திரமான பல தேவதைகளிடம் உலகியல் உளதாகச் சிலர் நினைத்தனர். அக்கொள்கையைப் பாலிதீயிஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர். தேவதைகள் பலராயிருப்பினும், அந்தந்த காலத்தில் விளிக்கப்பட்ட தேவதையே சிறப்புற்றது என மோக்ஷமூலர்[3] நினைத்தனர். அக்கொள்கையை ஹீனோதீயிஸம்[4] என்ற சொல்லாற் குறித்தனர். 'ஒன்றையே பலவாகக் கூறுகின்றனர்.[5]' என்றும் 'தொடக்கத்தில் பூதங்களின் பதியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பா ஒருவரே இருந்தார்'[6] என்றும் பொருள்கொண்ட தொடர்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் இருத்தலின, கடவுள் ஒருவரே, அவ

1. वज्रबाहूअस्माँइन्द्राग्नी अवतं शचीभिः (ऋ. वे. I 109. 7)
2. Polytheism.
3. Maxmuller.
4. Henotheism.
5. एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति (I 164, 46)
6. हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)

ராணையில் தேவதைகள் அவரவரது கடமையைச் செலுத்து கின்றனர் என அறியக்கிடக்கின்றது என்றனர் மாக்டானெல்[1]; இதனை மாநோதியிஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர்.

பூலோகத்தில் வேள்வி முதலியவற்றில் அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படும் பொருளே தேவதைகளுக்கு உணவு ஆகும் எனவும், ஆங்குச் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்கள் அவர்களுக்குப் பலத்தையும் உற்சாகத்தையும் உண்டுபண்ணும் எனவுங் கூறப்பட்டுளது. ஆகலின் இப்புவியில் வேள்வி முதலியன அவசியம் நடைபெறல் வேண்டும். வேள்வி செய்தற்கு மனிதர்க்குப் பொருளும் வேதாத்தியயனமும், உடல்வலியும் மனவலியும் வேண்டும்.[3] அவை தேவதைகளின் அனுக்கிரகம் இன்றி வாரா. ஆகலின மனிதர்க்குத் தேவதைகளின் உதவியும் தேவதைகளுக்கு மனிதரின் உதவியும் வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் ருக்குக்களில் ருக்வேதம் கூறும் :—

यदङ्ग दाशुषे त्वमग्ने भद्रं करिष्यसि । तवेत्तत्सत्यमङ्गिरः

(I 1, 6)

विश्वं तद्भद्रं यदवन्ति देवा बृहद्वदेम विदथे सुवीराः

(II 35, 15)

यः सुन्वते पचते दुध्र आचिद्वाजं दर्दर्षि स किलासि सत्यः ।
वयं त इन्द्र विश्वह प्रियासः सुवीरासो विदथमावदेम ॥

(II 12, 15)

1. Mac-Donell.
2. Monotheism.
3. *Cf.* अर्थी विद्वान् समर्थो यजेत

அத்தியாயம் 5

மனிதர்க்குப் பொருள் வேண்டுமாயின் நிலம் நன்கு விளைதல் வேண்டும்; அதற்கு மழை வேண்டும்; மழை பெய்ய அதனைத் தடுப்பதை நீக்கல் வேண்டும் அவ்வாற்றல் இந்திரனிடம் இருக்கிறது. மழையை உண்டாக்குவதற்கும், மழை பெய்யின் பயிர்களிலிருந்து தானியத்தை உண்டாக்குவதற்கும், அத் தானியத்தைச் சமைப்பதற்கும், உண்ட தானியத்தைச் சீரணஞ் செய்வதற்கும் அக்கினியின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். அறிவு முதலியவற்றிற்கு வருணன், பிரகஸ்பதி இவர்களின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். ஆகலின் தேவர்களும் மனிதர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிபுரிகின்றனர் என்பது வேதக்கொள்கை ஆகும்.

தேவதைகளுள் மிகுதியாக வருணிக்கப்படுகின்றவர் வருணன், இந்திரன், அக்கினி, ஸவிதா, ஸோமன், ருத்திரன் விஷ்ணு, மருத்துக்கள், அச்வின்தேவதைகள், ரிபுக்கள் முதலியோர். அவற்றைப்பற்றித் தனித்தனியாகப் பின்னர்க் கூறப்படும் :—

வருணன் — ருக்வேதத்தில் வருணனுக்குப் பலவகையான ஆற்றல்கள் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுளது. அவரே பேரரசன்;[1] அவரது ஆணைப்படியே சூரியன் தன் வழியிற்சென்று பிரகாசிப்பான்;[2] சந்திரனும், நக்ஷத்திரங்களும் இரவிற் பிரகாசிக்கும்;[3] நதிகள் ஒரே வகையாக ஓடும்;[4] ஜலத்திற்கு அரசன் அவரே;[5]

1. सम्राट्
2. उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थाम् [ऋ. वे. I 24, 8]
3. अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा नक्तं ददृशे कुहचिद्दिवेयुः ।
   अदब्धानि वरुणस्य व्रतानि विचाकशच्चन्द्रमा नक्तमेति ॥ (I 24, 10)
4. ऋतं सिन्धवो वरुणस्य यन्ति (II 28, 4)
5. यासां राजा वरुणो ... ता आपः (VII 49, 3)

பறவைகள், கப்பல்கள் இவற்றின் கதியை அவரே அறிவர்;[1] பிறர் செய்த செயலையுஞ் செய்யப்போகுஞ் செயலையும் அறிவர்;[2] பூமியையும், ஸுவர்லோகத்தையும் இடம் பிறழாதபடி செய்தனர்;[3] வேள்வி செய்வோராலும், அவர் முன்னோராலும் செய்யப்பட்ட பாவத்தை நீக்குவர்;[4] அறியாது பாவஞ் செய்தேன் எனக் கூறுவோரை மன்னிப்பர்.[5] தற்போது பிரஜாபதிக்கு எந்தெந்த ஆற்றல் இருப்பதாக நினைக்கிறோமோ அவை எல்லாம் வருணனுக்கும் இருந்தது எனவும்[6] ஆரியர் கிரேக்கர் முதலியோர் ஒருங்கிருந்த காலமுதல் வணங்கி வந்த தேவதைகளுள் வருணன் ஒருவர் எனவும்[7] மாக்டானல் கூறுவர். ஸெண்ட் அவெஸ்தா என்ற பாரஸீகநூலில் வழங்கப்

1. वेदा यो वीनां पदमन्तरिक्षेण पतताम् ।
   वेद नावः समुद्रियः ॥ (ऋ. वे. I 25, 7)
2. अतो ... अभिपश्यति । कृतानि या च कर्त्वा (I 25, 11)
3. यस्तस्तम्भ रोदसी चिदुर्वी (VII 86, 1)
4. अवद्रुग्धानि पित्र्या सृजानो वया वयं चकृमा तनूभिः (VII 86, 5)
5. यत्किञ्चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्या३श्चरामसि ।
   अचित्ती यत्तव धर्मा युयोपिम मानस्तस्मादेनसो देवरीरिषः ॥
   [ऋ. वे. VII 89, 11]
6. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p. 77.
7. *ibid* p. 75.

பட்ட அஹுரமஸ்தா என்பவரும் வருணனும் ஒருவர் என்பர்.[1] ஆனால் அஹுரமஸ்தா பிறரைப் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதேயன்றி, அவரைப் படைத்தவர் யார் எனக் கூறப்படவில்லை. ருக்வேதத்திலோ வருணனுக்குத் தாய் அதிதி[2] எனக் கூறப்பட்டுளது.[3] ஆகலின் அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்குரியது.

1. இவ்வாறு கூறுபவர் ராத் என்பவர் (Sacred Books of the East Vol. IV, p. XXX). அவ்வாறுதான் என்று உறுதி எனக்கு வரவில்லை. வெண்டிடாட் அவெஸ்தாவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைப் படித்ததால் அஹுரமஸ்தா என்பவர் பிரம்மனுக்கு ஒத்தவராய் இருப்பாரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நூல் முழுவதும் பகவத்கீதையை ஒத்திருக்கிறது. கிருஷ்ணன் போன்று அஹுரமஸ்தாவும் அர்ஜுனன் போன்று ஸராதுஸ்த்ராவும் இருக்கின்றனர். அஹுரமஸ்தா அக்கினியையும் வெரத்ரக்னனையும் அவர்போன்றவரையும் படைத்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 334, 6, 10, 17, 32' 34, 139, 230-248, 358.) அவரை வழிபடுவோருக்கு மோக்ஷத்தை அளிப்பார் என்றுளது. (I drive away death- Sacred Books of the East Vol. IV p. 240.) அவ்வாறு வருணன் வருணிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் வருணன் போன்று சூரியன், சந்திரன் முதலியோர்க்கு அவர் செல்லும் வழியைக் காட்டினார் என்றும் உளது. (Sacred Books of the East Vol. XXIII, p 194.) மித்திரனோடு அவரும் வருக என வேண்டப்பட்டும் உளது. (So mayMithra and Ahura, the two great gods come to us for help—Sacred Books of the East Vol. XXIII, p. 354.)

2. अदिति

3. अदितिर्न उरुष्यत्वदितिः शर्म यच्छतु ।

माता मित्रस्य रेवतोऽर्यम्णो वरुणस्य च ॥ (ऋ. वे. VIII 47, 9)

इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।

इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥

(VII 60, 5)

பிற்காலத்தில் வருணன் தண்ணீர்க்கு மாத்திரம் அதிபதியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

இந்திரன் — அந்தரிக்ஷலோகத்து தேவதைகளுள் இந்திரன் சிறந்தவர். அவர் விருத்திரனைக் கொன்றதாகவும், விருத்திரர்களைக் கொன்றதாகவும் பலவிடத்துங் கூறப்படுவர். விருத்திரர்கள் என்பதற்குப் பகைவர் எனப் பொருள் என்பர் ஸாயணர். ஆகலின் விருத்ரஹா, விருத்ரஹந்தா, விருத்திரக்கின : என அவர்க்குப் பெயர் வழங்கும். வெரெத்ரக்ன என்ற ஒரு தேவதை பாரஸீகத்து ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் பகைவரை வெல்லுகிறவர் என்பதும், ஸ்வர்க்கத்து தேவதைகளுள் நற்படைகளோடு கூடியவர் என்பதும் அஹுரமஸ்தாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர் என்பதும் கூறப்பட்டன.[1] ஆனால் இந்திரன் என்ற ஒரு தேவதையை அஹுரமஸ்தா வெருட்டினன் என அந் நூல் கூறும்.[2] ஆங்குத் தேவர் என்ற சொல் அஹுரமஸ்தாவின் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவரைக் குறிக்கின்றது.

அவ்விருத்திரனை தேவர்களுக்குப் பகைவனாகப் புராணங்கள் கூறினும், அவன் மேகங்களை மழைபெய்யாமல் தடுத்த ஒரு பொருள் ஆகும் என்பதே ருக்வேதத்திற கூறப்பட்டதாக ருக்வேதமந்திரங்களின் பொருளைக் கூறும் யாஸ்கரின் நிருக்தம் கூறும்.[3] விருத்திரன், த்ருப்கன், சுஷ்ணன், அச்னன்,

1. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 230-248, 327 etc.
2. Sacred Books of the East Vol. IV, p. 139.
3. वृत्रं नदीवृतम् (VII 12, 26) = अवर्षणशीलं मेघम् (ஸாயணர் உரை)

சுஷ்ணன், பிப்ரு, நமுசி[1] ஆகிய ஏழு தானவரையும், ஸிரு பிந்தன், அநர்சனி, அஹீசுவன் முதலிய தாஸரையும்[2] இந்திரன் கொன்றனர். சம்பரனின் 81 அல்லது 100 கோட்டைகளை அழித்து நாற்பது ஆண்டின் பின்னர் அவனைக் கண்டு கொன்று, திவோதாஸனைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்தனர்.[3] வர்ச்சியின் அநுசரர் லக்ஷம் அல்லது ஐந்து லக்ஷம் தாஸர்களை அழித்தனர்.[4]

1. आ दर्षते शवसा सप्त दानून् [ऋ. वे. X 120, 6]
अध्वर्यवो यो .... वृत्रं जघान .... (II 14, 2)
अध्वर्यवो यो दृभीकं जघान .... (II 14, 3)
अध्वर्यवो य उरणं जघान .... (II 14, 4)
अध्वर्यवो यः स्वश्नं जघान यः शुष्णमशुषं यो व्यंसम् ।
यः पिप्रुं नमुचिं यो रुधिक्रां तस्मा इन्द्रायान्धसो जुहोत ॥
(II 14, 5)

2. यः सृबिन्दमनर्शनिं पिप्रुं दासमहीशुवम् ।
वधीदुग्रो रिणन्नपः । (VIII 32, 2)

3. नव यो नवतिं पुरो बिभेद बाह्वोजसा ।
अहिं च वृत्रहावधीत् ॥ (VIII 82, 2)
अध्वर्यवो यः शतं शम्बरस्य पुरो बिभेद ... (II 14, 6)

4. उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।
अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ (IV 30, 15)
यो वर्चिनः शतमिन्द्रः सहस्रमपावपत् (II 14, 6)

குத்ஸர், ஆயு, திவோதாஸர் இவர்கள் மூவரின் பகைவரைக் கொன்றனர்.[1] மக்களைத் துன்புறுத்திய பதினாயிரம் விருத்திரா களைக் கொன்று அவர்களை மகிழ்வித்தனர்.[2] இச்செயல்களைப் புரிய அவர்க்கு எழு மருத்கணங்கள் உதவி செய்யும். ஆகலின் அவர்க்கு மருத்வான்[3] எனப் பெயர் வழங்கும். அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டாக ஸோமயாகங்களில் ஸோமம் அளிக்கப்படும்; ஸாமங்கள் கானஞ்செய்யப்படும்.[4] அடிக்கடி யாகங்களில் விளிக்கப்படுவதால் அவர்க்குப் புருஹூதன்[5] எனப் பெயர் வழங்கும். கோட்டைகள் போன்ற மேகங்களை உடைத்தலால் புரந்தரன்[6] என்ற பெயர் உண்டு. சசீபதி என்ற பெயரும் உண்டு.[7] மலைகள் போன்ற மழைபெய்யா மேகங்களை அவர் உடைத்ததாகக் கூறப்படும்.[8] மழை பெய்தபிறகு மேகத்தால் மறைவுபட்ட விடியற்காலச் சூரியன் இவை மக்களின் கண்

1. अध्वर्यवो यः शतमासहस्रं भूम्या उपस्थेवपज्जघन्वान् ।
कुत्सस्यायोरतिथिग्वस्य वीरान्न्यावृणग्भरतासोममस्मै ॥
(ऋ. वे. II 14, 7)
2. यत्कारवे दश वृत्राण्यप्रति बर्हिष्मते नि सहस्राणि बर्हयः
(I 53, 6)
3. मरुत्वाँ इन्द्र वृषभो रणाय पिबा सोमम् ... (III 47, 1)
4. इन्द्राय साम गायत (VIII 87. 1)
5. नि शुष्ममिन्द्वेषां पुरुहूत जनानाम् ।
यो अस्माँ आदिदेशति (IX 52, 4)
6. पुरन्दरः पपिवाँ इन्द्रो अस्य (V 30, 11)
7. शचीपते (VIII 14, 2)
8. यः पर्वतान्प्रकुपिताँ अरम्णात् (II 12, 2)

களுக்குப் புலப்படுதலால், அவற்றை அவர் சிருஷ்டித்ததாகக் கூறப்படும்.[1] அப்பொழுது ஆகாயம் தெளிவாய்ப் பார்க்கப் படுதலால், அந்தரிக்ஷத்தை அவர் அளந்ததாகக் கூறப்படும்.[2] அவர் வலனுடைய குகைகளிலிருந்து கோக்களை விடுவித்ததாகவும்,[3] தாஸவர்ணத்தைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகவும்,[4] அவருடைய ஆணையில் குதிரை, மாடு, ரதம், கிராமம் இருந்தன[5] ஆகவும், அவர் அபாலேயின் தோல்வியாதியைப் போக்கினர்[6] ஆகவும் கூறப்பட்டன.

ருக்வேதகாலத்தில் இந்திரன் வருணனுக்குச் சிறந்தானகக் கூறுதற்கு இடனின்று. பிற்காலத்தில் வருணனுக்குச் சிறப்பு குன்ற, இந்திரனுக்குச் சிறப்பு மிகுந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் கடவுள் **அஹூரமஸ்தா, மஸ்தா, அஹூர** என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றனர். ஆங்குள்ள **மஸ்தா** என்ற சொல்லும் வடமொழி **மஹித** என்ற சொல்லும் ஒருபொருட் கிளவியாயிருத்தல்[7] கூடும்; அவ்வாறே **அஹூர, அஸூர** என்ற சொற்களும் ஆகும். ஆங்கு **அஹூர** என்பது விசேஷ்யமாம் சொல்லாகவும் **மஸ்தா** என்பது விசேஷியச்சொல்லாகவும் இருக்கலாம். ருக்வேதத்திலும் **அஸூர** என்ற சொல்

1. यः सूर्यं य उषसं जजान (ऋ. वे. II 12, 7)
2. यो अन्तरिक्षं विममे (II 12, 2)
8 यो गा उदाजदपधा वलस्य (II 12, 3)
9. यो दासं वर्णमधरं गुहाकः (II 12, 4)
5. यस्याश्वासः प्रदिशि यस्य गावो यस्य ग्रामा यस्य विश्वे रथासः (II 12, 7)
6. अपालामिन्द्रत्रिष्पूत्व्यकृणोः सूर्यत्वचम् (VIII 80, 7)
7. ஒருபொருட்கிளவிகள் = एकार्थकशब्दाः

விசேஷணமாகவே வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் கடவுளுக்குப் பகையினத்தாராகத் தேவர் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிற் கூறப்பட்டனர். ஆகலின் அஸுரர் தேவர் இச்சொற்களுடைய பொருளின் வரலாறு நன்கு ஆராய்தற்கு உரியது.

அஸுர: என்ற சொல் பலமுள்ளவன் என்ற பொருளோடு அக்கினி[1], இந்திரன்[2], வருணன்[3], ஸோமன்[4], வஸுக்கள்[5] மித்திராவருணர்[6], வாயு[7], ருத்திரன்[8],

1. घृतप्रसत्तो असुरः .... अग्निः (ऋ. वे. V 15, 1)
2. तमु त्वा नूनमसुरप्रचेतसं राधो भागमिवेमहे
महीव कृत्तिः शरणा त इन्द्र प्रतेसुम्नानो अश्नवन् (VIII 79, 6)
3. त्वं विश्वेषां वरुणासि राजा ये च देवा असुर ये च मर्ताः (II 27, 10)
4. सोमो मीढ्वाँ असुरो वेद भूमनः (IX 74, 7)
5. यद्वाभिपित्वे असुरा ऋतंयतेछर्दिर्येमविदाशुषे ।
वयं तद्वो वसवो विश्ववेदस उपस्थेयाममध्य आ ॥ (VIII 27, 20)
6. इमां वां मित्रावरुणा सुवृक्तिमिषं न कृण्वे असुरा नवीयः (VII 36, 2)
7. पृषद्योनिः पञ्चहोता शृणोत्वतूर्तपन्था असुरो मयोभुः (V 42 1)
8. रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)
उत वा दिवो असुराय (V 41, 3) என்றவிடத்து சாயணசாரியா असुराय என்ற சொற்கு प्राणापहर्त्रे रुद्राय यद्वा द्युलोकसम्बन्धिने असुराय प्राणदात्रे सूर्याय वायवे वा எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். प्राणापहर्त्रे रुद्राय என்பதற்குப் பிரதியாக प्राणदात्रे रुद्राय எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது (V 42, 11) என்றவிடத்து असुरम् என்பதற்கு அவர் கூறும் பொருளாலே விளங்கும்.

பர்ஜந்யன்[1], ஸவிதா[2], மருத்துக்கள்[3] முதலியோர்க்கு அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டது. சிலவிடத்து அச்சொல்லே **பலத்தைக் கொடுப்பவன்** என்ற பொருளையுங் கொண்டது. அஸுரரான தேவர்களுக்கும் மேலானவன் என்ற வழக்கும் உளது.[4] தேவரல்லாதார்க்கும் அஃது அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டுளது;[5] தேவரல்லாதார் என்பது தேவரைப் போன்றவரும் தேவரிடத்தினின்று வேறுபட்டு வருபவரான **விருத்திரர்** முதலியோரைக் குறிக்கும். சிலவிடத்து விசேஷியச் சொல்லின்றி விசேஷணச்சொல்லாகிய **அஸுர:** என்பது மாத்திரம் ருக்வேதத்திலும்[6] **அஹுர** என்பது பாரதிப் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும்[7] வழங்கப்பட்டன. ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் அஸுர: என்ற சொல் விசேஷியமின்றி வழங்கப்படின், அஃது அதேவனையுங் குறிக்கும் என்றும், பத்தாம் மண்டிலம் 124 ஸூக்தத்திலுள்ள அஸுர: என்ற சொற்கு அவ்வாறே பொருள்கொள்ள இடன் இருக்கின்றது என்றும் மாக்டனல் கூறுகின்றார்.[8] அந்த ஸூக்தத்தில் 'அஸுரரான

1. अर्वाङेतेन स्तनयित्नुनेह्यपो निषिञ्चन्नसुरः पिता नः (ऋ.वे. V 83, 6)
2. हिरण्यहस्तो असुरः सुनीथः (I 35, 10)
3. ते जज्ञिरे दिव ऋष्वास उक्षणो रुद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः (I 64, 2)
4. परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति (X 82, 5)
5. अनायुधासो असुरा अदेवाः (VIII 85, 9)
6. या इन्द्र भुज आभरः स्वर्वाँ असुरेभ्यः (VIII 86, 1)
7. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 6, 10, 17 etc.
8. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell pp. 112, 113.

பிதார்க்கு' என்றும், 'அவர் மாயையின்றி அஸுரர் ஆயினர்' என்றும் பொருட்கொண்ட இருதொடர்களில்[1] அச்சொல் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது தொடரில் **அவர்** என்பது அக்கினி, ஸோமன், வருணன் இவரைக் குறிக்கின்றமையால், அச்சொற்குப் பலமுள்ளவன் என்றே அங்கு பொருளாகக் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதை முழுமையிலும் அஸுர என்ற சொற்குப் பலமுள்ளவன், பலத்தையளிப்பவன், உயிருள்ளவன், உயிரை யளிப்பவன் முதலிய பொருளில் ஒன்றைக் கொளல் தகும். அச்சொல் அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு அடைமொழியே எனக் கொளலும் தகும். ஒருகாலத்து இந்திரன் முதலியோரைக்காட்டிலும் விருத்திரர் பலமுள்ளவராயிருக்க, அஸுரர் என்ற சொல் விசேஷியமின்றிப் பரிகாசமாய்த் தேவர்களான விருத்திரர் முதலியோரைக் குறிக்க வழங்கப்பட, பின்னர் அச்சொல்லே விசேஷியச்சொல்லாய்த் தேவதைகளின் பகைவரைக் குறித்தலாயிற்று எனக் கூறல் தகும்.

அஸுர: என்ற சொல் எவ்வாறு விசேஷணமாக ருக்வேதம் முதலிய நூல்களில் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்ற என்ற பொருளில் தேவ: என்ற சொல்லும் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது.[2] அது விருத்திரர் முதலியோர்க்கும் அக்கினி முதலியோர்க்கும் முன்னர்ப் பொதுவாய் வழங்கப்பட, பின்னர் விசேஷியச்சொல்லாய்ப் பரிகாசத்துடன் தம் பகைவரைக் குறிக்க அக்கினி இந்திரன் முதலியோரால் வழங்கப்பட, அச்

1. शंसामि पित्रे असुराय (ऋ. वे. X 124, 3)
निर्माया उत्ये असुरा अभूवन् (X 124, 5)
2 अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् (I 1, 1)
रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

சொல் அவர்களது பகைவரை ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் குறிக்கின்றது. ஆகலின் ஸம்ஸ்கிருதமொழியில் பலமுள்ளவன் போன்ற பொருளைக்கொண்ட அஸுரன் என்ற சொல் தேவர்கட்குப் பகைவனைக் குறிப்பதாகப் பிற்காலத்து எவ்வாறு ஆயிற்றோ, அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்றவன் என்ற பொருளைக் கொண்ட தேவன் என்ற சொல் அக்கினி முதலியோரின் பகைவனைக் குறிப்பதாக ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் ஆயிற்று.[1]

தானு என்ற சொல் ருக்வேதத்திலும் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வழங்கப்பட்டுளது. ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் தானுக்கள் அஹுரமஸ்தாவை வழிபடுவோர்க்கு விரோதிகளாகக் கூறப்பட்டனர்.[2] ருக்வேதத்தில் தானு என்பது நபும்ஸகலிங்கத்திலும் புல்லிங்கத்திலும் வழங்கப்பட்டுளது. நபும்ஸகலிங்கமாயிருக்கும்போது[3] அதற்குப் **பணம்** என்றும் **மழை** என்றும் ஸாயணாசாரியர் பொருள் கூறினர். அதனை நோக்கின் அச்சொல் கொடைப்பொருளைக் கொண்ட தாதுவிலிருந்து[4]

1. One who hates the Daevas and obeys the laws of Ahura (Sacred Books of the East Vol. IV, pp. 249).

2. Grant us this, O good most beneficent Ardvi Sūra Anāhita, that we may overcome the assemblers of the Turanian Dānus. (Sacred Books of the East Vol. XXIII, pp. 71).

   There you destroy the victorious strength of the Turanian Dānus (*ibid* pp. 189.)

3. सं या दानूनि येमथुः (ऋ. वे. VIII 25, 6)

   आदित्या दानुनस्पती (II 14, 6 & I 136, 3)

   वृष्टिर्दिव्येन दानुना (X 43, 7)

4. दा = கொடுத்தல்

வந்திருத்தல் கூடும். புல்லிங்கத்தில் ஒருமையில் அச்சொல் விருத்திரனுக்கு விசேஷணமாகவும், பன்மையில் விசேஷியமாய் விருத்திரன் முதலிய எழுவரைக் குறித்தும் வழங்கப்பட்டது.[1] இதனை நோக்கின் அச்சொல் வெட்டுதல் என்ற பொருளைக் கொண்ட தாதுவிலிருந்து வந்திருத்தல் கூடும்.[2] ஆனால் ஓரிடத்து[3] தாநு: என்ற சொல் விருத்திரனின் தாயைக் குறிப்பதாக ஸாயணாசாரியா கொள்கின்றனர். அதனை அவளின் இயற்பெயராகக் கொள்ளாது அவட்கு அடைமொழியாகக் கொள்ளின் பொருந்தும். அவ்வாறாயின் தாநு: என்பதறுத்த துன்புறுத்துகின்றவன் என்பது பொருளாகும். அச்சொல்லிலிருந்தே ஸ்வார்த்ததத்திதப்ரத்தியத்தைக் கூட்டி தானவ:[1] என்ற சொல்லை வருவித்தல் கூடும். அச்சொற்கும்

1. येनं वृत्रमवाभिनद्दानुमौर्णवाभम् (ऋ. वे. II. 11, 18)
   यो अहिं जघान दानुम् (II 12, 11)
   किमादुतासिवृत्रहन्मघवन्मन्युमत्तमः ।
   अत्राह दानुमातिरः ॥ (IV 30, 7)
   आर्दर्षते शवसा सप्त दानून् (X 120, 6)
2. दान् = வெட்டுதல்
3. उत्तरासूरधरः पुत्र आसीद्दानुः शये सहवत्सा न धेनुः (I 32, 9)
4. निमायिनो दानवस्य माया (II 11, 10)
   जिगर्तिमिन्द्रो अपजर्गुराणः प्रतिश्वसन्तमव दानवं हन् (V 29, 4)
   கண்டு दानवम् என்பதற்கு दनोः पुत्रम् என ஸாயணாசாரியர் கூறிய பொருள் பொருத்தமின்று, அவரே விருத்திரனின் தாய்க்குத் தாநு எனப் பொருள் கொண்டமையான்.

துன்புறுத்துகின்றவன் என்பதே பொருளாகும். மருத்துக்களை வருணிக்குமிடத்து வரும் ஸுதானவ:[1] என்பது நபும்ஸக லிங்கத்து தானு என்ற சொல்லோடு வந்த அன்மொழித் தொகையாகும். துன்புறுத்துகின்றவன் என்ற பொருளில் வரும் தானு என்ற சொல்லும் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் வழங்கப்பட்ட தானு என்ற சொல்லும் ஒன்றே என அறிதல் கூடும்.

அக்கினி[2] — பூலோகத்து தேவதைகளுள் அக்கினி பிரதானமானவர். அனேகமாய் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் முதன் முதலில் அக்கினியே வருணிக்கப்படுவர். அவ்வக்கினி ஒவ்வொரு உலகத்திலும் ஒவ்வொரு உருவத்துடன் தோன்றுவர்:— த்யு லோகத்தில் சூரியனாகவும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் மின்னலாகவும், புவியில் அக்கினியாகவும் இருப்பர்.[3] வேள்விகளிலும் கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்ற மூன்று உருவங் கொள்ளுவர். அவ்வக்கினி வேள்விகளில் அரணிக் கட்டையைக் கடைந்து எடுக்கப்படும்.[1] கைவலியையானன்றி அரணியிலிருந்து அவர் எடுக்கப்படாமையான், அக்கினி-

1. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे
(ऋ. वे. 1 85, 10)

सुदानवः = शोभनानि दानूनि येषा ते

2. अग्निः என்ற சொல் தமிழ் மொழியில் அங்கி என வழங்கப்படும்.

3. अग्ने यत्ते दिवि वर्चः पृथिव्या यदोषधीष्वप्स्वायजत्र ।
येनान्तरिक्षमुर्वा ततन्थ त्वेषः स भानुरर्णवो नृचक्षाः ॥ (III 22, 2)

4. अरण्योर्निहितो जातवेदाः (III 29, 2)
उत स यं शिशुं यथा नवं जनिष्टारणी (V 9, 3)

தேவதைக்கு ஸஹஸஸ்புத்திரன்[1] என்ற பெயரும், முதன் முதலில் வருணிக்கப்பட்ட தேவதையாகலின் **ஸநச்ருதன்**[1] என்ற பெயரும், ஹோமஞ் செய்யும்போது புகை கிளம்புகின்றமையான் **தூமகேது:**[2] (புகைக்கொடியோன்) என்ற பெயரும், செல்வத்திற்குக் காரணனாகலின் **ரயீணம்பதி:**[3] என்ற பெயரும், இல்லறத்தை நடத்துதற்குச் சிறந்த தலைவனாகலின் **க்ருஹபதி:**[4] என்ற பெயரும், ராக்ஷஸர்களை அழிக்கச் சிறந்த துணையாகலின் **ரக்ஷோஹா**[5] என்ற பெயரும் அடிக்கடி வழங்கும். ஸோமயாகத்தில் இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப்படுவது உண்டு. தேவதைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ் எல்லாம் அக்கினியிலே ஹோமஞ் செய்யப்படும். அக்கினியே அவற்றை அவ்வத்தேவதைக்குக் கொண்டுபோவர். ஆகலின் அவர் தேவதைகளின் தூதன்[6] எனக் கூறப்படுவர். வேள்விகளில் தேவதைகளை அவரே கூட்டி வருகின்றார்.[7] தேவர்கள்

1. अग्निं सूनुं सनश्रुतं सहसः (ऋ. वे. III 11, 4)
2. धूमस्ते केतुरभवत् (V 11, 3)
3. आ॑ अग्निर्भुवद्रयिपती रयीणाम् (I 60, 4)
4. दमूना गृहपतिर्दमे (I 60, 4) : दम: என்ற சொல் பர்ணசாலைக்கு
   दम्पती என்ற தொகைச்சொல்லிலே வழங்கப்பட்டுளது.
5. पाहि नो अग्ने रक्षसः पाहि पाहि धूर्तेरराव्णः (I 36, 15)
6. प्र त्वां दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् (I 36, 3)
7. इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरावहा बृहन्तम् ।
   आदित्येभिरदितिं विश्वजन्यां बृहस्पतिमृक्वभिर्विश्ववारम् ॥
   (VII 10, 4

செய்த வேள்வியில் அவர் ஹோதா ஆக இருந்தனர். இறந்த ஜீவர்களை நல்லுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[1] சிவப்பு முதலிய வர்ணங்கொண்ட இருகுதிரைகள் அவரது ரதத்தை இழுக்கின்றன.[2] ஜ்வாலை அவர்க்கு மயிர்முடியாகக் கூறப்பட்டது. அக்ஞாயீ என்பவள் அவருடைய மனைவி.[3] பகைவரை அழித்தற்கும், உணவுப்பொருள்களை வளர்த்தற்கும், நீண்ட ஆயுளை அளித்தற்கும் நல்ல புத்திரர்களைப் பெறுதற்கும் அக்கினியின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். ஒரே அக்கினி மூவுலகத்தில் மூன்று உருவத்துடனும், வேள்விச்சாலையில் மூன்று உருவத்துடனும் இருத்தலை வருணிப்பதன் நோக்கம் கடவுளும் அவ்வாறே ஒருவரே என உணர்த்தற்கு என்பர் சிலர். ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் அக்கினி தேவதையாக வருணிக்கப்பட்டுளது.

ஸவிதா — புவியில் **உஷஸ்** தோன்றியபின்னர் **ஸவிதா** பிரகாசிக்கின்றனர்.[4] அத்தேவதையின் கை, கண், நாக்கு, ரதம் முதலியன எல்லாம் தங்கமயமாய் இருக்கும். நல்ல பிரகாசத்துடன் வானத்தின் அடியிலிருந்து உச்சிக்கு வருதலும், உச்சியிலிருந்து கீழ் வருதலும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டன. ஸவிதா வானத்தில் தோன்றுவதால் இருளைப் போக்குவர்; நிசாசரரின் செயலை நீக்குவர்; பாவஞ் செய்தற்கு இடனைக் குறைப்பர்; நோயை நீக்குவர்; மக்கள் முதலியோர்க்குப் பிராணனை அளிப்பர்; அவரவரது வேலையைச் செய்யத் தூண்டுவர்; அவ்வாறு தூண்டுவதால் அவரவரை மகிழ்ச்சியடையச் செய்வர்; அறிவை வளர்த்து, பொருளை

1. ऋ. वे. X 16, 4
2. श्यावा रथं वहतो रोहिता वोतारुषा ह चक्रे विभृतः (II 10, 2)
3. ऋ. वे. V 46, 8
4. अनु प्रयाणमुषसो विराजति (V 81, 2)

மிகுவித்து, மக்களைத் தந்து, கெட்ட ஸ்வப்னங்களைப் போக்கி மக்கள் நன்னிலையில் இருக்குமாறு செய்வர்.[1] ஸவிதாவைப் போன்ற தேவதைகள் மித்ரன், ஸூர்யன், பூஷா ஆகும். ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் மித்திரன். அஹுரமஸ்தாவிற்கு அடுத்து சிறந்த தேவதையாய்க் கூறப்பட்டனர்; சிறந்த ஆயுதங்களோடு கூடியவராயும் நிலங்கட்கு அதிதேவதையாயும், கூறப்பட்டனர்.[2]

ஸோமன்[3] — ருக்வேதத்துள்ள பிரதானதேவதைகளுள் ஸோமனும் ஒருவர். ஒன்பதாம் மண்டலம் முழுவதுமுள்ள ருக்குக்களுக்குத் தேவதை அவரே. அவர் ஸோமயாகத்தில் ஹோமஞ் செய்யப்படும் ஸோமரஸத்திற்கு அபிமானி தேவதை. மலையிலிருந்து ஸோமக்கொடி எவ்வாறு பருந்தால் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதும், பத்து விரல்களால் எவ்வாறு

1. तत्सवितुर्वृणीमहे वयं देवस्य भोजनम् ।
श्रेष्ठं सर्वधातमं तुरं भगस्य धीमहि ॥ (ऋ. वे. V 82, 1)
स हि रत्नानि दाशुषे सुवाति (V 82, 3)
अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् ।
परा दुःष्वप्न्यं सुव (V 82, 4)

2. I invoke Mithra, the lord of the rolling country side, a god armed with beautiful weapons. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 214). Mithra, the lord of wide pastures. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 120)

3. ஸோம: என்ற சொல் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் ஹௌமா என வழங்கப்படுகின்றது.

அக்கொடி பிழியப்பட்டது[1] என்பதும், அந்த ஸோம ரஸம் நீண்ட ஆயுளையும்[2] பிறவாமையையும்[3] தரும் என்பதும் ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்பட்டுளது.[4] ஸோமயாகத்தில் ஹோமம் செய்யப்படும் பொருள்களுள் ஸோமமே சிறந்தது. விருத்திரனை அழிக்க இந்திரனுக்கு ஆற்றல் கொடுப்பது அதுவே. அக்காரணம் பற்றியே கௌணீவிருத்தியால்[5] ஸோமனே விருத்திரஹந்தாவாகப் பல்லிடங்களிலும் கூறப் படுவர்.[6] அவரின் சிறப்பு வெகுநாளாகக் கொண்டாடப் பட்டது.[7] ஸோமனைக் குறிக்க இந்து என்ற சொல் வழங்கப் பட்டமையாலும், அச்சொற்குச் சந்திரன் என்ற மற்றொரு பொருள் இருந்தமையாலும், காலக்கிரமத்தில் ஸோமன் என்ற

1. तमीमण्वीः समर्य आगृभ्णन्ति योषणो दश । स्वसारः पार्ये दिवि (ऋ. वे. IX 2, 7)
2. रयिं नश्चित्रमश्विनमिन्दो विश्वायुमाभर (IX 4, 10)
3. श्रियं वसाना अमृतत्वमायन् (IX. 94, 4)
4. We sacrifice unto the enlivening Haoma, who makes the world grow; we sacrifice unto Haoma who keeps death far away. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 20.)
5. गौणी वृत्तिः
6. वृत्रहा देववीतमः (IX 25, 3 & IX 28, 3)
   स वृत्रहा वृषा सुतो वरिवोविददाभ्यः । सोमो वाजमिवासरत् (IX 37, 5)
7. तं गाथया पुराण्या पुनानमभ्यनूषत (IX 99, 4)

சொற்குச் சந்திரன் என்ற பொருளும் வந்தது.[1] அதர்வ வேதத்தில் சில இடங்களில் சந்திரனைக் குறிக்க ஸோம: என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டுளது.[2] கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலைக்குறைவிற்குக் காரணம் தேவர்களும் பிதிரர்களும் ஸோமனின் அமிருதத்தைக் குடித்தலே எனப் பிராம்பணங்கள் கூறும். சந்திரனை ஸோமராஜன் என உபநிஷதங்கள் கூறும். பிற்காலத்தில் சந்திரனும் ஸோமனும் ஒருபொருட்கிளவி ஆகும்.

ருத்திரன் — ருத்திரன், ருத்திரர்கள் எனக் கூறப்படும் பித்ருதேவதைகளைக் காட்டினும், வேறுபட்டவர். ருத்திரர்களோடு ருத்திரன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] மூன்று ஸூக்தங்களும்[4] ஆங்காங்குள்ள சிற்சில ருக்குக்களும் ருத்திரனைப்பற்றிக் கூறும். அவர் ஜடை, கூர்படை, வல்வில், விரைவிற்செல்லும் அம்பு, துன்பத்தைப் பொறுக்கும் உடல்வலி மனவலி இவற்றை உடையவர்.[5] அவர் **வராஹர்**[6] எனக்

1. अथो नक्षत्राणामेषामुपस्थे सोम आहितः (ऋ. वे. X 85, 2)

   என்றவிடத்து नक्षत्र என்ற சொல் ग्रहचमसங்களைக் குறிக்குமாயினும், அவை நக்ஷத்திரங்களைக் குறிக்கின்றன என மயங்கி, सोम என்ற சொற்குச் சந்திரன் எனப் பொருள் கொண்டிருத்தல் கூடும்.

2. सोमो मा देवा मुञ्चतु यमाहुश्चन्द्रमा इति (अ. वे. XI 8, 7)
3. शं नो रुद्रो रुद्रेभिर्जलाषः .... शृणोतु (ऋ. वे. VII 35, 6)
4. I 114; II 33; VII 46.
5. इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवाय स्वधाव्ने ।
   अषाह्लाय सहमानाय वेधसे तिग्मायुधाय भरता शृणोतु नः ॥
   (VII 46, 1)
6. வாராஹர் என்ற சொற்குச் சிறந்த உணவு கொண்டவர் அல்லது பன்றிபோன்ற உடல்வலியுடையார் என்பது பொருளென்பர் ஸாயணாசாரியர்.

கூறப்படுகின்றனர். பிரம்மத்வேஷியான சருவைக் கொல்ல அவர்க்கு வில்லை அம்பிருணமஹர்ஷியின் புதல்வி நாணேற்றியதாகக் கூறப்பட்டனள்.[1] மருத்துக்கள் அவரது புதல்வர்.[2] அவர் சிறந்த வைத்தியர்.[3] அவர் தம் குளிர்ந்த கையால் தொட்டாலே நோயெல்லாம் தீரும்.[4] ஆகலின் அவர்க்கு **ஜலாஷபேஷஜன்** எனப் பெயர் உண்டு.[5] மக்கள் விலங்கு எல்லோரின் பிணியையும் தீர்ப்பர்.[6] அவர் கொடுக்கும் இனிய மருந்தால் நூறாண்டு ஜீவிக்கலாம், நன்மக்களையும் பெறலாம். ஜ்வரத்தையும் கிருமிகளால் உண்டாகும் வியாதிகளையும், பாபங்களையும், சத்துருக்களையும் போக்க அவர்க்கு ஆற்றலுண்டு.[7] அவ்வாறே ஒருவர்க்கு வியாதி வாராமல் தடுப்பதற்கும், ஒருவர் பாபம் செய்யாதிருக்குமாறு செய்வதற்கும் அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு.[8] அவர் கோபித்து பெற்றோரையும் மக்களையும் கொல்லா

1. अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ (ऋ. वे. X 125, 6)
2. आ ते पितर्मरुतां सुम्नमेतु (II 33, 1)
3. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (II 33, 4)
4. क १ स्य ते रुद्र मृळयाकुर्हस्तो यो अस्ति भेषजो जलाषः (II 33, 7)
5. शुचिरुग्रो जलाषभेषजः (VIII 29, 5)
6. यथा शमसद्द्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्ननातुरम् । (I 141, 1)
7. त्वादत्तेभी रुद्र शंतमेभिश्शतं हिमा अशीय भेषजेभिः ।
व्य १ स्मद्द्वेषो वितरं व्यंहो व्यमीवाश्चातयस्वा विषूचीः ॥ (II 33, 2)
8. पर्षिणः पारमंहसः स्वस्ति विश्वा अभीती रपसो युयोधि (II 33, 3)

இருக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றனர்.[1] பரந்த இவ்வுலகத்தை அவர் ஆள்கின்றனர் எனக் கூறப்படும்.[2] மனிதர்க்கு இருக்க இடத்தையும் தேவதைகட்கு ஸாம்ராஜ்யத்தையும் அளிக்கின்றனர்.[3] பொன்போல் விளங்குகின்றனர். தேவர்களுக்குச் சிறந்த இருப்பிடம் அளிக்கின்றனர்.[4] ஸோமதேவதையோடு ஓரிடத்து விளிக்கப்படுகின்றனர். ஆங்கு வழிபடுவோரை வருணபாசத்திலிருந்து விடுவிக்குமாறு வேண்டப்படுகின்றனர்.[5] **சிவ:** என்ற சொல் ருத்திரனுக்கும்,[6] இந்திரனுக்கும்,[7] அக்கினிக்கும்[8] விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது. காலக்கிரமத்தில்

1. मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मान उक्षितम् ।
मा नो वधीः पितरं मोत मातरं मान प्रियास्तन्वो रुद्ररीरिषः ॥
(ऋ. वे. I 114, 7)
एवा बभ्रो वृषभ चेकितान यथा देव न हृणीषे न हंसि ।
हवनश्रुन्नो रुद्रेह बोधि बृहद्वदेम विदथे सुवीराः ॥ (II 33, 15)
2. तिग्ममेको बिभर्ति हस्त आयुधं .... (VII 29, 5)
3. स हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मनः साम्राज्येन दिव्यस्य चेतति ।
(VII 46, 2)
4. यः शुक्र इव सूर्यो हिरण्यमिव रोचते । श्रेष्ठो देवानां वसुः
(I 43, 5)
5. प्र नो मुञ्चतं वरुणस्य पाशात् .... (VI 74, 4)
6. स्तोमं वो अद्य रुद्राय शिक्वसे क्षयद्वीराय नमसा दिदिष्टन ।
येभिः शिवः .... (X 92, 9)
7. स न इन्द्रः शिवः सखा, ... (VIII 82, 3)
8. अग्ने .... शिवो दूतो विवस्वतः (VIII 39, 3)

அத்தியாயம் 5

அவ்விசேஷணச்சொல்லே ருத்திரனைக் குறிக்க விசேஷ்யச் சொல்லாய் மாறிற்று. அவ்வாறே ஈசாந: என்ற சொல் வாயுவிற்கும்[1] விசேஷணமாய் வழங்கப்படினும், பிற் காலத்தில் ருத்திரனைக் குறிக்கும் விசேஷ்யச்சொல் ஆயிற்று. பிற்காலத்தில் ருத்திரனுக்கு ஸம்ஹாரத்தொழில் மாத்திரம் உண்டு எனக் கருதுகின்றனர். த்ரியம்பகர் என்பது ருத்திரனைக் குறித்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அவர் புஷ்டியைக் கொடுத்த லோடு மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்றனர்.[2]

மருத்துக்கள் — மருத்துக்கள் கணதேவதைகள் ஆவர். அவர் இருபத்தொருவர் என்றும், நூற்றெண்பதின்மர் என்றுங் கூறப்படுவர். அவர்களின் தகப்பன் **ருத்திரர்**;[3] தாய் **ப்ருச்னி**;[4] இந்திரன் விருத்திரர்களைக் கொல்லச் செல்லும்போதெல்லாம் மருத்துக்கள் உடன் செல்வர். ஆகலின் ஸோமயாகத்தில் இந்திரனோடு அவர்க்கும் ஹவிஸ் கொடுப்பது உண்டு.[5] சில வேளை அக்கினியுடனும் அவர்கள் வருவது உண்டு.[6] அவர்கள்

1. त्वष्टुर्जामातरं वयमीशानं राय ईमहे ।
सुतावन्तो वायुं द्युम्ना जनासः ॥ (ऋ. वे. VIII 26, 22)

2. त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।
उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥ (VII 59, 12)

3. रुद्रस्य सूनवः सुदंससः (I 85, 1)

4. दधिरे पृश्निमातरः (I 85, 2)

5. वृष्णे मरुत्वते तुभ्यं राता हवींषि (III 35, 7)

6. मरुद्भिरग्न आ गहि (I, 19)

தங்களுடைய பேராற்றலால் ஸ்வர்க்கத்தில் இடம் பெற்றனர்.[1] மேகங்களை உடைக்குந் தன்மையும், அவற்றிலிருந்து நீரை வெளிப்படுத்துந் தன்மையும், அதனால் உலகிற்கு நன்மையுண்டாக்குந் தன்மையும் இந்திரனிடம் போன்று இவர்களிடமுங் கூறப்பட்டன.[2] உலகமெல்லாம் அவரிடமிருந்து பயப்படும்.[3] கோதமரின் தாகத்தைத் தணிக்க நீரூர்ணியை ஓரிடமிருந்து வேற்றிடத்திற்கு மாற்றினர்.[4] விருத்திரர்களைக் கொல்ல இந்திரன் செல்லுகையில் அவர் அணிகளைப் பூண்டு,[5] படைகளை யேந்தி,[6] ஸோமத்தைப் பருகி, வாத்தியத்தை அடித்துக்கொண்டு ஒப்பற்ற செயல்களைச் செய்வர்.[7]

1. तेऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं तस्थुरुरु चक्रिरे सदः (ऋ. वे. I 85, 7)
2. बाधन्ते विश्वमभिमातिनमपवर्त्मान्येषामनु रीयते घृतम् (I 85, 3)
   वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः, प्रच्यावयन्तो अच्युता चिदोजसा (I .85, 4)
3. भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भ्यः (I 85, 8)
4. जिह्मं नुनुद्रेऽवतं तया दिशा सिञ्चन्नुत्सं गोतमाय तृष्णजे (I 85, 11)
5. प्र ये शुम्भन्ते जनयो न सप्तयो यामन्रुद्रस्य सूनवः सुदंससः (I 85, 1)
6. वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः (I 85. 4)
7. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे (I 85, 10)

அத்தியாயம் 5

விஷ்ணு — விஷ்ணு மூன்று அடிகளால் பூலோகம் அந்தரிக்ஷலோகம் ஸுவர்லோகம் மூன்றையும் அளந்து,[1] மூன்று உலகங்களின் எல்லையைத் தெளிவாக வகுத்து, மூன்று உலகிலுள்ளோரையுந் தாங்கி நிற்பர்.[2] இந்திரன் விருத்திரனைக் கொல்ல ஆற்றல் உண்டாம்படித் தன் பலத்தில் ஒரு அம்சத்தைக் கொடுத்தனர்.[3] தேவத்தன்மையை அடைய விரும்பும் மக்கள் அவர் இருக்குமிடத்துச் சென்று சுகமாக வாழ்வர்.[4] விஷ்ணு இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப்பட்டு ஸோமத்தைப் பருகவும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும் யாகஞ்செய்வோர்க்குப் புணத்தைக் கொடுக்கவும் வேண்டப்படுகின்றார்.[5] அவரது இருஅடிகளை மாத்திரம் பொதுமக்கள் அறிவர். மூன்றாம் அடி

1. य इदं दीर्घं प्रयतं सधस्थमेको विममे त्रिभिरित्पदेभिः

(ऋ. वे. I 154, 3)

2. य उ त्रिधातु पृथिवीमुत द्यामेको दाधार भुवनानि विश्वा

(I 154, 4)

3. तमस्य विष्णुर्महिमानमोजसांशुं दधन्वान्मधुनो विरप्शते ।

देवेभिरिन्द्रो मघवासयावभिर्वृत्रं जघन्वाँ अभवद्वरेण्यः ॥ (X 113, 2)

सखे विष्णो .... हनाव वृत्रम् (VIII 89, 12)

4. तदस्य प्रियमभि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति ।

उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥

(I 154, 5)

5. इन्द्राविष्णू हविषा वावृधानाग्राद्वाना नमसा रातहव्या ।

घृतासुती द्रविणं धत्तमस्मे .... (VI 69, 6)

அவரது கண்ணிற்குப் புலப்படாது.[1] அத்திருவடியை ஸூரிகள் மாத்திரம் ஞானக்கண்ணுற் பார்க்கின்றனர்.[2] அவர் முற்காலத்தவர் என்றும், புதிதுபுதிதாகத் தோன்றுகின்றவர் என்றும் ஸுமஜ்ஜானி என்றும்,[3] யுவா என்றும், அகுமாரர் என்றும், சக்கிரத்தைப்போல் ஸம்வத்ஸரத்தை 360 நாட்களாகச் சுழற்றுகின்றவர் என்றும்[4] கூறப்படுவர். அவர் பருத்தவர் என்றும் பேருடலன் என்றும் கூறப்படுதலால் மஹாவிஷ்ணு என்ற பெயர் அக்காலத்திலேயே வழங்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.[5] விஷ்ணு என்ற சொல் அக்கினிக்கு விசேஷணமாய்ப் பல்லிடத்தில் வழங்கப்பட்டது.[6] அஃதே அக்காலத்தே விசேஷ்யமாய் வழங்கப்பட்டு மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்தது என்னலாம்.

1. द्वे इदस्य क्रमणे स्वर्दृशोभिख्याय मर्त्यो भुरण्यति ।
तृतीयमस्य न किरादधर्षति वयश्च न पतयन्तः पतत्रिणः ॥
(ऋ. वे. I 155, 5)

2. तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।
दिवीव चक्षुराततम् ॥ (I 22, 20)

3. यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति
(I 156, 2)

4. चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश्चक्रं न वृत्तं व्यतीँरवीविपत् ।
बृहच्छरीरो वि मिमान ऋक्वभिर्युवाकुमारः प्रत्येत्याहवम् ॥
(I 155, 6)

5. बृहच्छरीरः (I 155, 6); महस्ते विष्णो (I 156, 3)

6. विष्णुर्गोपाः .... ।
अग्निष्टा विश्वा भुवनानि वेद (III 55, 29)

அத்தியாயம் 5

அச்வின்தேவதைகள் — இவர் இரட்டையர். இவரும் கிரேக்கதேசீய—தையோஸ்கொராஇ[1] என்பவரும் ஒருவர் எனக் கொண்டு, இவர் இண்டோயூரோபியன்காலத்தவர் என்பர்.[2] உஷஸ் தோன்றுவதற்குப் பின்னரும் சூரியன் தோன்றுவதற்கு முன்னரும் உள்ள இருள் கலந்த பிரகாச நிலையை இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் சிலர்.[3] சூரியோதயத்திற்கு முன்னர் உதயமாகும் சுக்கிரனையும், சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பின்னர் அஸ்தமிக்கும் சுக்கிரனையும் இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் வேறு சிலர். இவ்விருவர்க்குந் தகப்பன் **விவஸ்வான்** என்றும், தாய் **ஸரண்யூ** என்றும், அவ்விருவரும் குதிரையின் உருவங் கொண்டபோது இவ்விருவரும் பிறந்தனர் என்றுங் கூறப்படும்.[4] **அச்விநீ** இவர்க்கு மனைவியாகக் கூறப்பட்டது.[5] **ஸூர்யா** என்பவளுக்குங் கணவராய்க் கூறப்பட்டனர் இவ்விருவரும்.[6] ஆகலின் ஸூர்யா என்பவளும் அச்விநீ என்பவளும் ஒருவராயிருத்தல்

1. Dioskouroi
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell, p. 84.
3. एषो उषा अपूर्व्या व्युच्छति प्रिया दिवः । स्तुषे वामश्विना बृहत्
(ऋ. वे. I 46. 1)
अभूदु भा उ अंशवे हिरण्यं प्रति सूर्यः । व्यख्यज्जिह्वयासितः
(I 46, 10)
4. अपागूहन्नमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वा सवर्णामदधुर्विवस्वते ।
उताश्विनावभरद् यत् तदासीदजहादु द्वा मिथुना सरण्यूः ॥
(X 17, 2)
5. उत ग्ना व्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य१ग्नाय्यश्विनी राट् (V 46, 8)
6. सूर्याया अश्विना वरा (X 85, 8)

கூடும். இவர்க்குத் தாய் ஸிந்து[1] என்றுங் கூறப்பட்டுளது. தம்மை வழிபட்ட விச்வகனின் இறந்த மகனைப் பிழைப்பித்தனர். நோயால் பீடிக்கப்பட்டுத் தகப்பனது வீட்டில் கிழத்தனத்தை அடைந்த **கோஷைக்கு** நோயைப் போக்கி, யௌவனத்தை ஆக்கி, அவள் மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு செய்தனர்.[2] வயது முதிர்ந்த **ச்யவனரைக்** குமாரர் ஆக்கினர்.[3] குருடரான **கண்வர்க்கும்,** செவிடரான **நார்ஷதர்க்கும்** கண்ணையுங் காதையும் அளித்தனர்.[4] **புஜ்யு** கடலில் மூழ்காதபடிக் காத்தனர்.[5] கால் ஒடிந்த **விச்பலைக்கு** இரும்புக்கால் செய்வித்தனர்.[6] இது போன்ற பல செயல்களை அவ்விரு

1 या दस्रा सिन्धुमातरा (ऋ. वे. I 46. 2)

2. युवं नरा स्तुवते कृष्णियाय विष्णाप्वं ददथुर्विश्वकाय ।
घोषायै चित्पितृषदे दुरोणे पतिं जूर्यन्त्या अश्विनावदत्तम् ॥
(I 117, 7)

3. युवं च्यवानं जरसो मुमुक्तम् (VII 71, 5)
युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः
(X 39, 4)
युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः
(I 117, 13)

4 युवं श्यावाय रुशतीमदत्तं महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय ।
प्रवाच्यं तद्वृषणा कृतं वां यन्नार्षदाय श्रवो अध्यधत्तम् (I 117, 8

5. युवं भुज्युमर्णसो निः समुद्राद्विभिरूहथुर्ऋज्रेभिरश्वैः (I 117, 14)

6. सद्यो जङ्घामायसीं विश्पलायै धने हिते सर्तवे प्रत्यधत्तम्
(I 116, 15)

வருஞ் செய்தனர். அவற்றை விரிவாய் முதன் மண்டலம் 112, 116, 119 ஸூக்தங்களிற் காணலாம். தீங்கு வாராமல் இருப்பதற்கும், வந்த தீங்கு நீங்குவதற்கும், மக்கட்கு நன்மை பயப்பதற்கும் அவ்விருவரையும் வேண்டுவது வழக்கம்.[1] அக்னி தோன்றுவதற்கு அரணிகளைக் கடையும்போதும் அவர் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[2] அக்னி இந்திரன் முதலிய தேவர் களுடன் ஸோமம் பருகுதற்கும் இவ்விருவரும் வேண்டப் படுகின்றனர்.[3] மற்றவிடங்களிலும் ஸோமத்தைப் பருக விளிக்கப்படுகின்றனர்.[4] ஆயினும் இவ்விருவர்க்கும் ஸோம பானத்தில் பாகம் இல்லாமல் இருக்க, ச்யவனரை அவர் இளைஞராக்கியமையால் அவருடைய தபோபலத்தால் அவ்விருவர்க்கும் ஸோமபானத்தில் பாகம் கிடைக்குமாறு அவர் இந்திரனை வற்புறுத்தியதாக மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வம் அச்வமேதபர்வம் இவ்விரண்டிலும் கூறப்பட்டுளது.[5]

இக்காலத்தில் அச்விநௌ, நாஸத்யௌ, தஸ்ரௌ என்ற சொற்கள் பர்யாயங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் அச்விநிதேவர் இருவருள் ஒருவர்க்கு நாஸத்யன் எனப் பெயர் என்றும் மற்றொருவர்க்கு தஸ்ரன் எனப் பெயர் என்றும்

1. पातमस्मानरिष्टेभिरश्विना सौभगेभिः (ऋ. वे. I 112, 25)
2. विमदेन यदीळिता नासत्या निरमन्थम (X 24, 4)
3. अग्निनेन्द्रेण वरुणेन विष्णुनादित्यै रुद्रैर्वसुभिः सचा भुवा ।
   सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना ॥ (VIII 35, 1)
4. अयं वां मधुमत्तमः सुतः सोमो ऋतावृधा ।
   तमश्विना पिबतं तिरो अह्न्यं धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ (I 47, 1)
5. म. भा. अनु. 261 and अश्वमे 9.

பிரகத்தேவதாநுக்ரமணியாசிரியர் கூறினார் என ஸாயணாசாரியர் கூறுகின்றனர். வேதங்களில் இரண்டு தேவதைகளை ஒருங்கு விளிக்கும்போது ஒவ்வொரு தேவதையைக் குறிக்குஞ் சொல்லையும் இருமைவிகுதியோடு வழங்குதலும், வேறு சொற்களை இடையிட்டு வழங்குதலும், ஒன்றையே இரண்டையுங் குறிக்க வழங்குதலுங் காணலாம். இம்முறை அறியாது மயங்கி அச்சொற்களெல்லாம் பரியாயச் சொற்களாகப் பின்னர் வழங்கியிருத்தல் கூடும்.[2] இவ்வா றிருக்க, ஸாயணாசாரியரே பலவிடங்களில் தஸ்ரௌ, நாஸத்யௌ இச்சொற்களை விசேடணச்சொற்களாகக் கொண்டு, அழகுவாய்ந்தவர், உண்மையின்மையற்றவர் எனக் கூறுதல் வியப்பிற்கு இடமளித் தருகின்றது.

பிருகஸ்பதி — பிருகஸ்பதி இந்திரனுடனும், தனிமையாகவும் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] இந்திரனின் செயல்க

1. नासत्यश्चैव दस्रश्च यौ तु तावश्विनाविति

[अ. वे. 541, 53, भाष्यम्]

2. दस्रा युवाकवः सुता नासत्या वृक्तबर्हिषः (ऋ. वे. I 3, 3)

युवां गोतम· पुरुमीळ्हो अत्रिर्दस्रा हवतेऽवसे हविष्मान् ।

दिशं न दिष्टामृजूयेव यन्ता मेहवं नासत्योपयातम् ॥ (I 183, 5)

दस्रा हि विश्वमानुषक्मक्षूभिः परिदीयथः (VIII 26, 6)

नासत्या कुहचित्सन्तौ .... (I 184, 1)

3. बृहस्पत इन्द्र वर्धतं नः (IV 50, 11)

ளெல்லாம் அவரிடம் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.[1] பிரம்மணஸ்பதியும் பிருகஸ்பதியும் ஒருவரே என்பர். அவர் ஆங்கிரஸ: எனவும் கூறப்படுவர். ராக்ஷஸர்களையும் அவர்களது சேனைகளையும் போரில் கொன்று தம்மைக் காக்க அவர் வேண்டப்படுகின்றனர்.[2]

அபாம்நபாத் — அந்தரிக்ஷதேவர்களுள் அபாம்நபாத் ஒருவர். அவர் கோட்டைக்குள் யுவாவாய்ப் பெண்டிராலும் ஜலத்தாலும் சூழப்பட்டு வசிக்கின்றனர்.[3] அவர்க்கு மூன்று பெண்டிர் உணவு அளிக்கின்றனர்.[4] அவர் அவ்வாறே ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.[5] மேகத்

1. यो अद्रिभित्प्रथमजा ऋतावा बृहस्पतिराङ्गिरसो हविष्मान्
(ऋ. वे. VI 73, 1)
हन्वृत्राणिविपुरो दर्दरीति (VI 73, 2)
बृहस्पतिः समजयद्वसूनि महो व्रजान्गोमतो देव एषः (VI 73, 3)
2. बृहस्पते परिदीया रथेन रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः ।
प्रभञ्जन्त्सेनाः प्रमृणो युधाजयन्नस्माकमेध्यविता रथानाम् ॥
(X 103, 4)
3. आमासु पूर्षु परो अप्रमृष्यं नारातयो विनशन्नानृतानि (II 35, 6)
तमस्मेरा युवतयो युवानं मर्मृज्यमानाः परि यन्त्यापः (II 35, 4)
4. अस्मै तिस्रो अव्यथ्याय नारीर्देवाय देवीर्दिधिषन्त्यन्नम् (II 35, 5)
5. Apām Napāt, the tall lord, the lord of the females, the bright and swift-horsed. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 71); to Apām Napāt, the tall lord and to the water made by Mazda. (*ibid* p. 6)

துள் இருக்கும் மின்னலே அபாம்நபாத்தாகக் கூறியிருக்கலாம் என்பர்.[1] ஆகலின் அவர் இந்தோ இரானியன்தேவதை ஆவர்.

த்ரிதன் — இவர் அபாம்நபாத்தைப்போன்ற இந்தோ இரானியன்தேவதைகளுள் ஒருவர். நோய் முதலியவற்றை முதன்முதலில் போக்கியவர் இவர் என ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிற் கூறப்பட்டுள்ளது.[2] ருக்வேதத்தில் சிற்சில ருக்குக்களில் இவர் **ஆப்த்யர்** எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.[3]

உஷஸ் — உஷஸ் என்பவர் பெண்தேவதை. சூரியோதயத்திற்கு முன்னருள்ள நிலை, உஷஸ்ஸைப்பற்றிக் கூறும் ஸூக்தங்களில் நன்கு வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அத்தேவதை பறவைகளையும் நாற்காற்பிராணிகளையும் எழுப்புவர்.[4] [illegible]

1. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell p. 92; Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 6, foot-note 1.

2. Thrita it was who first of the healers, of the wise, the happy, the wealthy, the glorious, the strong, the Paradhātas drove back sickness to sickness, drove back death to death, and first turned away the point of the sword and the fire of fever from the bodies of mortals. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 227.)

3. त्रिताय तद्विभावर्याप्त्याय परावहानेहसः (ऋ. वे. VIII 47, 14)

4. यच्च गोषु दुष्वप्न्यं यच्चास्मे दुहितर्दिवः ।
त्रितायतद्विभावर्याप्त्याय परावहानेहसं ॥ (VIII 47. 14)

அத்தியாயம் 5

அந்தேவதைக்கு இடம் இல்லை. தீய சொப்பனத்தால் உண்டாய துயரைப் போக்க அத்தேவதை வேண்டப் படுகின்றது.[1]

ரிபுக்கள் — ரிபுக்கள் என்பவர் வாஜன், விப்வா, ரிபு: என்ற மூவர் ஆவர்.[2] அவர் ஸுதன்வாவின் புத்திரர், பலமுள்ளவர்.[3] வியக்கத்தக்க பல செயல்களைச் செய்து இந்திரனை மகிழ்வித்து தேவத்தன்மையை அடைந்து[4] ஸோமத்தைப் பருகத் தகுதி அடைந்தனர்.[5] அச்செயல்களாவன:—வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையரை இளைஞர் ஆக்கினர்.[6] த்வஷ்டா, சமஸத்தை நான்காகச் செய் எனக் கூற, அவ்வாறே செய்தனர்.[7] இறந்த தேனுவை உயிர்ப்பித்தனர்.[8] பன்னிரண்டு

1. प्रबोधयन्तीरुषसः ससन्तं द्विपाच्चतुष्पाच्चरथाय जीवम्

(ऋ. वे. IV 51, 5)

2. ते वाजो विभ्वाँऋभुः (IV 33, 3)

ऋभुर्विभ्वावाज इन्द्रो नो अच्छेमं यज्ञं रत्नधेयोपयात (IV 34, 1)

3. इहोपयात शवसो नपातः सौधन्वना ऋभवो मापभूत (IV 35, 1)

ऋभवो रयिं नः स्ववसः स्वपसः सुहस्ताः (IV 33, 8)

4. ताभिः शमीभिरमृतत्वमाशुः (IV 33, 4)

5. ते वाजो विभ्वाँ ऋभुरिन्द्रवन्तो मधुप्सरसो नोवन्तु यज्ञम्

(IV 33, 3)

6. पुनर्ये चक्रुः पितरा युवाना (IV 33, 3)

7. विभ्राजमानाँश्चमसाँ अहेवावेनत्त्वष्टा चतुरो ददृश्वान् (IV 33, 6)

8. यत्संवत्समृभवो गामरक्षन् (IV 33, 4)

நாள் அகோஹ்யருக்கு அதிதியாக இருந்தனர்.[1] அச்வின் தேவதைகட்குத் தேரைச் செய்தனர்.[2] இந்திரனுக்கு இரண்டு குதிரைகளை மேதையாற் படைத்தனர்.[3] தேவர்க்குக் கவசத்தைச் செய்தனர்.[4] த்யாவாப்ருதிவியை நன்கு பிரித்தனர்.[5]

அதிதி — அதிதி என்பவள் ஒரு பெண்தேவதை. அவட்கு மித்திரன், வருணன் முதலிய எட்டு பிள்ளைகள் உளர்.[6] அவள் உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மை அளிக்கின்றாள் என்ற காரணத்தால் **விச்வஜந்யா** எனக் கூறப்படுகிறாள்.[7] சுகத்தை அளிக்கவும்

1. द्वादश द्यून्यदगोह्यस्यातिथ्ये रणन्नृभवः ससन्तः (ऋ. वे. IV 33, 7)
2. रथं ये चक्रुः सुवृतम् (IV 33, 8)
3. ये हरी मेधयोक्थामदन्त इन्द्राय चक्रुः (IV 33, 10)
4. ये अंसत्रा (IV, 34, 9)
5. य ऋधग्रोदसी (IV 34, 9)
6. अष्टौ पुत्रासो अदितेर्ये जातास्तन्व१ स्परि ।
देवाँ उपप्रैत्सप्तभिः परामार्ताण्डमास्यत् ॥ (X 72, 8)
इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।
इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥
(VII 60, 5)
7. अदितिं विश्वजन्याम् (VII 10, 4)
विश्वस्मान्नो अदितिः पात्वंहसः (X 36, 3)

பாபத்தைப் போக்கவும் வேண்டப்படுகின்றாள்.[1] ஆதித்தியராய்க் கூறப்பட்ட வருணன் முதலியோர் இண்டோயூரோபியன்தேவதைகளாய் இருத்தலாலும், அதிதிக்கு ஒத்த தேவதை வேறுநாட்டில் இல்லாமையாலும், ஆதித்யர் என்ற சொல் அதிதி என்ற சொல்லினின்று வந்ததாக நினைக்கப்பட ஆதித்தியா அதிதியின் பிள்ளைகள் எனக் கூறப்பட்டிருத்தல் கூடும் என மாக்டானல் கூறுகின்றனர்.[2] அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க பிரமாணம் அவர் கூறவில்லை. ருக்வேதத்தில் ஆதித்தியர்கள் என்ற சொல் பித்ருதேவதைகளைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகலினன்றே வருணன் ஆதித்தியர்களுடன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றான்.[3]

திதி — திதி என்பவளும் ஒரு பெண்தேவதை. ஓரிடத்து அதிதி, வருணன், மித்திரன் முதலியோருடனும், மற்றோரிடத்து ஸவிதா, பகன் முதலியோருடனும் விளிக்கப் படுகின்றாள்.[4]

உஷஸ், அதிதி, திதி, இவைப்போன்ற பல பெண் தேவதைகள் விளிக்கப்படுகின்றனர். அவருள் சிறந்தவர் த்யௌ:, ப்ருதிவி, ராத்ரி, இளா, ஸரஸ்வதீ, பாரதீ முதலியோர். த்யௌ:, ப்ருதிவி என்ற இருவரும் ஒருங்கே

1. शं नो अदितिर्भवतु (VII 35, 9)
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell pp. 102, 103.
3. आदित्येभिर्वरुणः (VII 35, 6)
4. आरोहथो वरुण मित्रगर्तमतश्चक्षाथे अदितिं दितिं च (V 62, 8)
त्वमग्ने वीरवद्यशो देवश्च सविता भगः ।
दितिश्च दाति वार्यम् ॥

விளிக்கப்படுகின்றனர்.[1] அவ்வாறே இளா, ஸரஸ்வதீ, பாரதீ என்ற மூவரும்.[2] இம்மூவரும் ஸோமயாகத்தில் விளிக்கப் படுகின்றனர்.[3] அம்மூவரையுங் கூறும் ருக்குக்களை நோக்கின், இளா பூலோகதேவதையாகவும், ஸரஸ்வதீ அந்தரிக்ஷலோக தேவதையாகவும், பாரதீ ஸ்வர்லோகதேவதையாகவும் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறாயின் இந்த ஸரஸ்வதியும் வேறிடத்துக்[1] கூறப்படும் ஸரஸ்வதி நதியும் வேறாதல் வேண்டும்.

சிலவிடத்து தேவதைகள் இரட்டையாக விளிக்கப் படுகின்றன. அவை மித்ராவருணௌ, இந்திராக்னீ, இந்திரா-வருணௌ, ஸோமாருத்ரௌ, த்யாவாப்ருதிவீ முதலானவை. ஈண்டு இருவர்க்கும் ஒத்த சிறப்பே உளது. சிலவிடத்து சில

1 ते हि द्यावापृथिवी विश्वशंभुवा .... (ऋ. वे. I 160, 1)

2. इळा सरस्वती मही तिस्रो देवीर्मयोभुवः ।
बर्हिः सीदन्त्वस्रिधः ॥ (I 13, 9)
आ भारती भारतीभिः सजोषा इळा देवैर्मनुष्येभिरग्निः ।
सरस्वती सारस्वतेभिरर्वाक् तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं सदन्तु ॥
(VII 2, 8)
सरस्वती साधयन्ती धियं (II 3, 8)

3. भारती पवमानस्य सरस्वतीळा मही ।
इमं नो यज्ञमागमन्तिस्रो देवीः सुपेशसः ॥ (IX 5, 9)

4. पावकानः सरस्वती वाजेभिर्वाजिनीवती (I 3, 10)

தேவதைகட்கு அதிக சிறப்பும் அவருடன் வரும் தேவதைகட்குக் குறைந்த சிறப்பும் உளது; அப்போது அவ்விருவரையும் தவந்தவஸமாஸத்தாலோ, உம்மைப்பொருள்கொண்ட நிபாதத்தோடு சேர்க்கப்பட்ட தனிச்சொற்களாலோ குறிக்காது, சிறப்பில்தேவதைகளை மூன்றும் வேற்றுமையால்[1] விளித்தல் வழக்கம். சிலர் கணமாகவே விளிக்கப்படுகின்றனர். அவர் மருத்துக்கள், ருபுக்கள், விச்வேதேவர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள் ஆதித்தியர்கள் முதலியோர் ஆவர்.

பத்தாவது மண்டலத்தில் ப்ரஜாபதி ஒரு தனிதேவதை ஆகக் கூறப்பட்டனர். முன்னருள்ள மண்டலங்களில் ஸவிதா, ஸோமன் முதலிய தேவதைகட்கு அச்சொல் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் சிரத்தை, குரோதம் முதலியனவும் தேவதைகளாக வழங்கப்பட்டன.

யமன் விவஸ்வானின் மகன் என்பதும், பிதருக்கள் இருக்கும் உலகத்திற்கு அரசன் என்பதும், அவன் வீட்டை இரண்டு நாய்கள் காக்கின்றன என்பதும், அவனும் யமியும் இரட்டையாகப் பிறந்தனர் என்பதும், யமி அவனை மணக்க விரும்ப, அது தகாது என்று அவன் மறுத்தனன் என்பதும் பத்தாம் மண்டலம் 10, 14 ஸூக்தங்களிற் கூறப்பட்டன. ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும்[2] உலகத்தைக் காக்கும்படி அஹுரமஸ்தாவினால் முதன்முதலில் ஏவப்பட்டவன் யிம என்றும், அவன் விவங்கத் என்பவரின் மகன் என்றும் உளது. ஆகலின் யமன் இந்தோ இரானியன்தேவதை ஆகும்.

1. मरुद्भिरग्न आ गहि (ऋ. वे. I 19, 1)

शं नो रुद्रो रुद्रेभिः .... (VII 35 6)

2. Sacred Books of the East Vol. pp. 11-21.

அக்கினி, இந்திரன், ஸவிதா' முதலிய தேவதைகளின் வர்ணனையை நன்கு நோக்கின், மக்கட்கு வேண்டிய பொருள்கள் அவர்களுடைய உதவியாலே கிடைக்கவேண்டியிருத்தலின், எவ்வெப்போது எவ்வாறு அவர்களது உதவியை வேண்டினரோ, அவ்வாறே அவர் அவரை வருணித்தனர் என்பது அறியப்படும். அவ்வாறு வருணித்தவர் இல்லறத்தாரே என்பதும், அவர் முதலில் செல்வம், உடல்நன்மை, மக்கட்பேறு இவற்றை வேண்டினர் என்பதும், பின்னர் பகைவரால் தமக்குக் கேடு நிகழாதவாறு காப்பாற்றவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும், நோயால் வருந்தியபோது நோயை நீக்கவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும் நன்கு புலப்படும். அப்போது அவரை மக்கள் போன்று உடலுடையார் என்றும், ரதத்தில் வருகின்றார் என்றும், ஸ்தோத்திரத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார் என்றும் வருணித்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

அத்தியாயம் 6

ருக்வேதியரின் மதக்கோள்கைகள்

பிராணிகள், உடல் ஜீவன்[1] இரண்டையும் உடையவர். உடல் அழியும். ஜீவனுக்கு அழிவு இல்லை. மக்களின் உடல் அழிந்தபின்னர் ஜீவனை அக்கினியும் யமனும் வேற்றுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[2] அவர் மக்கள் அளிக்கும் உணவால் அங்கு இருப்பர்.[3] அவர் பித்ருயாணம்[4] தேவயாநம் என்ற இரண்டு வழியால் நல்லுலகிற்குச் செல்வர். பித்ருயாணத்தின் எல்லை பித்ருலோகம். அங்கு அரசன் யமன்.[5] தேவலோகத்தின் எல்லை ஸுவர்லோகம். ஆங்கு ஸூரிகள் விஷ்ணு

1. जीवाज्योतिरशीमहि (ऋ. वे. VII 32, 26)

   इमे जीवाविमृतैराववृत्रन्नभूत् (X 18, 3)

2. जातवेदस्ताभिर्वहेनं सुकृतामु लोकम् (X 16, 4)

   परेयिवांसं .... वैवस्वतम् .... (X 14, 1)

3. जीवो मृतस्य चरति स्वधाभिः (I 164, 30)

4. पन्थामनु प्रविद्वान्पितृयाणं द्युमदग्ने सामधा नो विभाहि (X 2, 7)

   परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानात् (X 18, 1)

5. उभा राजाना स्वधया मदन्ता यमं पश्यासि वरुणं च देवम् (X 14, 7)

வின் பரமபதத்தையே நோக்கியிருப்பர்.[1] பாபிகள் அவ்விரு வழியிலுஞ் செல்லார்.[2] இதனால் அவர் நரகத்திற்குச் செல்வர் எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

ஜீவாத்மா கர்மபலனை அனுபவிக்கும்; பரமாத்மா அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்.[3] உலகமெல்லாம் தானே என்ற அறிவு ஒருவர் பெறுதவரையில் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் இருந்து விடுதலை அடையார். அதைப் பெற்றவுடன் கடவுளின் திருவடியை அடைவர்.[4] அவ்வாறு மோக்ஷம் அடைய விரும்பியவர் அக்காலத்தே உளர்.[5] கடவுள் ஒருவரே. அவரை இந்திரன் என்றும், ருத்திரன் என்றும் பல்வகையாக மக்கள் கூறுவர்.[6] இவற்றை நோக்கின் அத்துவைதமதக்கொள்கை அக்காலத்தே கொள்ளப்பட்டது என்பது விளங்கும்.

1. तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः (ऋ. वे. I 22, 20)

2. ऋतस्य पन्थां न तरन्ति दुष्कृतः (IX 73, 6)

3. द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते ।
तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥
(I 164, 20)

4. न विजानामि यदिवेदमस्मि निण्यः सन्नद्धो मनसा चरामि ।
यदामागन्प्रथमजा ऋतस्यादिद्वाचो अश्नुवे भागमस्याः ॥
(I 164, 37)

5. मुमुक्ष्वः (I 140, 4)

6. इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान्
एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति .... (I 164, 46)
अहमिन्द्रोवरुणस्ते .... (IV 42, 3)
सुपर्णं विप्राः कवयो वचोभिरेकं सन्तं बहुधा कल्पयन्ति
(X 114, 5)

அத்தியாயம் 6

கடவுள் ஆதியற்றவர்.[1] முதன்முதல் அவ்யாகிருதத்திலிருந்து ஜகத்து உண்டாயிற்று.[2] வியாகிருதாவஸ்தையில் பரம்பொருள் ஹிரண்யகர்ப்பராய் உலகிற்கு அரசனாய் இருந்தனர்.[3]

இந்திரன் தன் தாய்தகப்பனரைச் சிருட்டித்தான் என்றும்,[4] தக்ஷன் அதிதியையும் அதிதிதேவர்களையும் படைத்தார் என்றும், தக்ஷன் அதிதியினிடம் உண்டானான் என்றும்[5] கூறப்பட்டுளது. ஒவ்வொருவனும் தானே மகனாகப் பிறக்கின்றான் என்ற கொள்கையைக் கொள்ளின் தக்ஷன் அதிதியைப் படைத்தான் என்பதும், அதிதி தக்ஷனைப் படைத்தாள் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் ஆகா.

1. को ददर्श प्रथमं जायमानम् .... (ऋ. वे. I 164, 4)
2. देवानां पूर्व्ये युगे सतः सदजायत (X 72, 1)
3. हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)
   यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव (X 121, 3)
4. यन्मातरं च पितरं च साकमजनयथ .... (X 54, 3)
5. अदितिर्ह्यजनिष्ट दक्ष या दुहिता तव ।
   तां देवा अन्वजायन्त भद्रा अमृतबन्धवः ॥ (X 72, 5)
   अदितेर्दक्षो अजायत दक्षाद्वदितिः परि (X 72, 4)

அத்தியாயம் 7

ருக்வேதகாலம்

[4] ருக்வேதஸம்ஹிதையின் காலத்தைப்பற்றி மோக்ஷமூலர்,[1] லோகமான்யதிலகா, யாகோபி,[2] விண்டர்நீட்ஸ்,[3] ஸி. வி. வைத்யா முதலியோர் தத்தங் கொள்கையைக் கூறியுள்ளார்.

மோக்ஷமூலர்கொள்கை :—

பௌத்தமதம் கௌதமபுத்தரால் நிறுவப்பட்டது. அம்மத நூல்களை நோக்கின் அவர்காலத்திற்கு முன்னமே ருக்வேதத்தின் மந்திரபாகம், பிராம்மணபாகம், உபநிஷத்பாகம் இவை இருந்திருத்தல் வேண்டும். வேதாங்கங்களின் காலமும் கௌதமபுத்தரின் காலமும் ஒன்றே. ஆகலின் ஸூத்திரகாலம் 600 கி.மு.–200 கி.மு.; பிராம்மணகாலம் 800 கி.மு.–600 கி.மு.; ஸம்ஹிதாகாலம் 1000 கி. மு.–800 கி. மு.; மந்திரகாலம் 1200 கி.மு.–1000 கி. மு. ஒவ்வொன்றற்கும் இடையீடுள்ள காலம் 200 ஆண்டுகள். அவ்வாறு அவர் கொள்வதற்குக் காரணம் யாதென அறியக்கூடவில்லை.

விண்டர்நீட்ஸ்கொள்கை :—

அக்காலத்தை 500 ஆண்டாக்கி, மந்திரகாலம் 2500 கி. மு.–2000 கி. மு.; ஸம்ஹிதாகாலம் 2000 கி. மு.–1500 கி. மு.; பிராம்மணகாலம் 1500 கி. மு.–1000 கி.மு.; ஸூத்திரகாலம் 750 கி.மு.–500 கி.மு. என விண்டர்நீட்ஸ் கூறுவர்.

1. **Max-muller**
2. **Jacobi**
3. **Winternitz**
4. **C. V. Vaidya**

அத்தியாயம் 7

ஸி. வி. வைத்யாவின் கோள்கை :—

ருக்வேதம், ஸாமவேதம், கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் இவற்றின் ஸம்ஹிதைகள் குருபாஞ்சாலப்போருக்குச் சற்று முன்னர் சுமார் கி. மு. 3100-இல் இணைக்கப்பட்டன எனவும், பிராம்மணங்களின் காலம் கி. மு. 3000–கி. மு. 2000 எனவும், ஸூத்ர காலம் கி.மு. 1900--கி.மு. 800 எனவும் ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர்.[1]

ருக்வேதத்தில் இரண்டாம் மண்டலம் முதல் ஏழாம் மண்டலம் முடிய ஒவ்வொரு மண்டலமும் ஒரு ரிஷியாலோ, ஒரு குடும்பத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்டமையான், தனியாக ஒவ்வொரு மண்டலமும் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டு, பின்னர் அவை ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆகலின் மந்திர பாகத்திற்குப் பின்னர் ஸம்ஹிதாகாலம் எனக் கொண்டது பொருத்தமுடைத்து. பிராம்மணங்கள் மந்திரங்களின் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறுதலின், பிராம்மணகாலம் மந்திர காலத்திற்குப் பின்னர் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் பொருந்தும் ; ஆனால் பிராம்மணகாலம் ஸம்ஹிதா காலத்திற்குப் பின்னர்தான் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்வது பொருந்துமா? பின்னரும் இருத்தல் கூடும், முன்னரும் இருத்தல் கூடும், ஒரேகாலத்திலும் இருத்தல் கூடும். ருக்வேத-ஸம்ஹிதை ருக்வேதபிராம்மணத்திற்குப் பின்னர் இணைக்கப்பட்டது என மாக்டானெல் கூறுவது[2] நோக்கத்தக்கது.

2. History of Sanskrit Literature Vol. 1 by C. V. Vaidya pp. 1-128, 2-6, 3-6.

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell. p. 50.

அவ்வாறே பிராம்மணகாலத்திற்குப் பின்னரே ஸூத்திர காலம் என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியது. சிரௌதஸூத்திரங்கள் பிராம்மணகாலத்தை ஒட்டியே இருப்பினும் இருக்கலாம்.

லோகமான்யதிலகர், யாகோபி இவ்விருவரின் கொள்கை :—

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட கிருத்திகை நட்சத்திரத்தின் நிலையிலிருந்து மந்திரகாலம் 6000 கி.மு. எனக் கூறுகின்றனர் லோகமான்யதிலகர். அக்காரணத்தை ஒத்துக்கொண்டு வேறொரு காரணமுங் கூறி மந்திரகாலம் 4500 கி.மு.–3000 கி.மு., ஸம்ஹிதாகாலம் 3500 கி.மு.–2500 கி.மு. எனக் கூறினர் யாகோபி. மற்றொரு காரணம் ஆவது :—கலியாணகாலத்தில் வதூவரர்களால் செய்யப்படும் அருந்ததிதர்சனம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்படாமையான், அருந்ததி துருவநட்சத்திரத்தின் அருகில் காணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் 2500 கி.மு. ஆகும். ஸூத்திரத்தில் அது கூறப்பட்டமையான் அக்காலத்தில் அருந்ததி கண்ணிற்குப் புலப்படாதிருத்தல் வேண்டும். திலகரும் யாகோபியும் இப்பொருளைக் கொள்ளும் வாக்கியத்திற்கே ஏனையோர் வேறுபொருள் கூறுவர். அப் பொருள் சிறந்தது என அறியத் தக்க சான்று காணப்படினே, நாம் திண்ணமாய் ஒருபொருளைக் கொள்ளல் தகும்.

ஆசியாமைனாதேசத்தில் 1400 கி. மு.-இல் நிகழ்ந்த போரின்பின்னர்ச் செய்யப்பட்ட மண்சாஸனப்பத்திரத்தில் மித்திரன், வருணன், இந்திரன், நாஸதயர் இவர்தம் பெயர் காணப்படுகின்றமையான், இதற்கு முன்னர் வைதிகர் ஆங்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும். ருக்வேதமந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே பல்வகைப் பட்ட ஸாமங்கள் இருந்தன என்பதும், பல்வகை யாகங்கள் செய்யப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை.

அன்றியும் பாரதநாட்டில் தென்புறத்தில் வைதிகமார்க்கம் கி.மு. 300க்கு முன் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்பது சாஸனங்க

ளாலும், தமிழிலக்கியவிலக்கண நூல்களாலும்,[1] சூத்திரக் காரர்களுள் போதாயனர் ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர் தென்னாட்டினர் என்ற கொள்கையாலும் அறியப்படும்.

எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே. (தொல். எழுத. 102)

மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுள். (தொல். பொருள். 89)

அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கில் .... (புறநா. 2)

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும். (புறநா. 9)

நற்பனுவ னால்வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம்மலி யாவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நட்ட, வியன்களம் பலகொல (புறநா. 15)

அத்தியாயம் 8

ருக்வேதியரான ஆரியரின் இருப்பிடம்

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட ஆரியரின் இருப்பிடத்தை இரண்டு ஏதுக்களால் அநுமானிக்கலாம் :—ஆங்கு வருணிக்கப்பட்ட நாட்டு நிலை ஒன்று, பொருள்கள் மற்றொன்று.

ஓரிடத்து 21 நதிகளும்,[1] ஓரிடத்து ஸரஸ்வதி, ஸரயு, ஸிந்து இம்மூன்றும்,[2] ஓரிடத்து கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, சுதுத்ரி, பருஷ்ணி, அஸிக்னி, மருத்விருதா,[3] விதஸ்தா, ஆர்ஜிகியா, ஸோமா என்ற பததும்,[4] ஓரிடதது ஸிந்து, கோமதி இரண்டும்,[5] கூறப்பட்டன. பருஷ்ணிக்கரையில் அச்வமேதம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது.[6] தருஷத்வதி, ஸ்ரஸ்வதி, ஆபயா இந்நதிக்

1. त्रिः सप्त सस्रा नद्यो महीरपः .... (ऋ. वे. X 64, 8)
2. सरस्वतीसरयुः सिन्धुः .... (X 64, 9)
3. மருத்விதா என்பதும் விபாசா என்பதும் ஒரே நதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் ஸி. வி. வைத்யா. (History of Sanskrit Literature by C. V. Vaidya Vol. I, p. 90)
4. इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रिस्तोमं सचता परुष्ण्या ।
   असिक्न्या मरुद्वृधे वितस्तयार्जीकीये शृणु ह्यासुषोमया ॥
   (X 75, 5)
5. त्वं सिन्धो कुभया गोमतीम् (X 75, 6)
6. सत्यमित्त्वामहेनदि परुष्ण्यवदेदिशम् ।
   नेमापो अश्वदातरः शविष्ठादस्तिमर्त्यः ॥ (VIII 64, 15)

கரைகளில் அக்கினி பிரகாசிக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றது.[1] ஸப்தஸிந்துக்கரையில் ஆரியர்க்கு நன்மை உண்டாக்க இந்திரன் வேண்டப்படுகின்றான்.[2] ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் அஹுரமஸ்தாவினால் இயற்றப்பட்ட பதினாறு சிறந்த தேவதைகளுள் ஹப்தஹைந்தவ என்பது ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுளது.[3] இவற்றை நோக்கின் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவினைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ருக்வேதத்தைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ஒருகாலத்தில் ஸிந்துநதிப்பிரதேசத்தில் இருந்து முன்னோர் மேற்கிலும் பின்னோர் தென்கிழக்கிலும் சென்றனர் என்னலாம்.

ஹிமயமலையின் சிகரங்களுள் மூஜாவானே வர்ணிக்கப் படுதலானும், விந்தியமலை வருணிக்கப்படாமையானும், மரங்களுள் அச்வத்தம் வருணிக்கப்படுகிறதேயன்றி வடம் வருணிக்கப் படாமையானும், விலங்குகளுள் சிங்கம், விருகம், அச்வம், பசு இவை வருணிக்கப்பட்டனவேயன்றி, புலி வருணிக்கப் படாமையானும், தானியங்களுள் யவையும், பறவைகளுள் ஹம்ஸமும் கூறப்பட்டமையானும், உலோகங்களில் தங்கம், அயஸ் இரண்டுமே கூறப்பட்டமையானும், மிகுதியாக வருணிக்கப்பட்ட ஸோமம் இமயமலையிலே காணப் படுகின்றமையானும், ருக்வேதத்தியரான ஆரியர் ஸிந்துநதிப் பிரதேசத்திலிருந்து கங்கை யமுனை சேர்கின்ற இடம்வரை வசித்தனர் எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது.

1. दृषद्वत्यां मानुष आपयायां सरस्वत्यां रेवदग्ने दिदीहि (ऋ. वे. III 23, 4)
2. योत्रार्यीत्सप्तसिन्धुषु (VIII 24, 27)
3. Sacred Book of the East Vol. IV, p. 9.

அத்தியாயம் 9

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பெயர்கள்

அதர்வவேதம் என்ற பெயர் பின்னர் வந்ததாகும். அதற்கு முதன்முதலில் வழங்கப்பட்ட பெயர் **அதர்வாங்கிரஸ:** என்பது. அஃது அதர்வவேதத்துள்ள ஒரு மந்திரத்தாலும்[1] ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்திரத்தாலும்[2] அறியப்படும். **அதர்வா** என ஒரு ரிஷி புஷ்கரத்தில் அக்கினிமதனம் செய்தார் என்பதும்,[3] **அதர்வாக்கள்** இந்திரனுக்கு ஸோமத்தைத தயாரித்தனர் என்பதும்[4] ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இருளில் விழித்து கடவுளை நினைத்து மோட்சத்தை அடைய விருப்புபவனை **ஆத்ரவன்** எனக் கூறு என ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டுளது.[5] அங்கிரஸ் என்பவர் அக்கினிக்குப் பிரீதிபாத்திரம் எனவும்,[6] இந்திரனே ஆங்கிரஸர்களைக் காப்பாற்று[7] எனவும்

1. यस्मादृचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखं स्कम्भन्तं ब्रूहि कतमः स्विदेव सः ॥ (अ. वे. X 7, 20)
2. ऋचो यजूंषि सामानि अथर्वाङ्गिरसो ब्राह्मणानि कल्पान् गाथानाराशंसीरितिहासपुराणानि (III 2, 6)
3. त्वामग्ने पुष्करादध्यथर्वा निरमन्थत (ऋ. वे. VI 16, 13)
4. अभितो मधुना पयोथर्वाणो अशिश्रयुः (*ibid* XI 11, 2)
5. *Cf.* Sacred Books of the East Vol. IV, Vendīdād XVIII 6.
6. प्रियमेधवदत्रिवज्जातवेदोविरूपवत् ।
अङ्गिरस्वन्महिव्रतप्रस्कण्वस्य श्रुधी हवम् ॥ (*ibid* I 45, 3)
7. आङ्गिरसान् ब्रह्मणा विप्रजिन्व (*ibid* VI 36, 5)

ருக்வேதங் கூறும். அதர்வா, ஆதர்வணர், அங்கிரஸ், ஆங்கிரஸர் இவர்களை ருஷியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் ருக்வேதத்திலும் அதர்வவேதத்திலும் காணப்படுகின்றமையான், ஆதர்வணர் ஆங்கீரஸர் இவர்களாற் காணப்பட்ட மந்திரக்கூட்டத்திற்கு அதர்வாங்கிரஸ: என்ற பெயர் வழங்கியது என்னலாம்.[1] வழங்குவோனுக்கு நன்மை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அதர்வன் எனப் பெயர் என்றும் ஏனையோர்க்குத் தீமை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அங்கிரஸ் எனப் பெயர் என்றும் ப்ளூம்பீல்ட் என்ற மேனாட்டாசிரியர் கூறுவர்.[2]

ஆதர்வணவேதம் என மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பது சாந்தோக்கியஉபநிஷத்தினின்றும்[3] ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்திரத்தினின்றும்[4] மஹாபாஷ்யத்தினின்றும்[5] அறியப்படும். **ப்ருகுவிஸ்தரா: ப்ருக்வங்கிரஸ:** என்ற பெயர்களும் உண்டு என்பது சிலிகோபநிஷத்தினின்றும் ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றினின்றும்[6] அறியப்படும்.

1. ऋ. वे. X 120, 1-9; X 173, 1-5
   अ. वे. VI 87, 1-5; V 2, 1-9
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 189.
3. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (7, 1)
4. आथर्वणस्य वेदस्य (II 11, 12)
5. नवधा आथर्वणः (म. भा. I 1, 1)
6. अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः
   (ऋ. वे X 14, 6; अ. वे. XVIII 1, 58)

முண்டகோபநிஷத், மஹாபாரதம், கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் முதலியவற்றில்[1] **அதர்வவேதம்** என்ற பெயர் வழங்கும்.

பிரம்மவேதம் என்ற பெயர் கோபதப்ராம்மணத்திலும், அதர்வவேதத்திய கிருஹ்யஸூத்திரத்திலுங் காணப்படும்.

1. ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डक. I 1, 5)
ऋग्वेदः सामवेदश्च यजुर्वेदश्च पाण्डव ।
अथर्ववेदश्च तथा सर्वशास्त्राणि चैव ह ॥ (म. भार. सभा. 11, 32)
अथर्ववेदेतिहासवेदौ च (कौ. अर्थ. 1, 3)

அத்தியாயம் 10

அதர்வவேதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட செய்திகள்

வெகுகாலமாக யாகங்களில் வழங்கப்படும் அக்கினியை அரணிகடைந்து எடுத்தனர் என்பதும், உபநயநம் விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினியை அவ்வாறு எடுக்கவில்லை என்பதும் அறியப்படும். ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட மந்திரங்களிலிருந்து கிருகஸ்தனே யாகங்கள் செய்ய உரிமைப்பட்டவன் என்பதும், அவன் விவாகம் செய்துகொள்வதற்கு வேதாத்தியயனம் செய்திருக்கவேண்டும் என்பதும், வேதாத்தியயனம் செய்வித்தற்கு முன்னர் உபநயநம் செய்வித்திருக்க வேண்டும் என்பதும் அறியப்படும். யாகங்களில் வழங்கும் அக்கினிக்குச் **சிரௌதாக்கினி** எனவும், விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினிக்குக் **கிருஹ்யாக்கினி** எனவும் பெயரெனத் தோன்றுகின்றது. சிரௌதாக்கினியில் யாகங்கள் செய்யப்படும்போது வழங்கவேண்டிய ருக், யஜுஸ், ஸாம இவைகளெல்லாம் ருக்வேதத்திலும், யஜுர்வேதத்திலும், ஸாமவேதத்திலும் கூறப்பட்டன. கிருஹ்யாக்கினியில் உபநயநம் முதலியன செய்யப்படும்போது வழங்கப்படவேண்டிய ஹோமமந்திரங்கள், உபஸ்தானமந்திரங்கள், ஜபமந்திரங்கள் முதலியன அதர்வவேதத்துள் கூறப்பட்டன.

ஒருவனுக்கு மக்கள் பிறந்ததற்கு முன்னர் அவன் உடலின் வலிமையுடனும், நீண்ட ஆயுளுடனும், தக்க ஐச்வரியத்துடனும், ரோகமின்றியும் இருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் ஒருவர் நன்னிலையில் இருப்பதைப் பிறர் பொறாது அவர்க்கு வேண்டிய தீமையை விளைவிப்பது மக்களாயிருப்பவர்க்கு இயற்கை. ஆகலின் பிறர் தமக்குச் செய்யுந் தீமையைத் தடுக்கவேண்டிய உபாயங்களை அறிந்து அவற்றைச் செய்யவேண்டும். மனக் கவலையின்றிச் சுகமாக இருக்க நாட்டில் அமைதி வேண்டும்.

நாட்டைப் பகைஞர் அழிக்காமல் இருக்க அரசன் முயல வேண்டும். அரசனுக்குத் தக்க உதவியை மக்கள் புரிய வேண்டும். நாட்டின் அமைதியும் மக்களின் தேகவலிமையும் மாத்திரம் ஒரு குடும்பத்திற்குப் போதா. குடும்பத்தில் கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருக்கவேண்டும். இருவரும் மனமொத்திருப்பின், அவ்விருவர்க்கும் பிறக்கும் மக்கள் மேன்மையுற்ற தன்மையோடு இருப்பர். அம்மக்கட்கு ஜாதகர்மம், உபநயனம் முதலியன செய்யவேண்டும்; பிறகு அம்மக்கட்கு விவாகம் நிகழ, பின்னர்த் தாய்தந்தையர் இறத்தல் நிகழலாம். அவர் பிரேதமாய் இருக்கும்போது செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை மகன் செய்து அவர் பிதிர்லோகஞ் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும். பின்னர் அவர்க்குச் சிராத்தம் செய்யவேண்டும். சிலர் இவ்வுலகத்திலேயே மோட்சத்தை அடைதல் கூடும். அவர்க்கு ஜீவன்முக்தர் எனப் பெயர். அவர் பித்தர்போல் திரிவர். அவர் செல்லும் இடமெல்லாம் செழிக்கும்.

உடல்வலிமை, நீண்ட ஆயுள், ஐச்வரியம் இவற்றைப் பற்றிச் சுமார் 55 ஸூக்தங்களும்,[1] ரோகங்களைப்பற்றியும்

1. इन्द्रो युनक्तु बहुधा वीर्याण्यस्मिन् यज्ञे सुयुजः स्वाहा (अ. वे. V 26, 11)

नवं प्रणानवभिः संमिमीते दीर्घायुत्वाय शतशारदाय (ऋ. वे. V 28, 11)

बृहस्पते सवितर्वर्धयैनं ज्योतयैनं महते सौभगाय (VII 17, 1)

भद्रादधि श्रेयः प्रेहि बृहस्पतिः पुर एता ते अस्तु (VII 9, 1)

सं चेध्यस्वाग्ने प्र च वर्धयेममुच्च तिष्ठ महते सौभगाय (II 6, 2)

அவற்றைப் போக்கக்கூடிய மந்திரம், ஓஷதி, மணி இம் மூன்றைப்பற்றியும் 60 ஸூக்தங்களும்[1] கூறும். நன்னிலையில் இருக்கும் ஒருவன் இறத்தற்காகப் பிறர் சடங்கு செய்வது உண்டு; அதற்கு அபிசாரம் எனப் பெயர்.[2] அபிசாரச்சடங்கால்

1. सप्त च याः सप्ततिश्च संयन्ति ग्रैव्या अभि ।
इतस्ता सर्वा नश्यन्तु वाका अपचितामिव ॥ (अ. वे. VI 25, 2)
(ग्रैव्याः = गण्डमालाः)
अश्वत्थो देवसदनस्तृतीयस्यामितो दिवि ।
तत्रामृतस्य चक्षणं देवाः कुष्ठमवन्वत ॥ (VI 95, 1)
दशवृक्ष मुञ्चेमं रक्षसो ग्राह्या अधि यैनं जग्राह पर्वसु ।
अथो एनं वनस्पते जीवानां लोकमुन्नय ॥ (II 9, 1)
रोहण्यसि रोहण्यस्थ्नश्छिन्नस्य रोहणी ।
रोहयेदमरुन्धति ॥ (IV 12, 1)
मज्जा मज्ज्ञा संधीयतां चर्मणा चर्म रोहतु ।
असृक् ते अस्थि रोहतु मांसं-मांसेन रोहतु ॥ (IV 12, 4)

2. अभिचाराः मारणार्थं शत्रुभिः क्रियमाणानि कर्माणि ;
अभिचारकर्मभिरुत्पादिताः पिशाच्यः कृत्याः
(अ. वे. XIX 9, 9 भाष्यम्)
मरणं व्यसनं चैव बन्धनं च विशेषतः ।
प्रणिपातोन्मत्तता वा दैवोपहतिरेव च ।
पुत्रादिधननाशश्च गृहे दोषान् बहूनपि ॥
एतानि सर्वाणि कानिचिद्वा तेषां मध्ये यथा शत्रोर्भवन्ति तथोद्देशेन यद् अभिचारकर्म ... (अ. वे XVI, 2 भाष्यम्)

எழுப்பப்பட்ட பிசாசத்திற்கு கிருத்யா எனப் பெயர். இவற்றைப்பற்றியும், இவற்ருல் உண்டாம் தீமையைப் போக்கும் விதத்தைப்பற்றியும் 30 ஸூக்தம் கூறும்.[1] சுமார் 730 ஸூக்தம் கொண்ட அதர்வஸம்ஹிதையில் சுமார் முப்பது ஸூக்தமே அபிசாரத்தைப்பற்றிக் கூறினும், அவ்வேதம் அபிசாரத்தைப் பற்றியது எனப் பாரதவர்ஷத்தில் தென்னுட்டார் கருதியது வியக்கத்தக்கது. அதற்குக் காரணம் அவ்வேதம் படித்தவர் தென்னுட்டிற்கு வாராமையே ஆகலாம். நாட்டின் மக்கள் ஒருமனத்தராய் இருக்கவேண்டும் எனச் சில ஸூக்தங்கள் கூறும்.[2] பகைவரின் ஸேனையை அழிக்கவேண்டும் என்றும்,[3]

1. इदमिन्द्र शृणुहि सोमप यत् त्वा हृदा शोचता जोहवीमि ।
वृश्चामि तं कुलिशेनेव वृक्षं यो अस्माकं मन इदं हिनस्ति ॥
(अ. वे. II 12, 3)
दूष्या दूषिरसि हेत्या हेतिरसि मेन्या मेनिरसि ।
आप्नुहि श्रेयांसमति समं क्राम ॥ (II 11, 1)

2. सं वो मनांसि सं व्रता समाकूतीर्नमामसि ।
अमी ये विव्रता स्थन तान् वः सं नमयामसि ॥ (VI 94, 1)
अहं गृभ्णामि मनसा मनांसि मम चित्तमनु चित्तेभिरेत ।
मम वशेषु हृदयानि वः कृणोमि मम यातमनुवर्त्मान एत ॥
(VI 94, 2)

3. अमी ये युधमायन्ति केतून् कृत्वनीकशः ।
इन्द्रस्तान् पर्यहार्दाम्ना तानग्ने सं द्या त्वम् ॥ (VI 104, 3)
इन्द्रो मन्थतु मन्थिता शक्रः शूरः पुरंदरः ।
यथा हनाम सेना अमित्राणां सहस्रशः ॥ (VIII 8, 1)

அத்தியாயம் 10

பகைவரின் அம்புகள் தம்மிடத்தில் வீழாது காத்தல் வேண்டும் என்றும்,[1] பகைவர் பயங்கிப் படைகளை வழங்க ஆற்றலற்றவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்றும்[2] சில ஸூக்தங்கள் கூறும். வெற்றி யடைந்த அரசன் தன் நாட்டை அடையும்போது செய்யவேண்டிய சடங்கைச் சில கூறும்.[3] ஆக அரசனைப் பற்றிய ஸூக்தங்கள் சுமார் 55 ஆகும்.

நாட்டுமக்கள் சுகமாய் வாழத் தானியங்கள் மிகுதியாய் உண்டாதற்கும்,[4] நாட்டின் சுகம் பெரும்பான்மையும் பசு, விருஷபம் இவற்றால் உண்டாகலின் அவற்றின் பெருமையைக்

1. मा नो विदन् विव्याधिनो मो अभिव्याधिनो विदन् ।
आराच्छरव्या अस्मद्विषूचीरिन्द्र पातय ॥ (I 19, 1)

2. अग्निर्नः शत्रून् प्रत्येतु विद्वान् प्रतिदहन्नभिशस्तिमरातिम् ।
स सेनां मोहयतु परेषां निर्हस्तांश्च कृणवज्जातवेदाः ॥ (III 1, 1)
इन्द्र चित्तानि मोहयन्नर्वाङाकूत्या चर । (III 2, 3)

3. आ त्वा गन् राष्ट्रं सह वर्चसोदिहि प्राङ् विशां पतिरेकराट्
त्वं वि राज (III 4, 1)

4. वेदाहं पयस्वन्तं चकार धान्यं बहु ।
सम्भृत्वा नाम यो देवस्तं वयं हवामहे यो यो अयज्वनो गृहे ॥
(III 24. 2)
उदुत्सं शतधारं सहस्रधारमक्षितम् ।
एवास्माकेदं धान्यं सहस्रधारमक्षितम् ॥ (III 24, 4)

கூறுதற்கும்,[1] வியாபாரம் செழித்தற்கும்,[2] தேவதைகளை வேண்டும் ஸூக்தங்கள் உள. குடும்பத்தில் எல்லோரும் மனமொத்திருத்தலையும்[3] கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருத்தலையும்[4] கணவன் மனைவியிடம் வெறுப்புற்றிருக்க அவனது எண்ணத்தை மாற்றி அவன் அவளிடம் அன்புற்றிருக்கச்செய்தலையும், மனைவி கணவனிடம் வெறுப்புற்றிருக்க

1. अनड्वान् दाधार पृथिवीमुत द्यामनड्वान् दाधारोर्वन्तरिक्षम्

(IV 11, 1)

यूयं गावो मेदयथा कृशं चिदश्रीरं चित् कृणुथा सुप्रतीकम् ।

भद्रं गृहं कृणुथ भद्रवाचो बृहद् वो वय उच्यते सभासु ॥

(IV 22, 6)

2. ये पन्थानो बहवो देवयाना अन्तरा द्यावापृथिवी सञ्चरन्ति ।

ते मा जुषन्ता पयसा घृतेन यथा क्रीत्वा धनमाहराणि ॥

(III 15, 2)

3. सहृदयं सामनस्यमविद्वेषं कृणोमि वः ।

अन्यो अन्यमभि हर्यत वत्सं जातमिवाघ्न्या ॥ (III 30, 1)

अनुव्रतः पितुः पुत्रो मात्रा भवतु संमनाः ।

जाया पत्ये मधुमतीं वाचं वदतु शन्तिवाम् ॥ (III 30, 2)

समानी प्रपा सह वोऽन्नभागः समाने योक्त्रे सह वो युनज्मि

(III 30, 9)

4. संवननी समुष्पला बभ्रु कल्याणि सं नुद ।

अमुं च मां च सं नुद समानं हृदयं कृधि ॥ (VI 139, 3)

அவள் அவனை நேசிக்கச்செய்தலையும்[1] விரும்பித் தெய்வங்களை வேண்டும் ஸூக்தங்கள் உள. பின்னர்க் கர்ப்பாதானகாலத்திற் கூறும் மந்திரமும்,[2] கர்ப்பம் கலையாது முதிர்ச்சியடைய மந்திரமும், கர்ப்பம் ஆண் ஆகப் பிறக்க மந்திரமும்,[3] சுகப் பிரசவத்திற்கு மந்திரமும்,[4] குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யும் ஜாதகர்மத்தின் மந்திரமுங்[5] காணப்படும்.

உபநயனத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் 11, 16, 17 ஆவது காண்டங்களில் விரிவாயும், அம்மக்கள் நீண்ட ஆயுளுடன் ரோகமின்றி வாழவேண்டிப் பல தேவதைகளை வேண்டும் மந்திரங்கள் ஆங்காங்குங் கூறப்பட்டன. விவா

1. शोचयामसि ते हार्दि शोचयामसि ते मनः ।
वातं धूम इव सध्र्यङ् मामेवान्वेतु ते मनः (VI 90, 2)
मह्यं त्वा मित्रावरुणौ मह्यं देवी सरस्वती ।
मह्यं त्वा मध्यं भूम्या उभावन्तौ समस्यताम् (VI 90, 3)
सं चेन्नयाथो अश्विना कामिना सं च वक्षथः ।
सं वा भगासो अग्मत सं चित्तानि समु व्रता (II 30, 2)

2. पर्वताद् दिवो योनेरङ्गादङ्गात् समाभृतम् ...... (V. 25)

3. यथेयं पृथिवी मही भूताना गर्भमादधे ।
एवा ते ध्रियता गर्भो अनु सूतुं सवितवे ॥ (VI, 18)

4. वषट् ते पूषन्नस्मिन्त्सूतावर्यमा होता कृणोतु वेधाः ।
सिस्रतां नार्यृतप्रजाता वि पर्वाणि जिहतां सूतवा उ ॥ (I, 11)

5. अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः (IV, 30)

ஹத்தில் வழங்கும் மந்திரங்கள் 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. பெண்ணிற்குத் தக்க கணவன் வர வேண்டும் என வேண்டும் மந்திரம் உளது.[1] திருஷ்டிதோஷத்தால்[2] வரும் துன்பத்தைப் போக்கப் பல மந்திரங்கள் உள.[3] தாய்தந்தையர் இறக்க அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகிருத்தியங்கட்குள்ள மந்திரங்களும், அவர் பிதிரரானபின்னர் அவர்க்குச் செய்யும் சிராத்தத்தில் வழங்கும் மந்திரங்களும் விரிவாய் 18 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. விராத்யன் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படும் ஜீவன்முக்தனின் நிலை 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டது. அவ்வாறு சில பெரியார் நாட்டில் இருந்தால்தான் கிருகஸ்தர்கள், பிரமசாரிகள் நன்னிலையில் இருப்பர் எனக் குறித்தற்கு விராத்யமஹிமை விவாஹகாண்டத்திற்குப் பின்னரும் உபநயநகாண்டங்கட்கு முன்னரும் வைக்கப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது.

யாகங்களில் பிரும்மாவும் அவரைச் சேர்ந்த மூவரும் கூறவேண்டிய மந்திரங்கள் 20 ஆவது காண்டத்தில் உள்ளன. அவை பெரும்பாலும் ருக்வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. தக்ஷிணையைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுவனவும் யாகங்களில் பிராம்மணச்சம்ஸியால் உரைக்கப்படுவனவுமான குந்தாப-ஸூக்தங்கள்[4] ருக்வேதத்திற் காணப்படவில்லை.

1. आ नो अग्ने सुमतिं सम्भलो गमेदिमां कुमारी सह नो भगेन ...
(II, 36)

2. அதிருஷ்டி என்பது இக்காலத்தில் திருஷ்டி என வழங்குகின்றது.
Cf. अदृष्टिः स्यात् असौम्येऽक्षिण (अमरकोश.)

3. ये बध्यमानमनु दीध्याना अन्वैक्षन्त मनसा चक्षुषा च ।
अग्निष्टानग्रे प्र मुमोक्तु देवो विश्वकर्मा प्रजया संरराणः .... ॥
(II 34, 3)

4. Translation of Aitarēya brāhmaṇa by Dr. Martin Haug, p. 430 foot-note.

அத்தியாயம் 11

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பகுப்பு

அதர்வவேதஸம்ஹிதையினது சௌனகசாகையில் இருபது காண்டங்கள் உள. **ஸம்ஹிதை** என்ற சொற்கு ஒருங்கு **சேர்க்கை** எனப் பொருளாதலின், ஆங்குக் காணப்படும் மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னமே இருத்தல் வேண்டும். அவையெல்லாம் ஒரே காலத்திற் காணப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களிற் பெரும்பான்மையும் ரோகநிவிர்த்தி, புஷ்டி, அரசன்வெற்றி, நாட்டினமைதி இவற்றைப்பற்றிய மந்திரங்கள் இருத்தலால் அவை முதலில் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும்; உபநயனத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினேழாங் காண்டமும், விவாஹத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினான்காங் காண்டமும், வ்ராத்யமஹிமையைக் கூறும் பதினைந்தாங் காண்டமும், பித்ருமேதத்தைக் கூறும் பதினெட்டாங் காண்டமும், சாந்தியைக் கூறும் யஜுஸ்ஸை உடைய பதினாறாங் காண்டமும் தனித்தனியாக இருந்திருத்தல் கூடும். அவை முன் பதின்மூன்று காண்டங்களோடு பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். ஆனால் உபநயனத்தைப்பற்றிய காண்டம் பதினான்காங் காண்டமாக வைக்கப்படாது பதினேழாங் காண்டமாக வைக்கப்பட்டிருத்தற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கிருஹயாக்கினியிற் செய்யுங் கர்மாக்களைக் கொண்ட இப்பதினெட்டு காண்டங்கொண்ட நூலுக்கு வேதம் எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டமையால், புருஷஸூக்தத்தைக் கொண்ட பத்தொன்பதாங் காண்டமும் ஸோமயாகத்தில் பிருஹ்மாவின் வருக்கத்தினர் கூறும் மந்திரங்களைக் கொண்ட இருபதாங் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களும் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன எனக் கொள்ளவேண்டுமா என்ற ஐயம் வருகின்றது. முதற்காண்டம், இரண்டாங்காண்டம், மூன்றாங்காண்டம், நான்காங்காண்டம் இவற்றில் முறையே ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திற்கும் நான்கு, ஐந்து, ஆறு எழு ருக்குக்கள் உள்ளன. ஐந்தாங்காண்டத்தில் அவ்வாறு முறையின்றி, ஸூக்தங்கள் எட்டுமுதல் பதினெட்டு ருக்குக்களை உடையன.[1] அன்றியும் ருக்குக்களின் எண்ணிக்கை மேன்மேல் அதிகரித்து வருகின்றது. ஆதலின் இவ்வைந்து காண்டங்களும் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

1. காண்டம் I (168 ருக்குக்கள்) — 37 ஸூக்தங்கள் — அவற்றுள் 30, 4 ருக்குக்களையும், 1 ஐந்து ருக்குக்களையும், 2 ஆறு ருக்குக்களையும், 1 எழு ருக்குக்களையும் 3 எட்டு ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் II (207 ருக்குக்கள்) — 36 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 22, 5 ருக்குக்களையும், 5 ஆறு ருக்குக்களையும், 5 எழு ருக்குக்களையும், 4 எட்டு ருக்குக்களையும் கொண்டன.

காண்டம் III (227 ருக்குக்கள்) — 31 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 13, ஆறு ருக்குக்களையும், 6 எழு ருக்குக்களையும், 6 எட்டு ருக்குக்களையும், 2 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 3 பத்து ருக்குக்களையும், 1 பதினொன்று ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் IV (325 ருக்குக்கள்) — 40 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 20 எழு ருக்குக்களையும், 11 எட்டு ருக்குக்களையும், 3 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 3 பத்து ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையும், 1 பதினாறு ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் V (375 ருக்குக்கள்) — 31 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 7 பதினோர் ருக்குக்களையும், நன்னான்கு 9, 12 ருக்குக்களையும், மும்மூன்று 13, 14, 15 ருக்குக்களையும், ஈரிரண்டு 8, 17 ருக்குக்களையும், ஒன்று 18 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

அத்தியாயம் 11

முதல் ஐந்து காண்டங்களும் ஓரிடத்தில் வழங்கிவர, மற்றோரிடத்தில் ஆறு முதல் பத்து முடிய ஐந்து காண்டங்களும் தொகுக்கப்பட்டு வழக்கில் இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து ஆகும் காண்டங்களில் முறையே 13, 10, 5, 5, 5 அநுவாகங்கள் உள்ளன. அன்றியும் 6, 7, 8 காண்டங்களில் முறையே ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திலும் பெரும்பான்மையும் ஆறு, பத்து, பத்து ருக்குக்கள் உள்ளன.[1]

காண்டம் VI — 68 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 51 ஆறு ருக்குக்களையும், 6 ஏழு ருக்குக்களையும், 5 எட்டு ருக்குக்களையும், 3 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 1 பத்து ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையும் கொண்டன.
(349 ருக்குக்கள்)

காண்டம் VII — 28 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 18 பத்து ருக்குக்களையும், ஒவ்வொன்று 5, 8, 9, 13, 14 ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையும், 3 பதினொரு ருக்குக்களையும் கொண்டன.
(384 ருக்குக்கள்)

காண்டம் VIII— 25 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 12 பத்து ருக்குக்களையும், ஒவ்வொன்று 4, 5, 24, 26 28 ருக்குக்களையும், ஈரிரண்டு 6, 8, 13, 16 ருக்குக்களையும் கொண்டன.
(293 ருக்குக்கள்)

காண்டம் IX — 15 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 9, 13, 14, 17, 25, 26, 28, 31, 38 ருக்குக்களையும் ஈரிரண்டு 10, 22, 24 ருக்குக்களையும் கொண்டன.
(313 ருக்குக்கள்)

காண்டம் X — 10 ஸூக்தங்கள் — இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 25, 26, 27, 31, 33, 34, 35 ருக்குக்களையும், இரண்டு 44 ருக்குக்களையும் கொண்டன.
(349 ருக்குக்கள்)

1. 6, 7, 8 காண்டங்களிலும் பின்னருள்ள காண்டங்களிலும் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட ஸூக்தங்களின் எண்ணிக்கை ஸாயணாசார்ய பாஷ்யத்தைத் தழுவியது [illegible]

பின்னர் அவ்விரண்டும் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட, உபநயனம் விவாஹம் இவற்றிற்குப் பயன்படும் மந்திரங்கொண்ட 11, 12, 13, 14 காண்டங்களும் ஜீவன்முக்தரைப்பற்றிய 15 ஆறு காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.[1] தீய சொப்பனம் முதலியவற்றிற்கு உள்ள சாந்தியைப் பற்றியும் உபநயனத்தில் மாணவனது நீண்ட ஆயுளைப் பற்றியும் கூறும் மந்திரங்களைக்

பாண்டுரங்க பண்டிட் அவர்கள் ஸூக்தகணக்கின் முறையில ஸாயணாசாரியரிடமிருந்து வேறுபட்டனர். ஒரு ஸூக்தத்தி லுள்ள ருக்குக்களின் ஒரு பகுதிக்கு ஒரு விநியோகமும், மற்றொரு பகுதிக்கு வேறு விநியோகமும் இருப்பின, அவை வெவ்வேறு ஸூக்தங்களாகக் குறிக்கப்பட்டன. இரண்டு ஸூக்தங்கட்கு ஒரே விநியோகம் இருப்பின் அவை ஒரே ஸூக்தமாகக் கூறப்பட்டன. உதாரணமாக ஆறுங்காண்டத்து முதல் ஸூக்தத்தில் முதன் மூன்று ருக்குக்கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும், ஏனைய மூன்று ருக்குக்கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும் பதினேழாங் காண்டத்தில் மூன்று ஸூக்தம் ஒரு ஸூக்தமாகக் குறிக்கப்பட்டது காண்க. மாக்டானல் முதலியோர் பதிப்பாளரின் ஸூக்தக்குறிப்பைக் கொண்டு தங்கருத்தைக் கூறுவர் (A History of Sanskrit Literature p. 189)

1. காண்டம் XI — 30 ஸூக்தங்கள்.—அவற்றுள் 17 பதினொர் (314 ருக்குக்கள்) ருக்குக்களையும், 4 ஏழ் ருக்குக்களையும், 3 ஆறு ருக்குக்களையம், 2 பதினொர் ருக்குக்களையம், ஒவ்வொன்று 13, 14, 18, 31 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் XII — 11 ஸூக்தங்கள்.—ஒவ்வொன்று 5. 6, 8, 11 (304 ருக்குக்கள்) 12, 15, 16, 53, 55, 60, 63, 73 ருக்குக்களைக் கொண்டன.

காண்டம் XIII — 9 ஸூக்தங்கள்.—ஒவ்வொன்று 5. 6, 7, 8, (188 ருக்குக்கள்) 13, 17, 26, 46, 56, 60 ருக்குக்களைக் கொண்டன.

காண்டம் XIV — 2 ஸூக்தங்கள்.—ஒன்று 64 ருக்குக்களையும், (139 ருக்குக்கள்) மற்றொன்று 75 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் XV 18 ஸூக்தங்கள்.—219 ருக்குக்கள்.

கொண்ட 16, 17-ஆங் காண்டங்களும், பிரேதகர்மா, பித்ருகர்மா இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் மந்திரங் கொண்ட 18-ஆங் காண்டமும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். பிரேத கர்மாவும் பித்ருகர்மாவும் கிருஹ்யாக்கினியிலே செய்யப் படுவதால், அவை இவ்வேதத்தில் இருத்தல் பொருந்தும். 14ஆங் காண்டமும் 18-ஆங் காண்டமும் அதாவவேதத்தில் இருத்தல் ஒருவாறு பொருந்தாது என மாக்டானல் கூறுதல் ஆராய்தற் குரியது.[1]

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்கள் முதலிலும், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்கள் அதன் பின்னரும், பத்தொன்பது இருபதாங் காண்டங்கள் இறுதியிலும் தொகுக்கப்பட்டன என்பர் மாக்டானெல்.[2] ஒன்றுமுதல் ஏழு காண்டம் முடிய முதற்பகுதி யெனவும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வரை இரண்டாம் பகுதி யெனவும், பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரை மூன்றாம் பகுதி யெனவும், இறுதியில் பத்தொன்பது இருபது காண்டங்கள் இணைக்கப்பட்டன எனவும் விண்டர்நீட்ஸ் கூறுவர்.[3] இக்கூற்றுக்களெல்லாம் சௌனக-சாகைக்கே பொருந்தும். பைப்பலாதசாகைக்குப் பொருந் தாதெனத் தறபோது டாக்டர் ரகுவீரரால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூலால் விளங்கும். தறபோது வெளிவந்துள்ள 18 காண்டங்களிலும் சௌனகசாகையில் 15, 16, 17 காண்டங்களிலுள்ள ஒரு மந்திரமும் காணப்படவில்லை; 18-ஆங் காண்டத்தில் உள்ள ஒரு ருக்கு ஐந்தாங் காண்டத்தில் காணப்படுகின்றது;[4]

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 188.
2. A History of Sanskrit Literature pp. 187-8.
3. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 122.
4. ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।
तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा व्युन्दती ।

20-ஆங் காண்டத்திலுள்ள இரண்டு ஸூக்தங்களும்,[1] ஏழாங் காண்டத்திலுள்ள ஒரு ஸூக்தமும், ஓர் ருக்கும்,[2] பத்தொன்பதாங் காண்டத்துள்ள 29 ஸூக்தங்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் பைப்பலாத-சாகையின் 2, 3-ஆங் காண்டங்களில் மாத்திரம் சௌனகசாகையின் 2, 3-ஆங் காண்டங்களில் உள்ள மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையுங் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, ஏனைய காண்டங்களில் சௌனகசாகையின் பல காண்டங்களிலுள்ள மந்திரங்கள் கலந்தே காணப்படுகின்றன. சௌனக-சாகையில் இல்லாத மந்திரங்களும் ஆங்கு உள்ளன.

1. XX 107, 34.
2. VII 33 and VII 51, 1 (Bombay Edition)

அத்தியாயம் 12

அதர்வவேதம் — நான்காம் வேதம் — காலம்

த்ரயீ என்ற சொல் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் இம்மூன்றையுமே குறித்தலான், ஒரு காலத்தில் அதர்வ வேதத்தை வேதமாகக் கருதாதிருந்தனர் எனக் கூறல் தகும். ச்ரௌதாக்னியிற் செய்யும் யாகங்களைப் பற்றிய ருக்குக்களையும் யஜுஸ்ஸுக்களையும் ஸாமாக்களையும் கொண்டனவே வேதம் எனக் கொள்கை இருந்திருப்பின், அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கூறுதது பொருந்தும். அவ்வாறே கொண்டனர் என்பது ருக்ஸம்ஹிதையாலும்[1] யஜுர்வேதஸம்ஹிதையாலும்,[2] ஐதரேய பிராம்மணத்தாலும்[3] விளங்கும். சில ஸ்மிருதிகளிலும் ஹோதா ருக்வேதத்தாலும், உத்காதா ஸாமவேதத்தாலும் அதவர்யு யஜுர்வேதத்தாலும், பிரும்மா மூன்றாலும் யாகங்களைச்

1. புருஷஸூக்தத்தில்,

   ऋचस्सामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत

   (ऋ. वे. X 10, 9)

   என்றவிடத்து அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

2. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் यद्वै यज्ञस्य साम्ना यजुषा क्रियते शिथिलं तत्, यदृचा तद् दृढम् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

3. ஐதரேயப்ராம்மணத்தில் त्रयो वेदा अजायन्त, ऋग्वेद एवाग्नेरजायत, यजुर्वेद वायोः, सामवेद आदित्यात् ..... अथ केन ब्रह्मत्वं इति? त्रय्या विद्यया इति ब्रूयात् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

செய்விக்கின்றனர் என்று உளது. யாகங்களைக் குற்றமறச் செய்விக்கும் பொறுப்பு பிரும்மாவினிடம் இருத்தலின் யாகங்களை வெளியிலிருந்து பிறர் கெடுக்காதவாறு செய்தலும், யாகத்தில் யாருக்கேனும் நோய் வரின் அவற்றைப் போக்குதலும், காலக்கிரமத்தில் பிரும்மாவின் பொறுப்பாக ஆயிருத்தல் கூடும். அவற்றைக் கவனிக்க அவர்க்கு அதர்வமந்திரங்களின் அறிவு வேண்டியிருத்தல் கூடும். ஆகலின் ஒரு காலத்திற்குப் பின்னர் பிரும்மா அதர்வவேதமும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். நான்கு வேதங்களையுஞ் செவ்வனே அறிதல் பலர்க்கு இயலாமையாலும் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் அவ்வவற்றில் தனிப்புலமை வாய்ந்தவராக ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர் இருந்திருத்தலாலும், பிரும்மாவிற்கு அதர்வ வேதத்தில் தனிப்புலமை இருத்தல் வேண்டும் என்ற நியதி வந்திருத்தல் கூடும். அப்போது பிரும்மாவாற் கூறவேண்டிய மந்திரங்களை ருக்வேதயஜுர்வேதங்களிலிருந்து தொகுத்து அதர்வமந்திரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதர்வ வேதத்துச் சௌநகசாகையிலுள்ள 20-ஆம் காண்டம் இதனைத் தெளிவாய் அறிவிக்கின்றது. ஆனால் அக்காண்டத்தில் உள்ள குந்தாபஸூக்தங்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை. அதன் பின்னர் வேதங்களைக் கணக்கிடும்போது அவற்றை நான்கு ஆகவே கணக்கிடுதல் தகும். அதர்வவேதத்துள்ளும்,[1] தைத்திரீயாரண்யகத்துள்ளும் சதபதப்பிராம்மணத

1. यस्माद्दचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (अ. वे. X 7. 20)
तमृचश्च सामानि च यजूंषि च ब्रह्म चानुव्यचलन् । (XV 6. 8)
ऋचा कुम्भ्यधिहितार्त्विज्येन प्रेषिता ।
ब्रह्मणा परिगृहीता साम्ना पर्यूढा ॥ (XI 3, 14, 15)

துள்ளும்,[1] உபநிஷத்துக்களிலும்[2] அதனை நான்காவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுளது.

பெரும்பான்மையும் அதர்வமந்திரங்கட்கு உபயோகம் க்ருஹ்யகர்மாக்களிலேயாதலால் க்ருஹ்யஸூத்திரங்களிலெல்லாம் அதனை நான்காம் வேதமாகக் கூறப்படும். ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் அதனைக் கூற அவச்யம் இல்லாமையால் காத்தியாயன-லாட்டியாயன - ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் அதர்வாவின் பெயர் கூடக் கூறப்படவில்லை. சாங்காயனம் ஆச்வலாயனம் இவற்றுள் ஒருமுறை கூறப்பட்டது. தர்மஸூத்திரங்களில் அது குறிக்கப்பட்டுளது. அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் சிறந்ததன்று என ஆபஸ்தம்பர் கூறுவர். அதர்வமந்திரங்கள் என்றதனால் அபிசாரமந்திரங்களையே அவர் கருதியிருந்தல் கூடும்; ஏனெனில் புஷ்டிகர்மாக்களில் இன்றும் ஆபஸ்தம்பிகள் அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் வெளிப்படை. மஹாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் அதனை நான்காம் வேதமாகவே கூறப்பட்டுளது.

கோபதப்பிராம்மணத்தில் அதனைப் பிரும்மவேதம் என்றும், நான்கனுள் அஃதே சிறந்தது எனவும் கூறப்பட்டது காண்க. நான்கு வேதங்களைக் குறிக்க வந்த பதஞ்ஜலிபகவான் அதர்வவேதவாக்கியத்தை முதலாவதாக எடுத்துக் கூறுதலால், அதர்வவேதமே நான்கனுள்ளும் சிறந்தது என அவர் கொண்டனர் எனக் கூறல் தகாது, அவரும் அவருடைய முன்னோரும் அதர்வவேதத்தை முன்னரும் அதன் பின்னர் ஏனைய வேதங்களையும் படித்தனர் எனக் கூறுதலே தகும்.

1. ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसः
2. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (छान्दोग्य. VII)
ऋग्यजुस्सामाथर्वाणश्चत्वारो वेदाः (नृसिंह.)
तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डकम्)

அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கருத 20-ஆங் காண்டத்தில் ருக்வேதத்திலிருந்து ஸோமயாகங்களில் பிரும்மவர்க்கம் கூறும் மந்திரங்கள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன என்பர். ஏனைய காண்டங்களிலும் ருக்வேதமந்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சுமார் மூன்றிலொன்று ருக்வேதம் பத்தாம் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று முதல் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று எட்டாம் மண்டலத்திலும் ஏனைய எஞ்சிய ஏழு மண்டலங்களிலும் உள்ளன.

அதர்வவேதத்தின் 18-ஆங் காண்டத்திலும் ருக்வேதத்தின் 10-ஆம் மண்டலத்திலும் யமயமீஸம்வாதம், பிரேதகிருத்ய மந்திரங்கள் இவை இருக்கின்றன. பித்ர்லோகத்தில் அரசனாகிய யமன் மிகவும் தூய்மையுடையவன் என்பதைக் குறித்தலே யமயமீஸம்வாதத்தின் உட்கருத்து. அவ்வாறுள்ளவன் ஜீவன்களைப் பித்ருலோகத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லுகின்றான் எனக் கூறுதல் பொருந்தும். யாகஞ் செய்வோரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் இறப்பின், அவருடைய உடல் கிருஹ்யாக்கினியால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்படுவதால் பிரேதகிருத்தியமந்திரங்கள் முதலில் அதர்வமந்திரங்களாகவே இருந்திருத்தல் கூடும். பின்னர் ருக்வேதஸம்ஹிதை தொகுக்கப்படும்போது அவை பத்தாம் மண்டலத்துள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே உபநயனஞ் செய்விக்கப்பட்ட மாணவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டும் மந்திரமும்[1], யாகத்தினிடையில் நோயுண்ட யஜமானனைச் சுகப்படுத்தக் கூறும் மந்திரமும்[2] புஷ்டி வேண்டிக் கூறப்படும் மந்திரமும்[3], ஸேனையின் ஜயத்தை

1. ऋ. वे. X 137 1-7.

2. ऋ. वे. X 60, 12.

3. ऋ. वे. X 128, 1-9

வேண்டியும்,[1] அரசனைப் போருக்குத் தகுதியுடையவன் ஆக்க வேண்டியும்[2] கூறும் மந்திரங்களும் அதர்வமந்திரங்களாயிருந்து ருக்வேதத்தில் பத்தாம் மண்டலத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அவ்வாறே ஸூர்யாவின் மணத்தைக் கூறும் மந்திரமும்[3] ஆகும்.

அதர்வவேதத்தின் ஆறுங் காண்டத்தில், மூன்று ஸவனத்தைப் பற்றிய மந்திரமும்[4] யாகத்தில் தவறினால் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தமந்திரம்[5] முதலியனவும் உள்ளன. அவ்வாறே மற்றைய காண்டங்களிலும் சிறிது உளது.

ஆகலின் அதர்வமந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்தாம் மண்டலம் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், சிற்சில மந்திரங்கள் சிற்சில கூட்டத்தினரிடம் இருந்தன என்பதும் அறிதல் கூடும். சில மந்திரங்களில் வ்யாக்கிரம்,[6] சங்கு,[7] ஜங்கிடம்,[8] த்ரிககுத்[9] முதலிய

1. ऋ. वे. X 84, 1-7
2. ,, X 17.31-5
3. ,, X 85
4. अ. वे. VI 47-48
5. अ. वे. VI 114
6. एना व्याघ्रं परिषस्वजानाः सिंहं हिन्वन्ति महते सौभगाय । (अ. वे. IV 8, 7)
7. शङ्खेनामीवाममतिम . . . . . (अ. वे. IV 10, 3)
8. दीर्घायुत्वाय...जङ्गिडं बिभृमो वयम् (अ. वे. II 4, 1)
   जङ्गिडः वृक्षविशेषो वाराणस्यां प्रसिद्धः (सायणभाष्यम्)
9. वर्षिष्ठः पर्वतानां त्रिककुन्नाम ते पिता (अ. वे. IV 9, 8)

சொற்கள் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொற்கள் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் காணப்படாமையாலும், அதர்வவேதஸம்ஹிதை ஆரியர்கள் பாரதவர்ஷத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள வங்கத்தின் அருகில் வந்தபோது தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இமய மலையில் உற்பத்தியாகிச் சமுத்திரத்தில் சேர்கின்றன என்பது கங்கை முதலிய நதிகளுக்கே பொருந்தும்.[1]

சில மந்திரங்கள் மிகப் பழமையனவாகவும் சில மந்திரங்கள் பிற்காலத்தனவாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக நோய்களைத் தீர்க்கும் மந்திரங்களில் பல பொருளிலும் உருவத்திலும் ஜெர்மனி, ருஷியா முதலிய நாட்டுக்களில் உள்ளவாறே இருக்கின்றன என்பர்.[2] ஆகலின் அவையெல்லாம் இண்டோ-யூரோபியன்-காலத்தன எனக் கூறல் தகும். நீண்ட ஆயுளை அடைய ஜங்கிடமணியை அணிவோம்[3] போன்ற மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன என்னலாம். அவ்வாறே சிற்சில தேவதைகளைப் பற்றிக் கூறும் மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக வருணன் பெரியவர், எல்லோருடைய செயலையும் அறிவர், பகைவரைப் போக்குவர், இப்பூமி வருணனது வசத்தில் இருக்கிறது முதலியவற்றைக் கூறும்

1. हिमवतः प्र स्रवन्ति सिन्धौ समह सङ्गमः (अ. वे. VI 24, 1)

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 186.

मज्जा मज्जा मन्धीयता चर्मणा चर्म गेहतु ।

असृक् तेअस्थि रोहतु मांसं मांसेन गेहतु (अ. वे. IV, 12, 4)

Bone to bone Blood to blood Limb to limbs As if they are glued	Merseberg magic incantation. A History of Indian Literature by M. Winternitz p 128.

3. अ. वे. II 4, 1.

அத்தியாயம் 12

ஸூக்தம்[1] பொருளில் ருக்வேதஸூக்தங்களை ஒட்டி இருக்கின்றது; ஆகலின் அது பழையது. ஜலத்திற்கு அதிபதி[2] எனக் கூறும் ஸூக்தம் பிற்காலத்தது. ருத்திரர் சூலரோகத்தைப் போக்குவர் என்பது ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்டதை ஒத்திருக்கிறது;[3] ஆகலின் அது பழையது. அவர் **மகாதேவர்**,[4] அவர் **பசுபதி**[5] எனக் கூறுவன பிற்காலத்தன ஆகும். **அஸுர:** என்ற சொல் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் **பலமுடையன், உயிர்கொடுப்போன்** என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டது; தேவர்களுக்குப் பகைவன் என்ற பொருளில் அங்குக் கூறப்படவில்லை. ஈண்டுச் சிலவிடத்துப் பலமுடையன் உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளிலும், சிலவிடத்துத் தேவர்க்குப் பகையினன் என்ற பொருளிலும் அச்சொல் வழங்கப்பட்டுளது. முற்கூறிய பொருளைக்கொண்ட அஸுர: என்ற சொல்லைக் கொண்ட மந்திரங்கள் பழையன[6] எனவும், பிற்கூறிய பொருளைக் கொண்ட அச்சொல்லைக் கொண்ட

1. अ. वे. IV 16 ; V 11 etc.
2. वरुणोपामधिपतिः स मावतु (अ. वे. V 24, 4)
3. यां ते रुद्र इषुमास्यदङ्गेभ्यो हृदयाय च ।
   इदं तामद्य त्वद् वयं विषूचीं वि वृहामसि॥ (VI 90, 1)
   इदं रुद्रस्य भेषजम् (VI 57, 1)
4. स रुद्रः स महादेवः (XIII 105, 4)
5. मुखाय ते पशुपते (XI 2, 5)
6. महत् तद् वृष्णो असुरस्य नाम (IV 8, 3)
   अपो निषिञ्चन्नसुरः पिता नः …… (IV 15, 12)

மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன[1] எனவுங் கொள்ளல் தகும். பிற் கூறிய பொருளிலேயே அச்சொல் அதர்வவேதத்தில் வழங்கப் பட்டது என மாக்டனெல் கூறுவது ஆராய்தற்குரியது.[2] ருக்வேதத்தில் அச்சொல் பலமுடையோன், உயிர்கொடுப் போன் என்ற பொருளிலே பத்து மண்டலத்துள்ளும் வழங்கப் பட்டதாகக் கொள்ளல் கூடும் என முன்னரே கூறப்பட்டது. மூன்று வேதத்தை மாத்திரங் கூறும் மந்திரம் பழையது[3] எனவும், நான்கு வேதத்தைக் கூறும் மந்திரம் பிற்காலத்தது எனவுங் கூறலாம்.

1. यथा चक्रुर्देवासुराः · … (अ. वे. VI 141, 3)
अनेनेन्द्रो मणिना वृत्रमहन्ननेनासुरान् पराभावयन्मनीषी ।
(VIII 5, 3)
2. A History of Literature by A. A. Mac. Donell p. 112
3. ऋचं साम यदप्राक्षं हविरोजो यजुर्बलम् ।
एष मा तस्मान्मा हिंसीद् वेदः पृष्टः शचीपते ॥ (अ. वे. VII 57, 1)
यस्मादृचो अपातक्षन् यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (X 7, 20)

அத்தியாயம் 13

அதர்வஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள்

அஸுரர்கள் திதியின் புத்திரர்கள்; அவர்கள் இருக்குமிடம் அந்தரிக்ஷலோகம்; அவர்கட்கு யாகத்தில் பாகம் இல்லை; ஸ்வர்க்கலோகத்தில் மூன்று பாகம் அவருடையன;[2] அவற்றிற்கு **உதன்வதீ, பீலுமதீ, பிரத்யௌ** எனப் பெயர்.[3] அஸுரர்களுக்கு இந்திரனே ஸம்ராட்.[4] ஸப்தர்ஷிகள் என்ற வழக்கு அக்காலத்தும் உளது.[5] மக்கட்குப் பிராமணனே பதி என்றும்,[6] அவனை ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது என்றுங் கூறப்

1. दितेः पुत्राणामदितेरकारिषमव देवानां बृहतामनर्मणाम् ।
तेषां हि धाम गभिषक् समुद्रियं नैनान्नमसा परो अस्ति कश्चन ॥
(अ. वे. VII 8, 1)

2. तीर्त्वा तमांसि बहुधा महान्त्यजो नाकमाक्रमतां तृतीयम् ।
(IX 5, 1)

3. उदन्वती द्यौरवमा पीलुमतीति मध्यमा ।
तृतीया ह प्रद्यौरिति यस्यां पितर आसते ॥ (XVIII. 2. 48)

4. सम्राडस्यसुराणाम् (VI 87, 3)

5. अभयं नोस्तूर्व१न्तरिक्षं सप्त ऋषीणां च हविषाभयं नो अस्तु ।
(VI 40, 1)

6. ब्राह्मण एव पतिर्न राजन्यो३ न वैश्यः ।
तत् सूर्यः प्रब्रुवन्नेति पञ्चभ्यो मानवेभ्यः । (V 17, 9)

பட்டுளது.[1] ஏழு வார்த்தை ஒருவர்க்கொருவர் பேசின் அவர் நண்பர் ஆவர் என்ற கொள்கையும், ஒருவரோடொருவர் ஏழடி பின் சென்றால் அவர் நண்பராவர் என்ற கொள்கையும் இருந்தன.[2] மக்கட்கு 101 வகைப்பட்ட லக்ஷ்மி உண்டு எனவும், அவருள் சிலர் நன்மையைப் பயக்குவர் எனவும், சிலர் தீமையை விளைவிப்பர் எனவும், தீமையை விளைவிப்பவர் தம்மைவிட்டு நீங்கவேண்டும் என வேண்டப்பட்டனர்[3] எனவுங் கூறப்பட்டது.

பிரேதங்கட்கு புதுத்துணி போர்த்தினர்;[4] அவற்றை மயானத்திற்கு இரட்டைமாட்டுவண்டியில் எடுத்துச் சென்றனர்;[5] அக்கினியாற் சுடுதல், மண்ணிற் புதைத்தல், வெளிப் புறத்தில் எறிதல் இவற்றுள் ஒருவகையால் பிரேதங்களை அடக்கஞ் செய்தனர்.[6] முதலிரண்டு வகைகள் பாரதவர்ஷத்தில் இப்போதும் ஆரியர்களிடத்தில் உள. மூன்றும் வகை பார்ஸிய

1. न ब्राह्मणो हिंसितव्यो३ग्निः प्रियतनोरिव ॥ (अ. वे. V 18, 6)
2. सप्तपदः सखासि (V 11, 10)
3. एकशतं लक्ष्म्यो३मर्त्यस्य साकं तन्वाऽजनुषोधि जाताः ।
तासां पापिष्ठा निरितः प्रहिण्मः शिवा अस्मभ्यं जातवेदो नि यच्छ ।
(VII 120, 3)
प्र पतेतः पापि लक्ष्मि .... (VII 120, 1)
4. एतत् त्वा वासः प्रथमं न्वागन्नपैतदूह यदिहाबिभः पुरा ।
(VIII 2, 57)
5. आ प्र च्यवेथामप तन्मृजेथाम् ...... (XVIII 4, 49)
6. ये निखाता ये परोप्ता ये दग्धा ये चोद्धिताः । (VIII 2, 34)

பீடத்தில் உளது. இறந்த மறுநாள் அபூபம், பொரி இவை எள்ளுடன் கலந்து பிரேதம் முதலியவற்றிற்கு அளிக்கும் வழக்கம் அப்போதே இருந்தது.[1] மனைவி உடன்கட்டை யேறுதல் பண்டைய வழக்கம் எனப்பட்டது.[2] பிரேத ஜீவர்களை மாதலீ, யமன், பிருகஸ்பதி இவர் பித்ருலோகத்திற்குக் கூட்டிப் போகின்றனர்.[3]

இதிஹாஸம், புராணம், காதை முதலியன அக்காலத்தே இருந்தன.[4] பேச்சை ரஸமுள்ளதாகவும் ரஸமில்லாததாகவும் வகுத்திருந்தனர்.[5] பதின்மூன்றுப் மாதம் ஒண்டெனக்

1. अपूपपिहितान् कुम्भान् यांस्ते देवा अधारयन् ।
ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतश्चुतः ॥ (अ. वे. XVIII 3, 8)
यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
तास्ते सन्तु विभ्वीः प्रभ्वीस्तास्ते यमो राजानुमन्यताम्
(XVIII 3, 9)

2. इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती ...... (XVIII 3, 1)

3. मातली कव्यैर्यमो अङ्गिरोभिर्बृहस्पतिर्ऋक्वभिर्वावृधानः ।
यांश्च देवा वावृधुर्ये च देवांस्ते नोवन्तु पितरो हवेषु ॥
(XVIII 1, 47)

4. तमितिहासश्च पुराणं च गाथाश्च नाराशंसीश्चानुव्यचलन् ।
(XVIII 3, 11)

5. प्राशं प्रतिप्राशो जह्यरसान् कृण्वोषधे (II 27, 1)

கண்டிருந்தனர்.[1] வருஷத்தை ஆறு ருதுக்களாகப் பிரித்திருந்தனர்.[2] சிலவிடத்து கிழக்குதிக்கின் அதிபதி அக்கினி என்றும், தெற்குதிக்கின் அதிபதி இந்திரன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[3] மற்றோரிடத்தில் தெற்கின் அதிபதி யமன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[4] பசு, எருது இவற்றின் பயனை அறிந்து அவற்றைப் போற்றிக் கூறுதல் மிகவும் போற்றத்தக்கது. எந்த கோசத்திலிருந்து வேதத்தை எடுத்தோமோ அங்கேயே அதை வைப்போம் எனப் பொருள்பட ஒரு மந்திரம் உளது. அதனால் அக்காலத்தே வேதம் எழுதப்பட்டிருந்தது எனக் கொளல் தகும்.[5] வேதத்தைத் தாயாகவும் அதனைத் துதிப்பின், ஆயுள், கீர்த்தி, ஐச்வர்யம் முதலியன மிகும் எனக் கருதப்பட்டது.[6] மக்கள் ஒத்துவாழவேண்டும் என்றும், அவ்வாறு வாழ்ந்தால் பகைஞரை அழித்து சுகமாக வாழலாம்

1. अहोरात्रैर्विमितं त्रिंशदङ्गं त्रयोदशं मासं योनिर्मिमीते
(अ. वे. XIII 3, 8)

2. XII 1, 36

3. प्राची दिगग्निरधिपतिः ...... (III 27, 1)
दक्षिणा दिगिन्द्रोऽधिपतिः ...... (III 27 2)

4. ये दक्षिणतो जुह्वति ...... ।
यममृत्वा ते पराञ्चो व्यथन्ताम् ...... ॥ (IV 40, 2)

5. यस्मात् कोशादुदभराम वेदं तस्मिन्नन्तरव दध्म एनम्
(XIX 72, 1)

6. स्तुता मया वरदा वेदमाता प्र चोदयन्तां पावमानी द्विजानाम् ।
आयुः प्राणं प्रजां पशुं कीर्तिं द्रविणं ब्रह्मवर्चसम् ॥ (XIX 71, 1)

என்றும் பலவிடங்களிற் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது.[1] நக்ஷத்திர தேவதைகள் இருபத்தேழும் கிருத்திகை தொடங்கி பரணி இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.[2] சூர்யன், சந்திரன், ராகு முதலியன கிரஹங்களாகக் கருதப்பட்டு, சுகத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்டப்பட்டன.[3] ஆர்யன் என்ற சொல் பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைச்யன் இம்மூவரையே குறித்ததாகத் தோன்றுகின்றது.[4] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் இவற்றோடு வழங்கும் ஆர்யன் என்ற சொல் வைச்யனையே குறிக்கும்.[5]

1. सं जानीध्वं सं पृच्यध्वं सं वो मनांसि जानताम् ।
   .... ॥ (अ. वे. VI, 64)

2. सुहवमग्ने कृत्तिका रोहिणी चास्तु भद्रं मृगशिरः शमार्द्रा ।
   पुनर्वसू सूनृता चारु पुष्यो भानुराश्लेषा अयनं मघा मे ॥
   पुण्यं पूर्वा फल्गुन्यौ चात्र हस्तश्चित्रा शिवा स्वाति सुखो मे अस्तु ।
   राधे विशाखे सुहवानुराधा ज्येष्ठा सुनक्षत्रमरिष्ट मूलम् ॥
   अन्नं पूर्वा रासतां मे अषाढा ऊर्जं देव्युत्तरा आ वहन्तु ।
   अभिजिन्मे रासतां पुण्यमेव श्रवणः श्रविष्ठाः कुर्वतां सुपुष्टिम् ॥
   आ मे महच्छतभिषग् वरीय आ मे द्वया प्रोष्ठपदा सुशर्म ।
   आ रेवती चाश्वयुजौ भगं म आ मे रयिं भरण्य आ वहन्तु ॥
   (XIX 7, 2-5)

3. शं नो ग्रहाश्चान्द्रमसाः शमादित्यश्च राहुणा (XIX 9, 10)

4. तयाहं सर्वं पश्यामि यश्च शूद्र उतार्यः । (IV 20, 4)

5. प्रियं मा दर्भ कृणु ब्रह्मराजन्याभ्यां शूद्राय चार्याय च ।
   (XIX 32, 8)

குஷ்டம் எல்லாநோய்க்கும் மருந்தாகும் என முதன் முதலில் இக்ஷ்வாகு அறிந்தனர்.[1] பிரஹ்லாதன் மகனாகிய **விரோசனன்,**[2] வேனன் மகனாகிய **ப்ருது**[3] இவர்களின் பெயர் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வாறே வைச்ரவணனை **குபேரனது** பெயருங் காணப்படும்.[4]

பிரும்மத்தைக் குறிக்கக் கேனோபநிஷத்திற் காணப்படும் யக்ஷ என்ற சொல் ஈண்டு வழங்கப்பட்டுளது.[5] விருந்தினன் ச்ரோத்ரியனாய் இருப்பின், அவர்க்கு முன்னர் யஜமானன் உண்ணக்கூடாதென விதிக்கப்பட்டுளது.[6] ஒருவன் இறந்தபின் ஸ்வர்க்கத்தில் தான் மனைவிமக்களோடு சேர்வதாகக் கருதப் பட்டது.[7] இப்போது வழங்கும் **யஃபதி:** என்பதற்குப் பிரதியாக அங்கு **யஸ்பதி:** என வழங்கப்பட்டது.[8] மெய் இடையிடாமல் இரண்டு உயிர்கள் விகுதியாய் வழங்கப்பட்டன.

1. यं त्वा वेद पूर्व इक्ष्वाको यं वा त्वा कुष्ठ काम्यः (अ.वे. XIX 39, 9)
2. तस्यां विरोचनः प्राह्लादिर्वत्सः (VIII 13, 1)
3. तां पृथीवैन्योऽधोक् तां कृषिं च सस्यं चाधोक् (VIII 13, 11)
4. तस्याः कुबेरो वैश्रवणो वत्स आसीत् (VIII 14, 10)
5. महद् यक्षं भुवनस्य मध्ये तपसि क्रान्तं सलिलस्य पृष्ठे ।
तस्मिन् छ्रयन्ते य उ के च देवा वृक्षस्य स्कन्धः परित इव शाखाः ॥
(X 7, 38)
6. एष वा अतिथिर्यच्छ्रोत्रियस्तस्मात पूर्वो नाश्नीयात् (IX 8, 7)
7. स्वर्गं लोकमभि नो नयासि सं जायया सह पुत्रैः स्याम (XII 3, 17)
8. अ· वे. II 2, 1

அத்தியாயம் 14

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — அதன் வரலாறு

வசனநடையிலுள்ள வேதவாக்கியங்கட்கு யஜுஸ் எனப் பெயர். அவற்றை ஸம்ஹிதையிற் கொண்ட வேதத்திற்கு யஜுர்வேதஸம்ஹிதை எனப் பெயர். அவ்வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் இருந்தன என்பர் மஹாபாஷ்யகாரர்.[1] அவற்றுள் சில சாகைகளே இப்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. அவை இரண்டு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்கள் மாத்திரமும், பிராம்மணங்களில் பிராம்மணங்கள் மாத்திரமும் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும், பிராம்மணங்களிலும் அவ்வாறே மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் காணப் படுகின்றன. முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைச் சுக்லயஜுர்-வேதம் என்றும், பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைக் கிருஷ்ண-யஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குவர்.

அவ்வாறு இருத்தற்கு வாயுபுராணமும் விஷ்ணு புராணமும் பின் வருங் காரணங் கூறுகின்றன :—
"பாதராயணவ்யாஸர் யஜுர்வேதத்தை வைசம்பாயனர்க்கும்,[2]

1. एकशतमध्वर्युशाखाः (महाभाष्ये 1, 1, 1)
2. अस्मिन्युगे कृतो व्यासः पाराशर्यः परन्तपः ।

... ...

ऋग्वेदश्रावकं पैलं जग्राह विधिवाद्द्विजम् ।
यजुर्वेदप्रवक्तारं वैशम्पायनमेव च ॥ (वा. पु. 60, 11, 14),
(वि. पु. 3, 5)

विव्यास वेदान्यस्मात्स तस्माद् व्यास इति स्मृतः ।
वेदानध्यापयामास महाभारतपञ्चमान् ।
सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुकं चैव स्वमात्मजम् ।
प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥ (म. भा. आदि. 64, 130-132)

அவர் தன் சிஷ்யர்களுக்கும் உபதேசஞ் செய்தனர். ஒருகாலத்தில் வைசம்பாயனர்க்கு பிரும்மஹத்திதோஷம் வர, அதனைப் பாகித்துக்கொள்ள அவர் தன் சிஷ்யர்களை வேண்டினர். அவர்களுள் ஒருவரான யாஞ்யவல்க்யர் தானே அதனை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூற, அதனைக் கேட்டு வைசம்பாயனர் கோபங்கொண்டு, யாஞ்யவல்க்யர் தன்னிடம் கற்றுக்கொண்டதைக் கக்கிவிடும்படி அவற்குக் கூற, அவர் அதனைக் கக்க, ஏனைய சிஷ்யர்கள் தித்திரி வுருவங் கொண்டு கக்கப்பட்ட பொருளை உட்கொண்டனர்.[1] ஆகலின்

1. शिष्यानथ समानीय स वैशम्पायनोऽब्रवीत् ।
ब्रह्मवध्यां चरध्वं वै मत्कृते द्विजसत्तमाः ॥
याज्ञवल्क्य उवाच —
अहमेव चरिष्यामि तिष्ठन्तु मुनयस्त्विमे ।
... ...
एवमुक्तस्ततः क्रुद्धो याज्ञवल्क्यमथाब्रवीत् ।
उवाच यत्त्वयाधीतं सर्वं प्रत्यर्पयस्व मे ।
एवमुक्तः स रूपाणि यजूंषि प्रददौ गुरोः ।
रुधिरेण तथाक्तानि छर्दित्वा ब्रह्मवित्तमः ।
ततः स ध्यानमास्थाय सूर्यमाराधयद्द्विजाः ।
... .
तानि तस्मै ददौ तुष्टः सूर्यो वै ब्रह्मरातये ।
अश्वरूपाय मार्ताण्डो याज्ञवल्क्याय धीमते ।
यजूंष्यधीयन्ते यानि ब्राह्मणा येन केन च ।
अश्वरूपाय दत्तानि ततस्ते वाजिनोऽभवन् ।
ब्रह्महत्या तु यैश्चीर्णा चरणाच्चरकाः स्मृताः ।
वैशम्पायनशिष्यास्ते चरकाः समुदाहृताः ॥ (वा. पु. 61, 15-23)
यजूंष्यथ विसृष्टानि याज्ञवल्क्येन वै द्विज ।
जगृहुस्तित्तिरा भूत्वा तैत्तिरीयास्तु ते ततः ॥ (वि. पु. 3, 5, 13)

அச்சிஷ்யர்களின் மூலமாய் வந்த சாகைகட்குத் தைத்திரீய சாகை எனப் பெயர் வந்தது பிரும்மஹத்திதோஷத்தை ஏற்றுக் கொண்ட காரணம் பற்றி அவர்க்குச் **சரகர்** எனப் பெயர் வந்தது.

யாஞ்யவல்க்யர் சூரியனை உபாஸித்து அவருடைய அருளால் யஜுர்வேதத்தை அறிந்தனர். குதிரையின் உருவங் கொண்டு அவர் அதனை அறிந்துகொண்டமையால் அவர் சிஷ்யர் கட்கு **வாஜினர்** எனப் பெயர் வந்தது.

பாணினி இயற்றிய அஷ்டாத்யாயீயில் **தித்திரி, வைசம்பா-யனர், கலாபி** முதலியோர் வேதவாசிரியர்களாகக் கூறப் பட்டனர்.[1] வைசம்பாயனரின் சிஷ்யராகக் **கடரும், கலாபியும்** மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டனர்.[2] **வரதந்து, கண்டிகர்** முதலியன ரிஷிகளின் பெயராயிருத்தலின், தித்திரி என்பதும் ஒரு ரிஷியின் பெயராயிருத்தல் கூடும். அவ்வாறுயின் தைத்திரீயசாகை என்பது வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான தித்திரியால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகை எனக் கொள்ளலாம். அப்போது காடகஸம்ஹிதை என்பது கடரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகையின் ஸம்ஹிதை எனக் கொள்ளல் தகும். தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட காடகஸம்ஹிதையில் ஒவ்வொரு ஸ்தானகத்தின் முடிவில் **சரகசாகையைச்** சேர்ந்த **காடகத்தில்**[3] என்ற வழக்கும் கிருஷ்ணயஜுர்வேதீய-**தைத்திரீய**ஸம்ஹிதாபாஷ்யம் என்ற ஸாயணாசாரியர் வழங்

1. तेन प्रोक्तं (4, 3, 101); तित्तिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छण् (4, 3, 102); कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च (4, 3, 104)
2. वैशम्पायनान्तेवासी कठः, कठान्तेवासी खाडायनः, वैशम्पायनान्तेवासी कलापी (महाभाष्यम् 4, 3, 104)
3. इति श्रीयजुषि काठके चरकशाखायां .... प्रथमं स्थानकम् ।

கிய சொல்லும்[1] அக்கொள்கையை வலியுறுத்தும். இக் கொள்கையைக் கொள்ளின் வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்கள் தித்திரிப்பறவை யுருவங் கொண்டனர் என்பதும், அவர்கள் அக்காரணம் பற்றித் தைத்திரீயர் எனக் கூறப்பட்டனர் என்பதும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதமும் தைத்திரீயமும் ஒன்று என்பதும், பிற்காலத்தில் தித்திரி என்ற சொல் ஒரு ரிஷியின் பெயர் என்பதை மறந்து பறவையின் பெயர் எனச் சிலர் நினைத்தமையால் வந்த கொள்கை என்பதும் புலப்படும்.

யாஞ்யவல்கியரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைச் சுக்லயஜுர்வேதம் என்றும், வைசம்பாயனரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குகின்றனர். இவ் வழக்கு ஸாயணாசாரியரது காலத்திற்கு முன்னரே வந்திருத்தல் கூடும் என்பது அவருடைய பாஷ்யத்தால் விளங்கும்.

முதலில் யஜுர்வேதம் என்ற பெயரே இருந்தது என்பதும் யாஞ்யவல்கியரின் வேதம் சுக்லயஜுர்வேதம் எனப் பின்னர் பெயரிடப்பட்டது என்பதும், அதன்பின்னரே கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் வெளிப்படை.

சுக்லயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது என ஆராய்தல் வேண்டும். சூரியனுடைய அருளால் அறியப் பட்டமையின் அப்பெயர் வந்தது என்பர் சிலர். அவ் வேதத்துள் ஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபாகமும், பிராம்மணங் களில் பிராம்மணபாகமுமே இருக்கின்றமையால் அப்பெயர் வந்தது என்பர் மற்றோர். அதற்கு மாறுபட்டது கிருஷ்ணயஜுர் வேதம் ஆகும். இங்கு ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம் இரண்டனுள்ளும் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுங் காணப்படுகின்றன.

1. इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्ण-यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये ..... ।

அத்தியாயம் 14

யஜுர்வேதசாகைகளுள் காணப்படும் மந்திரங்கள் ருக்வேதம், அதர்வவேதம் இவற்றுள் காணப்படும் ருக்குக்களாகவும், அவற்றிற் காணப்படாத ருக்குக்களாகவும், யஜுஸ் ஆகவும் உள்ளன.[1]

யஜுர்வேதத்தில் 101 சாகைகள் இருந்தன என்றும்,[2] அவற்றுள் 15 வாஜஸநேயிசாகை என்றும்[3] வாயுபுராணங் கூறும். வைசம்பாயனரின் சாகை 27[4] என விஷ்ணுபுராணங் கூறும். ஆயினும் தற்போது கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்துள் **கடசாகை, மைத்ராயணீயசாகை, தைத்திரீயசாகை** இம்மூன்றே பாரதவர்ஷத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன என்பர். மைத்ராயணீயசாகைக்குக் **காலாபசாகை** என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவற்றுள் கடசாகை காச்மீரத்திலும், மைத்ராயணீயசாகை ஆர்யாவர்த்தத்தின் மத்திய பாகத்திலும், தைத்திரீயசாகை நர்மதைக்குத் தெற்கிலுள்ள நாட்டிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. சுக்லயஜுர்வேதத்துள்

1. पुनरूर्जा निवर्तस्व पुनरग्न इषायुषा ।
पुनर्नः पाहि विश्वतः ॥ (तै. सं. 1, 5, 3, 3)
सह रय्या निवर्तस्वाग्ने पिन्वस्व धारया ।
विश्वप्स्न्या विश्वतस्परि तै. सं. [1, 5, 3, 3]
(இந்த ருககுக்கள் ருகவேதம் அதர்வவேதம் இவற்றுள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.)
2. शतमेकाधिकं कृत्स्नं यजुषां वै विकल्पकाः [वा. पु. 61, 26]
3. इत्येते वाजिनः प्रोक्ता दश पञ्च च स्मृताः [वा. पु. 61, 26]
4. यजुर्वेदतरोश्शाखाः सप्तविंशं महामुनिः [वि. पु. 3, 5, 1]

காண்வசாகையும் **மாத்தியந்தினசாகை**யுந்தான் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் காண்வசாகை தக்ஷிணதேசத்திலும், மாத்தியந்தினசாகை ஆரியாவர்த்தத்தின் கீழ்ப்பக்கம் நடுப் பக்கம் இவற்றிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. இம் மூன்று சாகைகளும் வால்மீகிராமாயணத்திற் குறிக்கப்பட்டது காண்க.[1]

1. कौसल्यां च य आशीर्भिर्भक्तः पर्युपतिष्ठति ।
आचार्यस्तैत्तिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥
... ...
ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः ।
नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यात् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
[रा. अयो. 32, 15-8]

அத்தியாயம் 15

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — பொருளும் முறையும்

[1] காடகஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 53 ஸ்தானகங்களும் உள்ளன. இரண்டாங் காண்டத்திற்கு

काठकसंहितायां विषयाः ॥

इठिमिका नाम प्रथमो ग्रन्थः

1. पुरोडाशः
2. अध्वरम्
3. ज्योतिरिकम्
4. ग्रहाः
5. यजमानम्
6. अग्निहोत्रब्राह्मणम्
7. आलोभी
8. दिशस्स्थानकम्
9. उत्सीदनम्
10. आग्नावैष्णवम्
11. मारुतम्
12. पयस्स्थानकम्
13. पशुबन्धम्
14. वाजपेयम्
15. श्रीराजसूयम्
16. अग्निवीशिका
17. ध्रुवक्षितिः
18. चमाः

मध्यमिका नाम द्वितीयो ग्रन्थः

19. सावित्रा
20. अपेतवीतम्
21. पञ्चचूडम्
22. स्वर्गम्
23. दीक्षितम्
24. साक्षीतिः
25. इषुः
26. धिष्ण्यम्
27. वाचस्पतिः
28. आयुष्यम्
29. दीर्घजिह्वी
30. पात्नीवतम्

மத்யமிகா என்ற பெயர் உள்ளமையால் 13 ஸ்தானகங்களைக் கொண்ட நான்காவது காண்டம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டது எனக் கூறல் தகும்.

ओरिमिका नाम तृतीयो ग्रन्थः

31. पुरोडाशब्राह्मणम्
32. यजमानब्राह्मणम्
33. सत्राणि
34. एकादशिनी
35. प्रायश्चित्तिः
36. चातुर्मास्यानि
37. सवाः
38. सौत्रामणी
39. यद्क्रन्दः
40. हिरण्यगर्भः

अश्वमेधाद्यनुवचनानि नाम पञ्चमो ग्रन्थः

41. पन्थानुवचनम्
42. गणानुवचनम्
43. अनुवचनम्
44. मेषानुवचनम्
45. मितानुवचनम्
46. जीमूतानुवचनम्
47. इन्द्रानुवचनम्
48. पेत्वानुवचनम्
49. रोहितानुवचनम्
50. सोमानुवचनम्
51. नमस्कारवचनम्
52. अलिवन्दानुवचनम्
53. शादानुवचनम्

सावित्रा (19), अपेतवीतम् (20) முதலிய ஸ்தானகப்பெயர்கள் அவற்றைத் தொடங்கும் சொல்லால் வழங்கப்பட்டன என்பது நோக்கத்தக்கது.

* மைத்ராயணீயஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 54 ப்ரபாடகங்களும் உள்ளன. இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆம் காண்டங்கள் முறையே மத்யமகாண்டம், உபரிகாண்டம், கிலகாண்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டன. இதை நோக்கின்

* प्रथमकाण्डः

1. दर्शपूर्णमासौ
2. अध्वरः
3. ग्रहाः
4. यजमानब्राह्मणम्
5. अग्न्युपस्थानम्
6. आधानम्
7. पुनराधानम्
8. अग्निहोत्रब्राह्मणम्
9. चतुर्होतारः
10. चातुर्मास्यानि
11. वाजपेयः

मध्यमकाण्डः

1-4. काम्या इष्टयः
5. काम्याः पशवः
6. राजसूयः
7-13. अग्निचितिः

उपरिकाण्डः

1-4. अग्निचितिब्राह्मणम्
5-10. अध्वरादीनां त्रयाणां विधिः
11. सौत्रामणी
12-16. अश्वमेधः

खिलकाण्डः

1 पुरोडाशब्राह्मणम्
2. गोनामिकः
3-4. राजसूयब्राह्मणम्
5-8. अध्वरादीनां त्रयाणां विधिः
9. प्रवर्ग्यः
10-14. याज्यानुवाक्याः

நான்காம் காண்டம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இங்குள்ள காண்டம் ப்ரபாடகம் இவற்றின் முறை காடக ஸம்ஹிதையின் காண்டம் ஸ்தானகம் இவற்றின் முறையை ஒத்தது.

தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் 7 காண்டங்களும் 44 ப்ரபாடங்களும் உள. புனப்பதிப்பில் வேதத்தின் மூலத்தைக் கூறுமிடத்து **அஷ்டகம்** என்றும், பாஷ்யத்தில் **காண்டம்** என்றும் வழங்கப் பட்டுளது. அன்றியும் வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் அஷ்டகமென வழங்கப்படினும் பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட காண்டம் என்ற வழக்கே தகுந்தது என்ற கீழ்க்குறிப்பும் உளது.*

*** प्रथमकाण्ड :**

1-5. सौम्यकाण्डम्

6-7. याजमानकाण्डन्

8. मन्त्रकाण्डम् (राजसूयः, सौत्रामणी . . .)

द्वितीयकाण्डः

1-6. विकृतिबोधकं काण्डम्

तृतीयकाण्डः

1-5. औपानुवाक्यकाण्डम्

तुरीयकाण्डः

1-7. अग्निकाण्डम्

पञ्चमकाण्डः

1-7. अग्निकाण्डब्राह्मणम्

षष्ठकाण्डः

1-6. सोममन्त्रब्राह्मणम्

सप्तमकाण्डः

1-5. सोमयागविकृतिकाण्डम्

அத்தியாயம் 15

சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த காண்வசாகை, மாத்தியந்தினசாகை இரண்டனுள்ளும் 40 அத்தியாயங்கள் உள.* இரண்டு சாகைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகச் சிறிதே என்பர். இந்த ஸம்ஹிதைகளில் முன்னர் முதல் பதினெட்டு அத்தியாயங்களே இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் இப்பகுதியிலுள்ள மந்திரங்கள்தான் சதபதப்பிராம்மணத்தில் விசாரிக்கப்படுகின்றன. அன்றியும் இம்மந்திரங்களே பெரும்பாலும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் பத்தொன்பது முதல் இருபத்தைந்து முடிய பின்னர் இணைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இருபத்தாறு முதல் கிலம் என உவ்வடபாஷ்யம் கூறும். காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவ்வாறு கூறப்பட்டுளது என்பர். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முதல் முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் வரை உள்ள மந்திரங்கள் தைத்திரீய-பிராம்மணத்திலும், தைத்திரீய-ஆரண்யகத்திலும் காணப்படுகின்றன.

* I. 1-2. दर्शपूर्णमासमन्त्राः
3. आधानाग्निहोत्रादिमन्त्राः
4-8. अग्निष्टोममन्त्राः
9-10. वाजपेयराजसूयमन्त्राः
11-18. अग्निचयनमन्त्राः

II. 19-21. सौत्रामणी
22-25. अश्वमेधः

III. 26-35. पुरुषमेधः, सर्वमेधः, पितृमेधः
36-39. प्रवर्ग्यः

IV. 40. ईशावास्योपनिषत्

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையிலுள்ள காண்டங்களை ஸௌம்ய காண்டம், ஆக்னேயகாண்டம், வைச்வதேவகாண்டம், ப்ரஜாபதிகாண்டம் (ஸ்வாயம்புவகாண்டம்) என நான்காகப் பௌதாயனர் பிரித்து தம் கிருஹ்யசூத்திரத்திற் கூறுவர்.[1]

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபிராம்மணங்களின் முறை யாகங்களில் அத்வர்யுவால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய முறையை ஒட்டியது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதைமந்திரங்களின் முறைக்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதைமந்திரபிராம்மணங்களின் முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நோக்கத்தக்கது.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் ஒன்றே ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் உபநிஷத். ஏனையவெல்லாம் அவ்வவ்வேதபிராம்மணங்களின் இறுதியிலே காணப்படும்.

1. आध्वर्यवं ग्रहा दाक्षिणानि समिष्टयजूंषि अवभृतयजूंषि वाजपेयश्शुक्रियाणि सत्रा इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि सौम्यानि ।
अग्न्याधेयमग्निहोत्रमग्न्युपस्थानमग्निचयनं सावित्रं नाचिकेतं चातुर्होत्रीयं वैश्वसृजारुणा इति ब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि आग्नेयानि ।
राजसूयः पशुबन्धः इष्टयः नक्षत्रेष्टयः अश्वमेधः पुरुषमेधः सौत्रामण्यच्छिद्राणि पशुहौत्रमुपनिषद् इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि वैश्वदेवानि ।
स्वायम्भुवं काण्डं काठके पठितम् ...... [बौ. गृह्य. III, 1]

அத்தியாயம் 16

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

தேவாஸுரரின் வரலாறு :—

ருக்வேதத்தில் தேவன், அஸுரன் என்ற சொற்கள் ஒளியுடையோன் அல்லது ஒளிகொடுப்போன், பலமுள்ளவன் அல்லது உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளில் ஸவிதா அக்கினி முதலியோர்க்கு அடைமொழிகளாக வழங்கப் பட்டன. தவஷ்டா இந்திரனுக்கு வஜ்ரத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது[2]

யஜுர்வேதத்திலோ ப்ரஜாபதி தேவரையும் அஸுரரையும் படைத்தார் என்றும்,[3] தொடக்கத்தில் அஸுரர்கள் பலம் உள்ளவர்களாயும்,[3] தேவர்களைக்காட்டிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருந்தனர் என்றும்,[4] தேவர்கள் செய்த யாகங்களை

1. अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । (ऋ. वे. 1, 1, 1)
   वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यद्गभीरवेपा असुरः सुनीथः (1, 35, 7)
   ईडावाँ एषो असुर प्रजावान्दीर्घो रयिः पृथुबुध्नः सभावान्
   (4, 2, 5)
2. त्वष्टा यद्वज्रं सुकृतं हिरण्ययं सहस्रभृष्टिं स्वपा अवर्तयत् ।
   धत्त इन्द्रो नर्यपांसि कर्तवे ...... (85, 9)
3. प्रजापतिर्देवासुरानसृजत ...... सोसुराननु यज्ञोऽपाक्रामत्
   (तै. सं. 3, 3, 7, 1)
4. कनीयाँसो देवा आसन्भूयाँसोऽसुराः (5, 3, 11, 1)

அவர்களும் செய்தனர் என்றும், இருவர்களுக்கும் போட்டி இருந்தது என்றும்,[2] அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டனர் என்றும்,[3] இந்திரனுக்கு விஷ்ணு உதவினர் என்றும்,[4] தேவர்கள் அஸுரர்களை வென்றனர் என்றும்[5] கூறப்பட்டது. த்வஷ்டாவின் மகன் ஆன **விச்வரூபன்** தேவர்களுக்குப் புரோஹிதன் ஆக இருந்தான். அவன் அஸுரர்களின் மருமகனாகலின் யாகபாகங்கள் தேவர்களுக்கு உரிய என வெளிப்படையாகவும், அஸுரர்கட்கு உரிய என இரகசியமாகவுஞ் சொல்லினன். இதனை இந்திரன் அறிந்து அவனுடைய தலைகளை வெட்டினன்.[6] அதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு த்வஷ்டா இந்திரனுக்கு ஸோமத்தில் பாகங்கொடாது ஸோமயாகஞ் செய்ய இந்திரன் பலாத்காரமாக ஸோமத்தைக்

1. देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत (तै. सं. 3, 2, 2, 2)
2. देवासुरा एषु लोकेष्वस्पर्धन्त (2, 6, 1, 3)
3 देवासुरा संयत्ता आसन् (1, 5. 1, 1)
4. अथाब्रवीद् वृत्रमिन्द्रो हनिष्यन्त्सखे विष्णो वितरं वि क्रमस्व [3, 3, 11, 3]
5. यज्ञस्य वै समृद्धेन देवाः सुवर्गं लोकमायन्
यज्ञस्य व्यृद्धेनासुरान्पराभावयन् [1, 6, 10, 2]
6. विश्वरूपो वै त्वाष्ट्रः पुरोहितः देवानामासीत्
स्वस्रीयोऽसुराणां ... स प्रत्यक्षं देवेभ्यो भागमवदत् परोक्षमसुरेभ्यः ...
तस्मादिन्द्रोऽबिभेत् ... तस्य वज्रमादाय शीर्षाण्यच्छिनत्
[2, 5, 1, 1]

கொள்ள, எஞ்சிய ஸோமத்தால் இந்திரனைக் கொல்லும் மகன் பிறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இந்திரனைக் கொல்லப் படும் மகன் பிறக்க என்ற பொருளைக் கொடுக்கும் மந்திரத் துடன் த்வஷ்டா ஹோமஞ் செய்தனன்.[1] அம்மகன் இந்திரனாற் கொல்லப்பட்டான். தேவர்கட்கு தூதன் அக்கினி என்றும் அஸுரர்கட்கு சுக்கிரன் என்றும்,[2] தேவர்கட்குப் புரோகிதன் பிருகஸ்பதி என்றும் அஸுரர்கட்குச் சண்டா-மர்க்கெள[3] என்றுங் கூறப்பட்டது. தேவர்களைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஹவ்யவாஹனன் என்றும்[4] அஸுரர்களைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஸஹரக்ஷா[4] என்றும் பெயர். ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் தேவர்களைப் பகைவராகவும்[5] அஸுரர்களைச் சிறந்தவராகவும் கூறப்படுகின்றமையால், பாரஸீகர்கள் அஸுரர்களை வணங்கி னர் எனக் கூறலாம்.

1. त्वष्टा हतपुत्रो वीन्द्रं सोममाहरत् तस्मिन्निन्द्र उपहवमैच्छत तं नोपाह्वयत पुत्रं मेऽवधीरिति, स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिबत् तस्य यदत्यशिष्यत तत्त्वष्टाहवनीयमुपप्रावर्तयत् स्वाहेन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति [तै. सं. 2, 4, 12, 1]
2. अग्निर्देवानां दूत आसीदुशना काव्योऽसुराणाम् [2, 5, 8, 5]
3. बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीच्छण्डामर्कावसुराणाम् [तै. सं. 6, 4, 10, 1]
4. त्रयो वा अग्नयो हव्यवाहनो देवानां कव्यवाहनः पितृणां सहरक्षा असुराणाम् [तै. सं. 2, 5, 8, 6]
5. I drive away the Varenya Dævas. (Sacred Books of the East Vol. IV X, 14)

தேவதைகளின் நிலை :—

ருக்வேதத்தில் ருத்திரன் ஜ்வரங்களைத் தீர்க்கும் சிறந்த வைத்தியன் எனவும்,[1] அவன் கொடுக்கும் மருந்துகள் மனிதர் நூறு ஆண்டு ஜீவித்திருக்கப் பயன்படும்[2] எனவும் கூறப்பட்டது. அச்வினர்களோ வ்ரணவைத்தியர்களாகக் கூறப்பட்டனர் என்னலாம். யஜுர்வேதத்திலோ அச்வினர்களே தேவர்களின் வைத்தியர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.[3] ஆகலின் வைத்தியத்தொழில் ருத்திரனை விட்டு அக்காலத்து நீங்கியது போலும். ருத்திரன் அசாந்தன் எனவும்,[4] க்ரூரன் எனவும்[5] பிநாகஹஸ்தன்[6] எனவும் க்ருத்திவாஸஸ் எனவும்[6] கூறப்படுகிறன். அஸுரர்க்கு இரும்பாலும் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் இயற்றப்பட்ட முப்புரங்கள் இருந்தனவென்றும், அப்புரங்களை அழித்து அவ்வஸுரர்களை ருத்திரன் கொன்றனர்[7]

1. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (ऋ. वे. 2, 33, 4)
   अमीवाश्चातयस्वा विषूचीः (2. 33, 2)
2. त्वादत्तेभीरुद्र शंतमेभिः शतं हिमा अशीय भेषजेभिः (2, 33, 2)
3. अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (तै. सं. 2, 3, 11. 1)
4. रुद्रोऽशान्तः (7. 5, 11, 1)
5. रुद्रो वै क्रूरः (6, 1, 7, 7)
6. एष ते रुद्र भागः . . . . . . पिनाकहस्तः कृत्तिवासाः (1, 8, 6, 2)
7. तेषामसुराणा तिस्रः पुर आसन्नयस्मय्यवमाथ रजताथ हरिणी . . . रुद्रोऽवामृजन् स तिस्रः पुरो भित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुरान् प्राणुदत (6, 2, 3, 1)

என்றும் கூறப்படுகின்றது. பசுபதி[1] என்றும் கணங்களுக்குப் பதி[2] என்றும் கூறப்படுகிறான். இதனால் ருத்திரன் ஸம்ஹாரகன் என்ற எண்ணம் இக்காலத்து வந்தது என்னலாம். ப்ரஜாபதி உலகத்தைப் படைப்பவராகவும், விஷ்ணு உலகத்தைப் பாதுகாப்பவராகவும் கருதப்பட்டனர் எனவுங் கூறலாம்.

ஜலத்திற்குப் பதியாகவும் அரசனாகவும் வருணன் கூறப்படுகின்றான்.[3] ருக்வேதத்தில் அவனுக்குக் கூறப்பட்டவையெல்லாம் ஈண்டுப் பிரஜாபதிக்குக் கூறப்பட்டன என்பர்.

ஏனைய செய்திகள் :—

தேவர்களுக்கு மக்கள் இருந்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது.[4] தேவர்கள் கிழக்குதிக்கையும், பிதிரர் தெற்கினையும், மனுஷ்யர் மேற்கினையும், ருத்திரர் வடக்கினையும் தங்கள் திக்காகக் கொண்டனர்.[5] பிராம்மணன் பிறக்கும்போதே ரிஷிகள், தேவர்கள், பிதிரர்கள் இவர்களுக்குக் கடன்பட்டவன் ஆகின்றான். அக்கடன்களை வேதாத்தியயனத்தாலும், யாகஞ்

1. येषामीशे पशुपतिः पशूनाम् [तै. सं. 3, 1, 4, 2]
प्राजापत्या वै पशवस्तेषां रुद्रोऽधिपतिः (3, 1, 5, 1)
2. रुद्रस्य गाणपत्यात् (4, 1, 2, 2)
3. आपो वरुणस्य पत्नयः (5, 5, 4, 1)
आपः शंस्योना भवन्तु । यासां राजा वरुणः (5, 6, 1, 1)
4. ते देवा अकामयन्त . . . ते प्रजामविन्दन्त (6, 2, 8, 1)
5. देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवा दक्षिणा पितरः प्रतीचीं मनुष्या उदीचीं रुद्राः (6, 1, 1, 1)

செய்வதாலும், மக்களைப் பிறத்தலாலுங் கழிக்கின்றான்.[1] தேவர்களின் விருப்பப்படி இந்திரன் வியாகரணம் இயற்றினான்.[2] தேவகார்யங்களைச் செய்யும்போது உபவீதியாகவும் பித்ர் கார்யங்களைச் செய்யும்போது ப்ராசீனாவீதியாகவும் மனுஷ்ய காரியங்களைச் செய்யும்போது நிவீதியாகவும் ஒருவன் இருக்க வேண்டும்.[3] விச்வாமித்திரரும் ஜமதக்நியும் வஸிஷ்டரோடு போட்டிபோட்டனர்.[4] பிராம்மணன் வைத்தியனாக இருத்தல் தகாது.[5] எண்கள் பத்துப்பத்தாக எண்ணப்பட்டன. லக்ஷம் பத்துலக்ஷம், கோடி முதலிய எண்களைக் குறிக்கத் தனிச் சொற்கள் இருந்தன.[6] இந்திரனுக்கு பிரும்மஹத்திதோஷம்

1. जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः (तै. सं. 6, 3, 10, 5)

2. ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुरु ...
तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत् (6, 4, 7, 3)

3. निवीतं मनुष्याणा प्राचीनावीतं पितृणामुपवीतं देवानाम् (2, 5, 11, 1)

4. विश्वामित्रजमदग्नी वसिष्ठेनास्पर्धेताम् (3, 1, 7, 3)

5. ब्राह्मणेन भेषजं न कार्यम् (6 4, 9, 2)

6. दशभ्यः स्वाहा विंशत्यै स्वाहा त्रिंशते स्वाहा ... (7, 2. 17, 1).
शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहाऽयुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा प्रयुताय स्वाहार्बुदाय स्वाहा न्यर्बुदाय स्वाहा ... (7, 2, 20, 1)

வந்ததாகவும், அதனைப் பூமிக்கும், மரத்திற்கும், பெண்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்ததாகவும்[1] அதற்காக அவர்க்கு ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு வரன் கொடுத்ததாகவுங் கூறப்பட்டுளது.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் குருபஞ்சாலதேசங்கள் குறிக் கப்படுகின்றமையான் அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் சுதுத்ரி, யமுனை இவற்றின் நடுவில் இருந்தனர் என்னலாம். சுக்ல-யஜுர்வேதஸம்ஹிதையின் 16, 30 அத்தியாயங்களில் அனு லோமர் பிரதிலோமர் இவர்களைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறப் பட்டமையான் ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட நான்கு வர்ணங்கள் நன்கு பிரிவடைந்தன. ஸாப்பபூஜையும், ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற் காணப்படாத இஷ்டகா மந்திரங்களும் புதிதாய்த் தோன்றின என்னலாம்.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் ருக்வேதஸம்ஹிதை, ஸாம-வேதஸம்ஹிதை, அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற்குப் பின்னர் வந்தன எனக் கூறல் தகும். ஆயினும் ஆங்குள்ள மந்திரங்களெல்லாம், ருக் ஸாம இவற்றின் பின்னரே காணப் பட்டன எனக் கூறல் தகாது. யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் யஜுர்வேதப்பிராமணங்களுக்கு முன்னர்த் தோன்றியவை எனப் பலர் கருதுகின்றனர். ஆனல் பிராம்மணத்தைப்பற்றித் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிலும்[2] ஏனைய சாகஸம்ஹிதைகளிலுங் கூறப்பட்டமையால், எல்லாம் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட் டிருத்தலுங் கூடும்.

1. स पृथिवीमुपासीदद॒स्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रतिगृहाणेति ... स वनस्पतीनुपासीदद॒स्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति ... स स्त्रीषंसादमुपासीदद॒स्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति ... (2, 5, 1, 1-4)

2. इदं ब्राह्मणं ब्रूहि (3, 1, 9, 4)

உலகத்துள்ள மதசாஸ்திரவாராய்ச்சிக்கும், மதங்களில் தேவதாத்தியானம் இன்றியமையாது எனக் கொள்வதற்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதையறிவு பயன்படும் என்பர்.[1]

1. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 156)

அத்தியாயம் 17

ஸாமவேதஸம்ஹிதை

எவ்வேதத்து ஸம்ஹிதையில் ஸாமாக்கள் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த ஸம்ஹிதைக்கு ஸாமவேத ஸம்ஹிதை என்று பெயர். கானம் பண்ணப்பட்ட ருக்குக்களுக்கு ஸாமங்கள் எனப் பெயர்[1]. செய்யுள்வடிவங் கொண்ட வேதவாக்கியங்கட்கு ருக் எனப் பெயர் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது.[2] பல சந்தஸ்ஸில் ருக்குக்கள் காணப்படுமாறு ஸாமங்களும் பலவகையாக உள்ளன. சில ருக்குக்கள் ஒரே வகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன; அவற்றை ஏகஸாமி[3] என்ற பகுதியிற் காணலாம். சில ருக்குக்கள் பலவகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன; அவற்றைப் பகுஸாமி[4] என்ற பகுதியிற் காணலாம். பலவகைப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்களிலுள்ள ருக்குக்கள் ஒரேவகையாகவும் கானஞ் செய்யப்படலாம்[5].

1. गीतिषु सामाख्या [जै. सू. 2, 1, 36]; ऋच्यध्यूढं साम
2. तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था [जै. सू. 2, 1, 35]
3. एकसामि
4. बहुसामि
5. तत्सवितुर्वरे^{0}णियोम्

   भार्गो^{0} देवस्य धीमाहीऽ^{2}

   धियो^{10} यो नः प्रचो^{2} ऽ 1 2 1 2

ஒவ்வொருவகை ஸாமாவிற்கும் ஒவ்வொரு பெயர் இடப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது.

சாகைகள் —ஸாமவேதத்தில் ஆயிரம் சாகைகள் இருந்தன என மஹாபாஷ்யத்திலும்[1] ஏனைய நூல்களிலுங் கூறப்பட்டன. ராணாயனீயசாகை, ஸாத்யமுக்ரிசாகை என்ற இரண்டும் குறுகிய எகர-ஒகரங்களைக் கொண்டன என்றும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டது.[2] ராணாயனீயசாகை ஹைதராபாத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர்.[3] தென்னாட்டில் பெரும் பகுதியில் கௌதுமசாகையும்[4] சிறுபகுதியில் ஜைமினீய

2 க க க

हुंम् आऽ 2 । दांयो । आऽ 3 4 5 என்பதற்கு गायत्रं साम

எனப் பெயர். இதனை ருக்கு गायत्री छन्दस् இல் இருக்கிறது

त्रिष्टुप् छन्दस् இல் உள்ள

बृहस्पते परिदीया रथेन

रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः ।

प्रभञ्जन्त्सेनाः प्रमृणोयुधा जय-

न्नस्माकमध्यविता रथेन ॥ ருக்கும் அதே गायत्रं साम இல்

பாடப்பட்டுளது.

1. सहस्रवर्त्मा सामवेदः [महाभाष्ये 1. 1, 1]
2. छन्दोगानां सात्यमुग्रिराणायनीया अर्धमेकारमर्धमोकारं चाधीयते [महाभाष्ये 1, 2, एओङ्]
3. A History of Sanskrit Literature by A. A. MacDonell. p. 173.
4. कौथुमशाखा

சாகையும்[1] அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. கௌதும சாகை கூர்ஜரதேசத்திலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர். தென்னாட்டில் தற்போது கௌதுமசாகை இரண்டு வகையாக உள்ளன. ஒருவகை புல்லஸூத்திரத்திற்[2] கண்ட முறையை ஒட்டியும் மற்றொரு வகை அதனின்று சிறிது மாறு பட்டும் வழங்குகின்றன.[3] பின்னுள்ளதைப் பழைய ஸாமம் என்றும், முன்னுள்ளதைப் புதிய ஸாமம் என்றுங் கூறுவர். கௌதுமசாகைக்கும் ஜைமினீயசாகைக்குப் முக்கியமான வேறுபாடு மாத்திராகாலத்திலே எனத் தோன்றுகிறது.

கௌதுமசாகையில் **ப்ரகிருதிபாகம்**[4] என்றும் **விக்ருதி பாகம்**[5] என்றும் இருவகுப்புக்கள் உள. ப்ரகிருதிபாகம் **வேய கானம்**[6] **அரண்யகேயகானம்**[7] என இருபகுப்பினைக் கொண்டன.

1. जैमिनीयशाखा
2. फुल्लसूत्रम्
3. புல்லஸூத்திரத்தின் முறையை ஒட்டி தென்னாட்டில் அத்தியயனம் செய்வித்தவர் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் தஞ்சாவூர்க்கடுத்த திருவையாறில் இருந்த கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகள் ஆவர். மற்றொரு வகையை அத்தியயனஞ் செய்வித்தவர் அவர் தகப்பனார் ராமச்சந்திர ச்ரௌதிகள் ஆவர். அவர் திருவிசலூரில் இருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகளின் உருவம் திருவையாற்றில் தர்மாம்பிகைகோயிலில் முன்மண்டபத்தூணில் தற்போது உளது.
4. प्रकृतिभागः
5. विकृतिभागः
6. वेयगानम्
7. अरण्यगेयगानम्

விகிருதிபாகம் **ஊஹகானம்**[1] **ரஹஸ்யகானம்**[2] என இரண்டு பகுப்பினைக் கொண்டன. ப்ரக்ருதி, விக்ருதி என்ற பெயராலே ப்ரகிருதிபாகமே முன்னர் இருந்தது என்பதும் அஃதே வேத மாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய் தலே நியமம் என்பதும், விக்ருதிபாகம் யாகங்களில் ப்ரகிருதி யிலிருந்து ஊகித்துக்கூறிய ஸாமங்களைக் கொண்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய்தல் நியமமில்லை என்பதும், அப் பகுதி பிற்காலத்துத் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும் அறியத் தக்கது. ஸாமம் என்பது கானம்பண்ணப்பட்ட ருக் ஆகலின் ப்ரகிருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் **பூர்வார்ச்சிகம்**[3] என்ற நூலி லும் விக்ருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் **உத்தரார்ச்சிகம்**[4] என்ற நூலிலுங் காணப்படுகின்றன. சுமார் 1549 ருக்குக்கள் ஸாம வேதத்தில் கானஞ் செய்யப்பட்டன ; அவற்றுள் 75 ருக்குக் கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை என்றும் ஏனைய ருக்வேதத்தின் எட்டு ஒன்பது மண்டலங்களில் உள்ளன என்றுங் கூறுவர். சில ருக்குக்கள் பூர்வார்ச்சிகம் உத்தராச்சிகம் இரண்டனுள்ளும் உள்ளன. அவற்றுள் உத்தரார்ச்சிகத்துள்ள ருக்குக்களின் பாடம் ருக்வேதத்துள்ள ருக்குககளின் பாடததை ஒத்திருக் கின்றது: பூர்வாச்சிகத்தில் உள்ளனவற்றின் பாடம் சிறிது வேறுபட்டுளது.

பூர்வாச்சிகத்துள் ஆறு பிரபாடகங்கள்[5] உள ; முதல் ஐந்தனில் பப்பத்து தசதிகள்[6] உள ; ஆறுவதில் ஒன்பது தசதிகளே உள. உத்தரார்ச்சிகத்தில் ஒன்பது பிரபாடங்கள்

1. ऊहगानम्
2. रहस्यगानम्
3. पूर्वार्चिकम्
4. उत्तरार्चिकम्
5. प्रपाठकः
6. दशतिः

உள. ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. பூர்வார்ச்சிகத்துள் பன்னிரண்டு தசதிகள் அக்கினியையும், முப்பத்தாறு இந்திரனையும், பதினொன்று ஸோமனையும் தேவதையாகக் கொண்டன. வேயகானத்தில் ஆக்நேயம்,[1] ஐந்த்ரம்,[2] பாவமானம்[3] என்ற பகுதிகளும், அரண்யகேயகானத்தில் அர்க்கபர்வம்,[4] த்வந்த்வபர்வம்[5] வ்ரதபர்வம்[6], சுக்ரியபர்வம்[7], மஹாநாம்நீபர்வம்[8] என்ற பகுதிகளும் உள்ளன. இறுதியில் பாருண்டஸாமம் உளது.

காலம்.—ருக்வேதஸம்ஹிதையிலே ரதந்தரம்,[9] பிருகத்ஸாமம்[10] முதலிய வகைகள் கூறப்பட்டமையால், ருக்வேத மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே ஸாமங்கள் கானம் பண்ணப்பட்டன என்பதும் யாகங்களில் வழங்கப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை. அவை ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலம் யஜுர்வேத ஸம்ஹிதைக்கு முன்னரே இருத்தல் கூடும். ப்ரகிருதி ஸாமங்கள் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதன் பின்னர் விக்ருதிஸாமங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

அதன் சிறப்பு.—ஸாமங்களிலிருந்து தேசீயவரலாறுகள் மிகுதியாக அறியப்படாவிடினும், பாரதவர்ஷத்தில் தொடக்கத்தில் கானம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதும், அது யாகங்களில் வழங்கப்பட்டது என்பதும், செய்யுளைக் கானஞ் செய்தால் செய்யுளில் இல்லாத சில சொற்களைச் சேர்த்தல் அவசியம் என்பதும், ஸ்வரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது

1. आग्नेयम्
2. ऐन्द्रम्
3. पावमानम्
4. अर्कपर्व
5. द्वन्द्वपर्व
6. व्रतपर्व
7. शुक्रियपर्व
8. महानाम्नीपर्व
9. रथन्तरम्
10. बृहत्साम

பதத்தைத் தவறாகப் பிரிப்பினும்[1] அது தவறாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், கீதியே தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது என்பதும், கீதிகள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும், கீதியில் சில சொற்களைப் பலதடவை கானஞ் செய்யலாம் என்பதும், அவ்வழக்கு இண்டோயூரோபியன் பாஷை வழங்கிய காலத்தே இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும் ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்படுகின்றன.

1. ஸாமவேதஸம்ஹிதையின் முதல் ஸாமத்திலே गृणानो हव्यदातये என்ற ருக்பகுதியை गृणानोह व्यदातोयाइ என்க் கானம் பண்ணியிருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

அத்தியாயம் 18

பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை

மந்திரங்களையும் பிராம்மணங்களையுங் கொண்டது வேதம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஹிதையில் உள்ளன. ஏனைய பிராம்மணங்களில் உள்ளன. அவை விதி,[1] அர்த்தவாதம்,[2] நாமதேயம்[3] முதலியன ஆக இருக்கும். பிராம்மணங்கள் பெரும்பாலும் யஜுஸ் ஆகவே இருக்கும். மந்திரங்கள் தேவதைகளைப்பற்றிய ஸ்துதிகளானமையால், அவை எங்கு எதற்காக எப்படி வழங்கப்படவேண்டும் என்பது ருத்விக்குக்களிடமிருந்து அறிதல் வேண்டும். அவை பிராம்மணங்களில் தான் கூறப்பட்டன. ஆகலின் யாகங்களில் ருத்விக்காக இருக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவச்யம் பிராம்மணங்களைப் படித்தல் வேண்டும். யாகங்களைப்பற்றிப் பிராம்மணங்கள் வருணிக்கின்றமையால், அவற்றை யாகீயசாஸ்திரம்[4] என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். உண்மையாக அவற்றை ஆயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து நாட்டின் நிலை, மக்களின் மனநிலை, மக்களுள் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் அன்பு பகை முதலியன, நூலாராய்ச்சி முதலிய பல செய்திகளை ஒருவன் அறியலாம்.

பிராம்மணம் என்ற சொல்லின் நிர்வசனம் யாது எனின், பிரம்ம என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் பிராம்மண என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் அது வந்திருக்கலாம் என்பர். பிரம்ம என்ற சொற்கு மந்திரம் என ஒரு பொருள் உண்டு. பிராம்மணம்

1. विधिः
2. अर्थवादः
3. नामधेयम्
4. यागीयशास्त्रम्

மந்திரத்தைப்பற்றிக் கூறலின், பிரம்மத்தோடு இயைபுபட்டது பிராம்மணம் எனக் கூறப்பட்டது; அல்லது யாகத்திலுள்ள ருத்விக்குக்களுள் பிரம்மா என்பவர் ஒருவராகலானும், அவர் யாகத்தைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராய் இருக்க வேண்டுமாதலானும், அவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும் நூல் பிராம்மணம் எனக் கூறப்பட்டது என்னலாம்; அல்லது பிராம்மணர்கள்தான் யாகத்தில் ருத்விக்குக்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருந்திருத்தலின், அவர்களுக்கு வேண்டிய நூல் பிராம்மணம் எனப்பட்டது என்றுங் கூறலாம்; இவற்றுள் முதன்மையிற் கூறப்பட்டதே சிறந்ததாகும்.

மந்திரந்தானே யாகங்களில் வேண்டும், பிராம்மணங்கள் எற்றுக்கு என ஐயம் நிகழலாம். மந்திரங்களின் பொருளும், விநியோகமும் நன்கு மக்களால் அறியப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கள் வேண்டாம்; சிறிது ஐயம் நிகழ்ந்தபோது, அந்த அந்த மந்திரத்தின் பின்னரே அவற்றைப் பற்றிப் பிராம் மணங்களைக் கூறுதல் தகும். அவ்வாறு கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸம்ஹிதைகளில் உள்ளது. பின்னர் ஐயங்கள் பலவகையாகத் தோன்ற, அவற்றைப் போக்க, ஸம்ஹிதையை விட்டுத் தனியாக பிராம்மணங்கள் தோன்றியிருத்தல் கூடும். அதன்பின்னர் ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரபாகத்தையொட்டிப் பிராம் மணபாகம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து பிராம்மணங்கள் பெருகின என்னலும் பொருந்தும்.

பிராம்மணங்களே ஸம்ஸ்கிருதமொழியின் பழைய வசன நூல்கள் ஆகும். அவற்றிலுள்ள வசனநடை மிகப் பழமையாய் உளது. முற்றுவினைகளைக் கொண்ட சிறு சிறு வாக்கியங்களை அவை கொண்டன. தொகைமொழிகள் (ஸமஸ்தபதங்கள்) மிகுதியாக இல்லை. இருப்பினும் இரண்டு மூன்று மொழி களுக்குமேல் தொகை ஆனதாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்ஹிதை யில் வழங்கப்பட்ட லேட் [1] பிரயோகங்கள் இங்கு மிகுதியாய்

1. लेट्

இல்லை. காதைகள்[1] உள்ளன. அப்பிராம்மணங்களில் முதற் பகுதி யாகத்தில் வழங்கிய மந்திரங்களைப் பற்றியும், இடைப் பகுதி வானப்பிரஸ்தநிலையில் வழங்கவேண்டியவற்றைப் பற்றியும், கடைப்பகுதி ஸந்யாஸிதர்மத்தைப் பற்றியும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மோக்ஷம் அடைவதற்குள்ள ஸாதனங்களைப் பற்றியுங் கூறும். கடைப்பகுதிக்கு உபநிஷத் எனப் பெயர்.

ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பல சாகைகளும், ஒவ்வொரு சாகையிலும் பிராம்மணபாகமும் இருந்தனவாக ஆங்காங்குக் குறிக்கப்பட்டனவற்றால் அறியப்படினும், தற்போது வழக்கத்தி லுள்ளன மிகச் சிறியனவே யாகும். அவற்றுள் பஞ்சவிம்சமும்,[2] தைத்திரீயமும்,[3] மிகப் பழமையானவை என்றும் அதன்பின்னர் ஜைமினீயமும்,[4] கௌஷீதகீயமும்[5] ஐதரேயமும்[6] காணப்பட்டவை என்றும், அதன் பின்னர் சதபதம்[7] காணப்பட்டது என்றும், நான்கு ஸாமவிதானப்பிராம்மணங்களும்,[8] கோபதம்[9] என்ற அதர்வவேதப்பிராம்மணமும் கடையிற் காணப்பட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

1 नारदेन हरिश्चन्द्रस्य प्रोक्ता गाथाः [ऐ. ब्रा. 7, 2]
ऋणमस्मिन्सन्नयत्यमृतत्वं च गच्छति ।
पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येज्जीवतो मुखम् ॥

. . . .

2. पञ्चविंशम्
3. तैत्तिरीयम्
4. जैमिनीयम्
5. कौषीतकीयम्
6. ऐतरेयम्
7. शतपथम्
8. सामविधानब्राह्मणानि
9. गोपथम्

அத்தியாயம் 19

ருக்வேதப்பிராம்மணங்கள்

ருக்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது வழக்கிலுள்ளன இரண்டே ஆகும். அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகீயமும் ஆம்.

ஐதரேயம்.—இதனுள் ஐவ்வைந்து அத்தியாயங்கள் கொண்ட எட்டு பஞ்சிகைகள்[1] இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதல் பதினறு அத்தியாயங்கள் ஒரே நாளில் முடிவுபெறும் அக்னிஷ்டோமத்தைப்பற்றிக்[2] கூறும். பதினேழு, பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் ஒரு வருஷத்தில் முடிவுபெறும் கவாமயனத்தைப்பற்றிக்[3] கூறும். பததொன்பதிலிருந்து இருபத்து நாலு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் பன்னிரண்டுநாளில் முடிவுபெறும் த்வாதசாஹத்தைப்[4] பற்றியன. இருபத்தைந்திலிருந்து முப்பத்திரண்டு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் அக்னிஹோத்ரத்தைப்[5] பற்றியன. முப்பத்துமூன்று முதல் நாற்பது முடிய இருக்கும் அததியாயங்கள் இந்திரனின் மஹாபிஷேகத்தைப்[6] பற்றிக் கூறும். இறுதியிலுள்ள பத்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள் கௌஷீதகிபிராம்மணத்தில் இல்லை; அன்றியும் அவை யாகங்களைப் பற்றியனவும் இல்லை. ஆகலின் அவை பிற்காலத்து இணைக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்னலாம்.

1. पञ्चिका
2. अग्निष्टोमम्
3. गवामयनम्
4. द्वादशाहम्
5. अग्निहोत्रम्
6. महाभिषेकः

இந்நூல் குருபாஞ்சாலதேசத்திற் காணப்பட்டது என்பதும், அதற்கு முன்னரே ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்து மண்டலங்களும் இருந்தன என்பதும் இந்நூற்பொருளிலிருந்து அறிதல் கூடும்.

ஈண்டு அறியப்படும் சில செய்திகள். — ஐதரேய ஆரண்யகத்தில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்ட காலத்தில் அதர்வஸம்ஹிதை இல்லை என்னலாம். ஏனெனில் மூன்று வேதங்களே இருந்தன என்பதும், யாகத்தில் ஹோதா ருக்வேதத்து மந்திரங்களாலும், அத்வர்யு யஜுர்வேத-மந்திரப்பிராம்மணங்களாலும், உத்காதா ஸாமவேதகீதிகளாலும், பிரும்மா மூன்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டனவற்றாலும் தங்கள் கடமையைச் செலுத்துகின்றனர் என்பதுங் கூறப்பட்டன.[1] தேவதைகளுடன் ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம், ஸாலோக்யம் முதலியன யாகஞ் செய்வோர்க்கு நிகழும்; தேவாஸுரர்கள் சண்டையிட்டனர்; அஸுரர் முதலில் ஜயித்தனர் எனக் கூறப்பட்டதையும், ப்ரஜாபதி இவ்வுலகத்தைப் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதையும்[2] நோக்கின், இப்பிராம்மணம் தைத்திரீயஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என எண்ண இடன் தருகிறது. ஸோமபானஞ் செய்யும் தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதும், ஸோமபானம் செய்யாத

1. त्रयो वेदा अजायन्त ऋग्वेद एवाग्नेरजायत यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात् । ... ऋचैव होत्रमकरोत् यजुषाध्वर्यवं साम्नोद्गीथम् । यदेतत् त्रय्यै विद्यायै शुक्रं तेन ब्रह्मत्वमकरोत् (V 31, 33)

2. एतासामेव तद्देवतानां यजमानं सायुज्यं सारूपतां सालोकतां गमयति (II, 24)

देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त: (I, 14)

इमान् वै लोकान् प्रजापतिः सृष्ट्वा इदं सर्वमशक्नात् (V, 7)

தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன.[1] மாமனாரைக் கண்டு மணாட்டுப்பெண் நாணங் கொண்டனள்[2] என்பதும், வித்வான் எப்பொழுதும் உண்மையே கூற வேண்டும்[3] என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் எனக் கொள்ளப்பட்டது.[4] ஹரிச்சந்திர அரசனின் குமாரனை ரோஹிதனுக்குப் பிரதியாக யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டப்பட்ட சுனச்சேபன்[5] வருணனைத் துதித்து ஆபத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டான் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டது.[6]

கௌஷீதகீயம்.—இதனுள் முப்பது அத்தியாயங்கள் உள. ஐதரேயத்தில் முதல் இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களே ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் அக்ந்யாதானம், அக்னிஹோத்ரம், தர்ச-பூர்ணமாஸம், இஷ்டி முதலியன உணர்த்தப்படுகின்றன. அதற்குமேல் உள்ளவை ஸோமயாகத்தைப் பற்றியன. ஈண்டுப் பொருள் கூறப்பட்ட முறையை நோக்கின் இஃது ஐதரேயத்திற்குப் பின்னரே காணப்பட்டது என்பர் சிலர். இந்நூலில் ஈசானன், மகாதேவன் என்ற சொற்கள் சிவனைக் குறிக்கின்றமையானும் அவ்வாறே சுக்லயஜுர்வேதஸம்ஹிதை, அதர்வவேதஸம்ஹிதை, சதபதத்தில் ஒரு பகுதி, இவற்றில் காணப்படுகின்றமையானும், இவையெல்லாம் ஒருகாலத்தன

1. त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः सोमपाः त्रयस्त्रिंशदसोमपाः (II, 18)
2. यथैवाद स्नुषा श्वशुराल्लज्जमाना निलीयमाना (III, 22)
3. विदुषा सत्यमेव वदितव्यम् (V, 14)
4. त्रीणि च वै शतानि षष्टिश्च संवत्सरस्याहानि (II, 17)
5. शुनश्शेफः
6. VII 13-16.

ஆகும் என்பர் சிலர். ஆரியாவர்த்தத்தில் வடமொழிலக்ஷண கிரந்தங்கள் நன்கு படிக்கப்பட்டன என்பது இந்நூலிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.[1]

கௌஷீதகிய ஆரண்யகத்தில் 15 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. கௌஷீதகி மஹர்ஷியாற் காணப்பட்டமையான் இப்பிராம்மணம் கௌஷீதகிப்பிராம்மணம் எனப் பெயர் பெற்றது.[2] இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மணத்தின் பின்னர் வந்தது என்பதற்கு ஒரு சான்று கூறலாம்—யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர்கள் முறையே ருக்வேதத்தாலும், யஜுர்வேதத்தாலும், ஸாமவேதத்தாலும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய, பிரும்மா மூன்று வேதத்தாலும் செய்கின்றார் என ஐதரேயப்பிராம்மணம் கூறுகின்றது. பிரும்மா யஜுர்வேதியாகவும் ஸாமவேதியாகவும் ருக்வேதியாகவும் இருக்கலாம் எனக் கௌஷீதகிப்பிராம்மணங் கூறுகின்றது. ஆகலின் அக்காலத்தில் மூன்று வேதத்தையும் அத்தியயனஞ் செய்தவர் அரிதாயிற்று எனக் கொள்ளல் தகும்.[3] வஸிஷ்டரும்

1. अथ कश्चित् शस्त्रे वा अनुवचने वा प्रमत्त उपहन्यात् विचिकित्सा वा स्यादुपहतमबुद्धमतिक्रान्तं मन्यमानो मनसा वृत्तान्तमीक्षमाणो विनिवृत्त्योपहतमनुपहतं कृत्वानन्तर्यात्प्रयोगः स्याद्वृत्तान्तादिति मीमांसन्ते (कौ. ब्रा. 26)
2. तदु ह स्माह कौषीतकिः [कौ. ब्रा. 2-9]
   इति ह स्माह कौषीतकिः (7-10, 8-9, 11, 5)
3. ऋचैव होत्रं क्रियते, यजुषाऽध्वर्यवं साम्नोद्गीथं ... केन ब्रह्मत्वं क्रियते इति, त्रय्या विद्ययेति ब्रूयात् । [ऐ. ब्रा. 5, 33]
   केन ब्रह्मा ब्रह्मा भवतीति यमेवामुं त्रय्यै विद्यायै तेजोरसं प्रावृहत्तेन ब्रह्मा ... किंविदं किंछन्दसं ब्रह्माणं वृणीत इति—अध्वर्युमित्येके ... छन्दोगमित्येके ... बह्वृचमिति ...
   (कौ. ब्रा. 6, 11)

விச்வாமித்திரரும் வஸிஷ்டரும் ஸமாதானத்துடன் இருந்தனர் என்ற வாக்கியமும் இப்பிராம்மணம் பிற்காலத்தது என்பதைக் குறிக்கலாம்.[1] அச்வினர்கள் தேவவைத்தியர்கள் என்பதும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டுளது.[2]

1. विश्वामित्रश्च वसिष्ठश्च समजानताम् ॥ (कौ. ब्रा. 16. 14)

2. अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (18, 1)

அத்தியாயம் 20

ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள்

ஸாமவேதத்தில் ஜைமினீயசாகையில் ஒன்றும் கௌதும சாகையில் எட்டுப் பிராம்மணங்களும் உள்ளன. அவை: **தலவகாரம் தாண்ட்யம்** என்ற **பஞ்சவிம்சம், ஷட்விம்சம், ஸாமவிதானம், ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம், தேவதாப்பிராம்மணம், வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத், சாந்தோக்யம்** என்பன ஆகும்.

தலவகாரம். — இதற்கு ஜைமிநீய-உபநிஷத்-பிராம்மணம் எனவும் பெயர். இங்கு நான்கு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் முறையே 18, 5, 7, 12 அநுவாகங்களும் உள்ளன. நான்காம் அத்தியாயம் பத்தாம் அநுவாகம் **கேநோபநிஷத்** ஆகும். **கேந** என்ற சொல்லால் அவ்வுபநிஷத் தொடங்குவதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மண காலத்தது எனக் கூறுதற்குச் சில சான்றுகள் உள. அவை: (1) வேதங்கள் மூன்று என்ற கூற்றும்,[1] குருபாஞ்சால தேசத்தாரைப் பற்றிய கூற்றும்,[2] அவர்களிடமிருந்து அஸுரர்

1. ऋग्वेद एवाग्नेर्यजुर्वेदो वायोस्सामवेद आदित्यात् (तल. ब्रा. 3-4)
प्रजापतिर्वा इदं त्रयेण वेदेनाऽजयत् (1-1, 2-1)
सा त्रयी विद्याऽभवत् (1-6)
त्रयो वेदा अजायन्त (ऐ. ब्रा. 5, 32)
2. यत्र भूयिष्ठाः कुरुपञ्चालास्समागताः (तल. ब्रा. 3-2)
सह स कुरुपञ्चालानान्ब्राह्मणानुपपृच्छमानश्चरति (3-6)

தனிமையாய்ப் பிரிவுபட்டதற்குமுன் தேவர்கள் பஞ்சஜநர்களாய் இருந்தனர் என்ற கூற்றும்,[1] தேவர்களும் அஸுரர்களும் போட்டியிட்டனர் என்ற கூற்றும்[2] முதலியன. சுக்கிரன் அஸுரர்கள் செய்த யாகத்திற்கு உத்காதாவாக இருந்தான்.[3] இதனுள் பெரும்பாலும் ஆரண்யகம் கூறும் விஷயங்களே கூறப்பட்டன என்னலாம்.

தாண்ட்யப்பிராம்மணம். — தாண்டிமகர்ஷியாற் காணப்பட்டமையான்[4] இப்பிராம்மணத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதற்கே தாண்ட்யமஹாப்பிராம்மணம் எனவும், இருபத்தைந்து அத்தியாயம் உடையதால் **பஞ்சவிம்சம்** எனவும் பெயர் உள. பெரிதாகையால் **ப்ரௌடப்பிராம்மணம்** எனவும் பெயர். இது கௌதுமசாகையைச் சேர்ந்தது. அத்தியாயம் என்ற பெயர் பாஷ்யத்திலும், ப்ரபாடகம் என்ற பெயர் மூலபுஸ்தகங்களிலுங் காணப்படும் என்பர். இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களையும் ஐந்து பாகமாக ஆக்கி, ஒவ்வொன்றையும் பஞ்சிகை எனக் கூறுதலும் உண்டு. ஈண்டு **அக்நிஷ்டோமம்** தொடங்கி **ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸரம்** முடிய உள்ள ஸோமயாகங்களில் உத்காதா முதலியோர்க்கு வேண்டிய அனைத்துங் கூறப்பட்டன. காத்யாயனர், ஆபஸ்தம்பர் இவ்விருவரும் இயற்றிய ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் இந்நூலையே பிரமாணமாகக் கொண்டனர் என்பது வெளிப்படை. ஸரஸ்வதீ,

1. ये देवा असुरेभ्यः पूर्वे पञ्चजना आसन् (1, 13)
2. देवासुरा अस्पर्धन्त (1-15, 18)
3. उशनसा काव्येन असुराः पश्चादयं न उद्गायतु (2-2)
4. सामवेदीयताण्ड्यमहाब्राह्मणे द्वितीये विभागे पुरस्तान्निवेदने (2-30)

த்ருஷத்வதீ, யமுநா [1] இந்நதிகளின் கரையிற் செய்யப்பட்ட யாகங்களைக் கூறுகின்றமையின் இப்பிராம்மணம் பழமை யானது எனக் கூறல் தகும். அதர்வமந்திரங்கள் தேவர்களின் தீமையைப் போக்கவும் நன்மையை ஆக்கவும் பயன்படும் என இங்குக் கூறப்பட்டமையானும் [2] வ்ராத்யஸ்தோமங்கள் இங்கிருத்தலானும் [3] இந்நூல் அதர்வவேதத்தின் ஒரு பகுதியாவது வேதமாகக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் வந்திருத்தல் கூடும். சுக்கிரன் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதன் எனக் கூறப் பட்டுளது.[4] தேவர்களும் அஸுரர்களும் ப்ரஜாபதியின் புத்திரர் கள் எனவும் அஸுரர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவராய் இருந்தனர் [5] எனவும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட வாறே ஈண்டுங் கூறப்பட்டமையான், இந்நூல் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என ஐயம் நிகழ் கின்றது.

1. सरस्वत्या विनशने दीक्षन्ते (25, 10, 1)
   दृषद्वत्येव (25, 10, 14)
   स दक्षिणेन तीरेण दृषद्वत्या आग्नेयेनाष्टाकपालेन शम्यापरासीयात् (25, 13, 2)
   यमुनामवभृथमभ्यवैति (25, 13, 4)
   यमुनाया हव्यं निरावहत् (9, 4, 10)
2. भेषजं वै देवानामाथर्वाणो भेषजायैवारिष्ट्यै (16, 11, 10)
3. ता. ब्रा. 17, 1-3
4. उशना वै काव्योऽसुराणां पुरोहित आसीत् (6, 5, 20)
5. देवाश्च वा असुराश्च प्रजापतेर्द्वयाः पुत्रा आसन् तेऽसुरा भूयांसो बलीयांस आसन् कनीयांसो देवाः (18, 1. 2)

ஷட்விம்சப்பிராம்மணம். — பெயரினாலே இப்பிராம்மணம் பஞ்சவிம்சத்தோடு சேர்ந்தது என்பது விளங்கும். ஆகலின் இதற்குத் **தாண்ட்யசேஷம்** எனப் பெயர் கொடுத்துக் கூறுவர் பாஷ்யகாரர். பெரும்பாலும் பஞ்சவிம்சப்பிராம்மணத்திற் கூறப்பட்ட சிலவற்றிற்கு மாறுபாடும், ஆங்குக் கூறப்படாத ஆபிசாரயாகங்களாகிய ச்யேநயாகம் முதலிய ஐந்தும் இங்குக் கூறப்பட்டன. இறுதியில் காலை மாலை செய்ய வேண்டும் ஸந்த்யாவந்தநத்தையும் அத்புதசாந்தியையும் பற்றி இரண்டு பிரபாடகங்கள் கூறும். அத்புதசாந்தியைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிக்கு **அத்புதப்பிராம்மணம்** எனப் பெயர்.

ஸாமவிதாநப்பிராம்மணம். — ஈண்டு யாகத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் ஒன்றுங் கூறப்பட்டில செய்யப்பட்ட பாபங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தரூபமான ஸாமங்களும் அவற்றிற்கு அங்கமான ஹோமங்களுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலில் மூன்று ப்ரபாடகங்கள் உள. பாபத்தைப் போக்கும் ஸாமங்களை இந்நூல் விதிக்கின்றமையால், இதற்கு ஸாமவிதாநப் பிராம்மணம் எனப் பெயர் வந்தது என்னலாம்.

ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம்.—ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட ஸாமங்கட்கு ருஷி முதலியவற்றை இப்பிராம்மணம் கூறும். ஈண்டும் மூன்று ப்ரபாடகங்கள் உள.

தைவதப்பிராம்மணம்.—தேவதை, சந்தஸ் முதலியவற்றை இப்பிராம்மணங் கூறும். ஈண்டு மூன்று கண்டங்கள் உள.

வம்சப்பிராம்மணம்.—ஸாமவேதத்தை அத்யாபனஞ் செய்த ஆசார்யபரம்பரையை இப்பிராம்மணங் கூறும்.

ஸம்ஹிதோபநிஷத்.—ஸம்ஹிதைகளின் பேதங்களையும் ஆங்குள்ள மந்திரங்களின் பேதங்களையும் அம்மந்திரங்களைப் பற்றிய ப்ரசம்ஸையையும் அவற்றை ஜபிப்பதால் உண்டாகும் பயனையும் இப்பிராமணங் கூறும்.

அத்தியாயம் 20

சாந்தோக்யம்.—ஆரண்யகங்களில் உள்ள விஷயங்களே ஈண்டு உணர்த்தப்பட்டன. அவை பின்னர் விவரமாய்க் கூறப்படும்.

இவற்றுள் ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம், தைவதப்பிராம்மணம் வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத் இவை நான்கும் பெயரான் மாத்திரம் பிராம்மணமேயன்றி ஆங்கு உணர்த்தப்படும் பொருளால் அல்ல எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பிராம்மணம் என்ற பெயர் கொடுத்திருத்தலின், அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்குரியது.

அத்தியாயம் 21

கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்கள்

கடசாகையிலும் மைத்ராயணீசாகையிலும் ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் பிராம்மணங்களைத் தவிர்த்து பிராம்மணம் எனத் தனிப்பகுதியாய் ஒன்றும் இல்லை என்பர். தைத்திரீயசாகையிலோ தைத்திரீயப்பிராம்மணமும் தைத்திரீயஆரண்யகமும் உள. தைத்திரீயப்பிராம்மணத்துள் மூன்று அஷ்டகம் அல்லது காண்டங்களும் 28 பிரபாடகங்களும் உள. ஆங்கு ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி விவரணமே உளது.

ஆரண்யகத்தில் பதது பரபாடகஙகள உள. அவறறுள் முதல் ஆறும் வானப்ரஸ்தருக்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும். அரண்யத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டதால் ஆரணியகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பர் ஸாயணாசாரியர்.[1] இந்தியாப் ஸாவித்ரம் நாசிகேதம் சாதுர்ஹோத்ரம் வைச்வஸ்ருஜம் இந்நான்கற்கும் இல்லை என்பர். ஏழாவது முதல் ஒன்பதாவது முடிய உள்ள மூன்று ப்ரபாடகங்களும் தைத்திரீய - உபநிஷத் ஆகும். இறுதிப்பிரபாடகம் மஹாநாராயணீயோபநிஷத் ஆகும்.

பிராம்மணத்தின் இறுதியில் உள்ள மூன்று கண்டமும் ஆரண்யகத்தின் முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களும் காடகத்திலிருந்து இணைக்கப்பட்டன என்பர்.[2]

1. अरण्याध्ययनादेतद् आरण्यकमितीर्यते ।
अरण्ये तदधीयीतेत्येवं वाक्यं प्रवक्ष्यते ॥ (तै. आ. भाष्यम्)

2. सावित्रो नाचिकेतश्च चातुर्होत्रस्तृतीयकः ।
तुर्यो वैश्वसृजस्तद्वदृद्दिरारुणकेतुकः ।
स्वाध्यायब्राह्मणं चेति सर्वं काठकमीरितम् ॥ (तै. आ. भाष्यम्)

ஆரண்யகத்தின் முற்பகுதியிலிருந்து சிற்சில விஷயங்கள் அறியப்படுகின்றன :—

நால்வகை நரகங்களின் பெயர் விஸர்ப்பீ, அவிஸர்ப்பீ, விஷாதீ, அவிஷாதீ என்பதும்,[1] மான்தோலையோ வஸ்திரத்தையோ உபவீதமாகவும் ப்ராசீனாவீதமாகவும் நிவீதமாகவும் தரித்துக்கொண்டனர் என்பதும்,[2] காலையிலும் மாலையிலும் ஆதித்யனே பிரும்மா எனத் தியானம் செய்யும் பிராம்மணன் எல்லாநன்மையையும் அடைந்து பிரம்மமே ஆகின்றான் என்பதும்[3], தான் பாபச்செயல் புரிந்ததாக நினைப்பவன் கூச்மாண்டஹோமஞ் செய்யலாம்[4] என்பதும், பஞ்சமஹா யஞ்ஞங்கள் யாவை என்பதும்,[5] தான் அசுத்தனாய் இருக்கும்போதும் அசுத்தமான இடத்தில் இருக்கும்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்தல் தகாது என்பதும்[6], இவைபோன்ற பலவும்.

---

1. दक्षिणपूर्वस्यां दिशि विसर्पी नरकः ।
दक्षिणापरस्यां दिश्यविसर्पी नरकः ।
उत्तरपूर्वस्यां दिशि विषादी नरकः ।
उत्तरापरस्यां दिश्यविषादी नरकः ॥ [तै. आ. 1, 19]
2. अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीय . . . (2, 1)
3. उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमभिध्यायन्कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान्सकलं भद्रमश्नुतेऽसावादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति (2, 2)
4. कूश्माण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत (2, 8)
5. पञ्च वा एते महायज्ञाः सतति प्रतायन्ते सतति सन्तिष्ठन्ते देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति (2, 10)
6. तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावनध्यायौ यदात्माऽशुचिर्यद्देशः (2, 15)

அத்தியாயம் 22

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களும் — சதபதத்தின் அமைப்பும்

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது காணப்படும் பிராம்மணங்கள் இரண்டே. அவை கண்வசாகீயப் பிராம்மணம், மாத்தியந்தினசாகீயப்பிராம்மணம் ஆகும். அவற்றுள் பின்னர்க் கூறப்பட்டதே அச்சில் வந்துளது. கண்வசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 17 காண்டங்களும் மாத்தியந்தினசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 14 காண்டங்களும் உள. பின்னர்க் கூறப்பட்டதில் 100 அத்தியாயங்கள் உள. ஆகலின் அதற்கு **சதபதப்பிராம்மணம்** *எனப் பெயர் வந்தது. ஆங்குள்ள ஒவ்வொரு காண்டத்துள்ளும் உள்ள அத்தியாயங்கள் அவற்றைக் கண்ட ரிஷியின் பெயர், உணர்த்தப் பட்ட பொருள் இவற்றைக் கீழ்க்குறிப்பிற் காண்க*[1] *அவற்றை*

1. काण्डम्	अध्यायाः	ऋषिः	विषयः
I	9	याज्ञवल्क्यः	दर्शपूर्णमासौ
II	6	,,	अग्न्याधानम् अग्निहोत्रम् चातुर्मास्यादि
III	9	,,	अग्निष्टोमः
IV	6	,,	,,
V	5	,,	सोमविकृतयः - वाजपेयादीनि

நன்கு நோக்கின் இப்பதினான்கு காண்டங்களுள் முதல் ஒன்பது காண்டங்கள் முன்னர்க் காணப்பட்டன என்றும், பின்னர் ஏனைய ஐந்து காண்டங்களும் சேர்க்கப்பட்டன என்ற கொள்கைக்குக் கூறும் காரணங்கள் பொருந்தும் என்றும் தோன்றும். முதல் ஒன்பது காண்டங்களுள் 60 அத்தியாயம், எஞ்சிய ஐந்தில் 40 அத்தியாயம் உள்ளன என்பது வெளிப்படை. மஹாபாஷ்யகாரர் ஓரிடத்தில்[1] **ஷஷ்டிபதம், சதபதம்** என இரண்டைக் கூறுகின்றனர். பன்னிரண்டாவது காண்டத்தை நடுக்காண்டம் என்பர். பன்னிரண்டு, பத்திற்கும் பதினான்கிற்கும் நடுவாகலின், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்களுக்கும் அது நடுவாகும். அன்றியும் ஸம்ஹிதையில் முதல் 18 காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட விஷயம் பிராம்மணத்தில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களிலே தான் காணப்படுகின்றது. மஹாபாரதத்து சாந்திபர்வாவில் 'ரஹஸ்யத்துடனும் ஸங்கிரகத்துடனும் பரிசேஷத்துடனும் சதபதத்தைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன்

काण्डम्	अध्यायाः	ऋषि	विषयः
VI	8	शाण्डिल्यः	अग्निचयनम्
VII	5	,,	,,
VIII	7	,,	,,
IX	5	,,	,,
X	6	,,	अग्निरहस्यम्
XI	8	याज्ञवल्क्यः	दर्शपूर्णमासीयविषयाः
XII	9	,,	दर्शपूर्णमासगतप्रायश्चित्तानि
XIII	8	,,	अश्वमेधः, पुरुषमेधः सर्वमेधश्च
XIV	9	,,	प्रवर्ग्यम् (अन्त्ये षट् अध्यायाः बृहदारण्यकोपनिषत्)

1. क्रतूक्थादिसूत्रान्ताट्ठक् (IV 2-60) इति सूत्रगतभाष्ये

செய்தார்'[1] எனக் கூறப்பட்டுளது. பத்தாவது காண்டம் அக்னிரஹஸ்யத்தைப்பற்றியதாகையாலும், பதினொன்றாங் காண்டம் ஒன்பது காண்டங்களின் ஸங்கிரகமாகையாலும், பன்னிரண்டு முதல் மூன்று காண்டங்களில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களின் பரிசேஷம் உணர்த்தப்பட்டமையாலும் முதலில் யாஞ்ஞவல்க்யர் ஒன்பது காண்டங்களையே இயற்றினார் எனக் கொளல் தகும்.

மஹாபாரதவாக்கியத்திலிருந்து ஷஷ்டிபதம் யாஞ்யவல்க்யரால் காணப்பட்டது என ஊகிக்கலாம். ஆனால் ஆறு முதல் நான்கு காண்டங்களுக்கு ருஷி சாண்டில்யர் என்பர் சிலர்; சாண்டில்யர் யாஞ்யவல்க்யர் இவ்விருவர்களின் சிஷ்யரான ஸஞ்சீவிபுத்திரர் என்பர் மற்றோர். ஆங்குக் கூறப்பட்ட அக்னிசயனம் ஸம்ஹிதையில் முன்னர் கூறப்பட்டமையாலும், ஆங்குள்ளவை ஸிந்துநதிக்கரையிற காணப்பட்டன என்பதற்குச் சான்று உள்ளமையாலும், ஏனைய கங்கை யமுனை இவற்றின் கரையிற் காணப்பட்டன எனக் கொள்வதற்கு இடன் இருத்தலாலும், ஷஷ்டிபதம் யாஞ்யவல்க்யராலேயே காணப்பட்டது எனக் கொள்வதற்கு இடர்ப்பாடு உளது.

1. शीतीभूतं च मां दृष्ट्वा भगवानाह भास्करः ।
प्रतिष्ठास्यति ते वेदः सखिलस्सोत्तरो द्विज ॥
ततश्शतपथं कृत्स्नं सरहस्यं ससङ्ग्रहम् ।
चक्रे सपरिशेषं च हर्षेण परमेण ह ॥
(म. भा. शान्तिपर्वणि 318, 11 & 16)

அத்தியாயம் 23

சதபதப்பிராம்மணத்திலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

1. ஆரியர்கள் தொடக்கத்தில் ஸரஸ்வதிநதிக்கரையின் மேற்குக்கரையில் இருந்து, ஸதாநீரநதிவரை வந்து, பின்னர் அதைத் தாண்டிக் கீழ்நாட்டிற்கு வந்தனர் என்பது விதேகமாதவ-ஆக்கியானத்திலிருந்து[1] அறியப்படுகின்றது.

2. பிரளயகாலத்தில் மனு ஒரு மீனின் உதவியால் எவ்வாறு உத்தரகிரியை அடைந்தான் என ஒரு ஆக்கியானங் கூறுகின்றது.[2]

3. பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் வழங்கும் கதைகளுக்கு மூலம் இங்குக் காணப்படுகின்றது :—

i. விஷ்ணு ஒரு காலால் பூமியையும் ஒரு காலால் அந்தரிக்ஷத்தையும் ஒரு காலால் த்யுலோகத்தையும் அளந்தார்.[3]

1. विदेघो ह माथवोऽग्निं मुखे बभार । ... विदेघो माथव आस । सरस्वत्या स तत एव प्राङ् दहन्नभीयायेमां पृथिवीम् । ... सदानीरेत्युत्तराद्गिरेर्निर्धावति तां हैव नातिददाह । तां ह स्म तां पुरा ब्राह्मणा न तरन्त्यनतिदग्धाग्निना वैश्वानरेणेति । ... स होवाच विदेघो माथवः क्वाहं भवानीत्यत एव ते प्राचीनं भुवनमिति होवाच (I 4-1, 10-17)
2. मनवे है प्रातः अवनेग्यमुदकमाजह्रुः यथेदं पाणिभ्यामवनेजनायाहरन्त्येवं तस्यावनेनिजानस्य मत्स्यः पाणी आपेदे । स हास्मै वाचमुवाद 'बिभृहि मा पारयिष्यामि त्वा' इति ...... (I 8-1, 1-5)
3. I 1-2-13

ii. ஊர்வசி மறைந்த பின்னர் அன்னவுருவங் கொண்ட வித்யுத்ஸ்திரீகளுடன் அவள் தோன்ற, அவளைப் புரூரவஸ் வேண்ட, அவள் மறுக்க, மகன் தோன்ற, அவன் கந்தர்வன் ஆனான்.[1]

iii தௌஷந்தி, சகுந்தலை என்று பெயர் கொண்ட அப்ஸரஸ்ஸிடத்தில் தோன்றி, உலகத்தை வென்று, அச்வமேதஞ் செய்தான்.

iv. பரதவம்சத்திற் பிறந்தவரின் வர்ணனையும் திருதராஷ்டிரன் என்ற பெயரும் இருக்கின்றன.[3]

v. இந்திரன், அர்ச்சுனன் என்ற பெயரோடு உத்திரநக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தான்.[4]

அர்ஹத், ச்ரமணன் என்ற சொற்கள் ஜைனமதத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டனவோ அப்பொருளில் ஈண்டு வழங்கப்படவில்லை.

5. அஸுரர்கள் யாகத்தில் அபசப்தங்களைக் கூறியதால் நாசம் அடைந்தனர்.[5]

6. பிறக்கின்றவனுக்குக் கடன் நான்கு-தேவகடன், ருஷிகடன், பித்ருகடன், மனுஷ்யகடன் என்பன.[6]

1. XI 5, 1, 1-12
2. XIII 5, 4, 11-13
3. XIII 5, 4, 22-23
4. II 1, 2, 11
5. असुरा आत्तवचसो हेऽलवो हेऽलव इति वदन्तः पराबभूवुः ।
तस्मान्न ब्राह्मणो म्लेच्छेत् (III 2, 1, 23-24)
6. I 7, 2, 1-5

7. மனைவி என்பவள் கணவனின் பாதி.[1]

8. குதிரை, ஒட்டகம், கவயம், சரபம் இவற்றின் மாம்ஸம் உண்ணத்தக்கதன்று.

9. ராஜன், ராஜப்ராதா, ஸூதன், ஸ்தபதி, க்ராமணி, ஸஜாதன் என உத்தியோகப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன.[3]

10. வைச்ரவணனாகிய குபேரன் ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றான்.[4]

11. கிழக்குதிசை தேவர்களுடையது, தெற்குதிசை பிதிரர்களுடையது என்ற காரணம்பற்றிக் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் காலை நீட்டிக்கொண்டு ஒருவன் படுக்கலாகாது.[5]

12. பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தல் அவசியம்.[6]

13. வஸந்த - க்ரீஷ்ம - வர்ஷ ருதுக்கள் தேவருதுக்கள் எனவும், சரத - ஹேமந்த - சிசிர ருதுக்கள் பிதிரரின் ருதுக்கள் எனவுங் கூறப்பட்டது.[7]

1. अर्धो ह वा एष आत्मनो जाया (V 2, 1, 10)
2. I 2, 3, 9
3. V 4, 4, 15-19 स्थपतिः, ग्रामणी
4. XIII 4, 3, 10
5. III 1, 1, 7
6. IV 1, 3, 9
7. II 1, 3, 1. தற்போது தைமாதம் முதல் ஆனி முடிய தேவமாதங்களாகவும், ஆடி முதல் மார்கழி முடிய பிதருமாதங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன. இதை நோக்கின் சதபதப்பிராம்மணம் வெகு காலத்திற்குமுன் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும்.

14. ஏனைய பிராம்மணங்களிற் போன்று ஈண்டும் ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் என்றும், 12 மாதம் என்றும், சில ஸமயங்களில் 13 மாதம் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[1]

15. தேவகார்யஞ் செய்யும்போது உபவீதியாய் வலது முழங்காலை மடித்தும், பித்ருகாரியஞ் செய்யும்போது ப்ராசீனவீதியாய் இடதுமுழங்காலை மடித்தும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது.[2]

1. I 3, 5, 6-7
2. III 4, 2, 1-2

அத்தியாயம் 24

யாஞ்யவல்க்யரின் காலம்

யாஞ்யவல்க்யர் பாணினியின் காலத்தவரா, அவர்க்கு முற்பட்டவரா என்பதிற் கொள்கைவேறுபாடு உளது. வாயு புராணம் விஷ்ணுபுராணம் இவை, யாஞ்யவல்க்யர் வைசம்பாயனரின் மாணுக்கர் என்றும், அவரது பிரம்மஹத்திதோஷத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொள்ளுவதாகக் கூறியதற்கு வைசம்பாயனா கோபித்து யாஞ்யவல்க்யர் தன்னிடமிருந்து கற்றதைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று அவரிடங் கூறினர் என்றும், அவர் அவ்வாறே செய்தனர் என்றுங் கூறுகின்றன. வைசம்பாயனர் வியாஸரின் மாணவராகலின், யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸரின் காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவர் எனல் தகும். அன்றியும் யாஞ்யவல்க்யர் ஆருணியான உத்தாலகரின் மாணவர் எனச் சதபதங் கூறுகின்றது.[1] மஹாபாரதத்தில் உத்தாலகர் அந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலத்திற்கு ஸமீபகாலத்தவர் எனக் கூறப்பட்டது[2] இதனின்றும் யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸர் மஹாபாரதம் இயற்றிய காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவர்

1. याज्ञवल्क्य उद्दालकात् उद्दालको अरुणात्...[बृहदारण्यके 6-5-3]

2. अस्मिंस्तु लोके न चिरान्मर्यादेयं शुचिस्मिते ॥
स्थापिता येन यस्माच्च तन्मे विस्तरतश्शृणु ।
बभूवोद्दालको नाम महर्षिरिति नश्श्रुतम् ॥
श्वेतकेतुरिति ख्यातः पुत्रस्तस्याभवन्मुनिः ।
मर्यादेयं कृता तेन धर्म्या वै श्वेतकेतुना ॥ (म. भा. आ. 128, 11-13)

என்பது பெறப்படும். அன்றியும்[1] சதாநீகன் யாஞ்யவல்க்யரிடம் வேதாத்தியயனஞ் செய்து கிருபரிடம் அஸ்த்ரவித்யை கற்று சௌனகரிடமிருந்து ஆத்மஞானம் பெறுவான் என விஷ்ணுபுராணங் கூறுகின்றது. இதனாலும் யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸகாலத்தவர், அல்லது சிறிது பிற்காலத்தவர் என்னலாம். ஆயினும் பாணினி கூறிய ஒரு ஸூத்திரத்தை[2] ஒட்டிக் காத்தியாயனர் ஒரு வார்த்திகம்[3] கூறியுள்ளார். அவ்வார்த்திகத்தால் யாஞ்யவல்க்யர் பாணினிகாலத்தவர் என்பது பெறப்படும் எனக் காசிகாவிருத்தி-ஆசிரியரும் பட்டோஜிதீக்ஷிதருங் கொண்டனர். நாகேசபட்டர் அவரது கொள்கையை மறுத்து அவ்வார்த்திகத்தாலே யாஞ்யவல்க்யர் மிகவும் பிராசீனர் என்பது பெறப்படும் எனக் கூறினர். காசிகாவிருத்திகாரரைப் பின்பற்றினர் மாக்ஷமூலர்;[4] நாகேசரைப் பின்பற்றினர் கோல்ட்ஸ்டக்கர்.[5]

1. जनमेजयस्यापि शतानीको भविष्यति । योऽसौ याज्ञवल्क्याद्वेदमधीत्य कृपादस्त्राण्यवाप्य ... शौनकोपदेशात् आत्मज्ञानप्रवीणः ...

[वि. पु.]

2. पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु (IV 3, 105)

3. याज्ञवल्क्यादिभ्यः प्रतिषेधस्तुल्यकालत्वात्

4. Maxmuller

5. Goldstucker

அத்தியாயம் 25

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணம்

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணத்திற்குக் கோபதப்பிராம்மணம் எனப் பெயர். யாகங்களில் பிரும்மா அதர்வவேதீயனாய் இருத்தல் வேண்டும்[1] எனவும், அதர்வவேதம் அறிந்தவன் எல்லாம் அறிந்தவன் எனவும்[2] ஆங்குக் கூறப்பட்டது. மற்ற வேதங்களின் பிராம்மணபாகங் காணப்பட்டபின்னரே அவ்வவற்றின் கல்பஸூத்ரம் இயற்றப்படினும், இப்பிராம்மணம் வைதானஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டபின்னரே காணப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. ஈண்டுள்ள சில விஷயங்கள் சதபதப் பிராம்மணத்தின் 11, 12 காண்டங்களிலிருந்தும் ஐதரேயப் பிராம்மணத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டன. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டபொழுது அதர்வவேதத்தில் 20 காண்டங்களும் இருந்தன என்பது வெளிப்படை. இங்கு வழங்கப்பட்ட பாஷை ஏனைய பிராம்மணங்களில் வழங்கப்பட்ட பாஷையின் பிற்காலத்தது எனல் தகும். அன்றியும் இந்நூலின் முற்பகுதியில் மற்ற பிராம்மணங்களிற் கூறப்படாத விஷயங்கள் உள[3]. முற்பகுதியில் ஐந்து ப்ரபாடகங்களும் பிற்பகுதியில் ஆறு ப்ரபாடகங்

1. ऋग्विदमेव होतारं वृणीष्व, यजुर्विदमध्वर्युं, सामविदमुद्गातारं अथर्वाङ्गिरोविदं ब्रह्माणम् (1, 2, 24)
2. तस्माद्य एव सर्ववित्स्यात् तं ब्रह्माणं कुर्वीत, एष ह वै विद्वान् सर्वविद्ब्रह्मा यद् भृग्वङ्गिरोवित् (1, 5, 11)
3. पूर्वभागः प्रपाठकः विषयः

प्रपाठकः	विषयः
1	सृष्टिः, ओंकारस्योत्पत्तिः, गायत्री, आचमनस्य प्रयोजनम्
2	ब्रह्मचारिधर्माः, अग्न्याधानादि
3	ऋत्विजां वर्णनं, दक्षिणाविभागादि

களும் உள. ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரபாகம் பிராம்மண பாகம் இரண்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்த பின்னரே இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டது என்பர். எவ்வாறு இருப்பினும் எல்லாப்பிராம்மணங்களுள்ளும் இப்பிராம்மணமே இறுதியிற் காணப்பட்டது என்பது திண்ணம்.

पूर्वभागः	प्रपाठकः	विषयः
	4	ऋत्विग्दीक्षा, यज्ञानुष्ठानफलमित्यादि
	5	ऋत्विजामाधिकारसम्पदादि
उत्तरभागः	1	दर्शपूर्णमासः, चातुर्मास्यम् . . .
	2	उपसदाराधनेन कथं देवा असुरानजनयन्
	3	वषट्हिङ्काराद्यधिकृत्य विचारः
	4	उक्थादि
	5	शर्वर्याः रात्रिवाचकत्वम् ; अप्तोर्यामादिप्रशंसनम्
	6	सम्पातादिमन्त्राणामुत्पत्तिः स्तुतिः इत्यादि

அத்தியாயம் 26

உபநிஷத்துக்கள்

உபநிஷத் என்ற சொல், அழித்தல் என்ற பொருள் கொண்ட ஸத் என்ற தாது உப, நி என்ற இரண்டு உபஸர்க்கங்களுடன் சேர, அதனின்றும் உண்டானது. ஆகலின் அச்சொற்கு நன்கு அழித்தற்கு ஸாதனம் எனப் பொருள் ஆகும். அஃது யாது எனின், அது ஆத்மவித்யையே ஆம். அவ்வாறிருக்க நூல்களை உபநிஷத் எனக் கூறலாமா எனின், அவை அவ்வித்யையை உணர்த்துகின்றமையான் உபசார வழக்கால் அவற்றையும் அவ்வாறு கூறலாம் என்பர்.[1] **ஆசிரியனை அணுகிக் கற்கும் வித்யை அல்லது ரஹஸ்யம்** என்பதும் அச்சொற்குப் பொருள் என்பர். வேதங்களின் அந்தத்தில் இருப்பதால் உபநிஷத்துக்களை **வேதாந்தம்** எனவுங் கூறுவர்.

ஈண்டு உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் கர்மகாண்டத்தில் உணர்த்தப்பட்டனவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன. அவை முக்தியின் தன்மையும், முக்தியடையும் ஸாதனமும் ஆம். முதன்முதலில் நிஷ்காமகர்மங்களைச்[2] செய்து சித்தசுத்தியை[3] அடையவேண்டும்; பின்னர் ஆசிரியனை அடைந்து ஆத்ம

1. सदेः धातोः विशरणगत्यवसादनार्थस्य उपनिपूर्वस्य क्विप्प्रत्ययान्तस्य रूपमिदमुपनिषदिति । उपनिषच्छब्देन च व्याचिख्यासितग्रन्थप्रतिपाद्यवेद्यवस्तुविषया विद्या उच्यते . . . ग्रन्थस्यापि तादर्थ्येन तच्छब्दत्वोपपत्तेः आयुर्वै घृतमित्यादिवत् । तस्मात् विद्यायां मुख्यया वृत्त्या उपनिषच्छब्दो वर्तते, ग्रन्थे तु भक्त्या इति [काठकोपनिषदि शाङ्करभाष्यम्]
2. निष्कामकर्म
3. चित्तशुद्धिः

விஷயமாய்ச் சிரவணஞ் செய்யவேண்டும்; சிரவணஞ் செய்தவற்றை யுக்தியோடு கலந்து மனனஞ் செய்து அவற்றைத் தனதாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். பின்னர்க் கடவுளைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவற்றால் அபரப்பிரும்மப்ராப்தி அடையலாம். அதன் பின்னர் கடவுளருளால் ஞானம் அடைந்து கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றாகவேண்டும். ஒன்றான பிறகு பிறப்பிறப்பு இல்லை. இவ்வுடலோடு இருக்கும்போதே ஒன்றாய் விட்டால் அவனுக்கு இறப்பு இல்லை. அந்நிலையை ஜீவன்முக்தி என்பர். ஒன்றாக ஆவதற்கு முன்னரே அவன் இறப்பின், அஜ்ஜீவன் பித்ருயாணம் தேவயானம் என்ற இரண்டு மார்க்கத்துள் ஒன்றின் வழியாகப் பித்ருலோகத்திற்கோ பிரும்மலோகத்திற்கோ கொண்டுபோகப்படுகிறான். கடவுளைத் தியானித்தல் பல்வகைப்பட்டதாகலின் உபாஸனங்கள் பலவகைப்படும். இவற்றையெல்லாம் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன.

உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொண்டு அவை நான்கு காலங்களிற் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர்.

1. மிகப்பழமையானவை, பிருகதாரண்யகம்,[1] சாந்தோக்யம்.[2] ஐதரேயம்,[3] கௌஷீதகம்[4] இவை ஆகும். இவையெல்லாம் வசனநடையிலே உள்ளன.

செய்யுள்நடை, வசனநடை இரண்டையுங் கொண்ட கேநோபநிஷத்[5] அவற்றின் பின்னர்க் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

2. செய்யுள்நடையைக் கொண்ட காடகம்,[6] ஈசாவாஸ்யம்,[7] ச்வேதாச்வதரம்,[8] முண்டகம்,[9] மஹாநாராயணம்[10] இவை பிற்காலத்தன.

1. बृहदारण्यकम्
2. छान्दोग्यम्
3 ऐतरेयम्
4. कौषीतकम्
5. केनोपनिषत्
6. काठकम्
7. ईशावास्यम्
8. श्वेताश्वतरम्
9. मुण्डकम्
10. महानारायणम्

3. இவற்றின் பின்னர் வசனநடையைக் கொண்ட ப்ரச்னம்,[1] மைத்ராயணீயம்,[2] மாண்டூக்யம்[3] இவை வந்தன.

4. இவற்றைத் தவிர்த்த அதர்வோபநிஷத்துக்களெல்லாம் மிகப் பிற்காலத்தன.

ருக்வேதிய உபநிஷத்துக்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன: அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகமும்.

ஐதரேயம். — இதனுள் மூன்று அத்தியாயங்கள் உள. முதலாம் அத்தியாயத்தில் ஆத்மாவினிடமிருந்து உலகம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது என்பதும், இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் புருஷன் தேஜஸின் உருவமாகவும் புத்திரனின் உருவமாகவும் யோனியின் உருவமாகவும் மூன்று பிறப்பை அடைகின்றான் என்பதும், மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் ப்ரஜ்ஞானம் பிரும்மா என்பதும் பிரும்மத்தின் தன்மை என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன.

கௌஷீதகம்.—இதனுள் நான்கு அத்தியாயங்கள் உள. முதலாம் அத்தியாயம் ஜீவன் ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டவுடன் செல்லும் தேவயானம் பித்ருயாணம் இவற்றைப் பற்றியும், இரண்டாம் அத்தியாயம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மூன்று நான்கு அத்தியாயங்கள் பிரும்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

ஸாமவேதத்து உபநிஷத்துக்களிற் சிறந்தன சாந்தோக்யமும் கேநோபநிஷத்தும் ஆகும்.

சாந்தோக்யம். – இதனுள் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள. முதலிரண்டு அத்தியாயங்களில் உத்கீதோபாஸனமும்,[4] ப்ரணவோபாஸனமும், மூன்றில் ஸவிதாவின் உபாஸனமும், நான்கில் வாயு, ப்ராணன் இவற்றின் உபாஸனமும், ஐந்தில் தேவயானம்,

1. प्रश्नम्
2. मैत्रायणीयम्
3. माण्डूक्यम्
4. उद्गीथोपासनम्

பித்ருயாணம் இவற்றின் வர்ணனையும், மண்ணே உண்மை, குடம் முதலிய விகாரங்கள் சொற்களே என்பதும், ஆறில் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்பதும், ஏழில் அன்னம் தொடங்கி ப்ராணன் வரையில் அவ்வவற்றைப் பிரும்மம் என உபாஸனை செய்தால் பரப்பிரும்மத்தை அடையலாம் என்பதும், எட்டில் பிரும்மத்தை அடைய உபாயங்களும் கூறப்பட்டன.

கேனோபநிஷத்தில் நான்கு கண்டங்கள் உள. முதலிரண்டு கண்டங்களும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டன; எஞ்சிய இரண்டும் வசனநடையில் உள்ளன. முதற்பகுதியில் எது வாக்கு முதலியவற்றால் உணர்த்தப்படாததோ, எதன் உதவியால் வாக்கு முதலியன தம் வேலையைச் செய்கின்றனவோ, அதுதான் பிரும்மம் என உணர்க என்பதுபோன்ற தொடர்களால் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் பிரும்மஸ்வரூபம் உணர்த்தப் படுகின்றது. இரண்டாம் பகுதியில் பிரும்மமே தேவர்களுக்குள் மேலானது என்பதும், பிரும்மப்பிராப்தி பிரும்மத்தின் அருளாலேயே கிடைக்கும் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுளது. இது தலவகாரசாகையைச் சேர்ந்தமையால் முன்னர்த் தலவகாரோபநிஷத் எனப் பெயர் பெற்றது. கேந என்ற சொல்லால் தொடங்குவதால் பின்னர்க் கேனோபநிஷத் எனப் பெயர் பெற்றது.

கிருஷ்ணயஜுர்வேத - உபநிஷத்துக்களில் சிறந்தன தைத்திரீயம், காடகம், ச்வேதாச்வதரம், மைத்ராயணீயம் முதலியன.

தைத்திரீயம் மூன்று வல்லிகளை உடையது. அவற்றிற்குச் சிக்ஷாவல்லி,[1] பிரம்மானந்தவல்லி,[2] ப்ருகுவல்லி[3] என்பன பெயர். முதல் வல்லியில் சிக்ஷாத்தியாயம் ஸம்ஹிதோபநிஷத், ஓங்காரோபாஸனம், பிரும்மப்ராப்திஸாதனமான தபஸ்ஸின் வகை

1. शिक्षावल्ली
2 ब्रह्मानन्दवल्ली
3. भृगुवल्ली

முதலியன உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாவதில் பிரும்மவித்யை யின் பயனும் பிரும்மானந்தத்தின் தன்மையும் நன்கு வருணிக் கப்பட்டன. மூன்றாவதில் பிரும்மவித்யாஸாதனமாகிய உபா ஸனங்கள் விரிவாய்க் கூறப்படுகின்றன.

காடகம். — இதனுள் இரண்டு அத்தியாயங்களும், ஒவ் வொன்றில் மூன்று வல்லிகளும் உள. முதல் வல்லியில் நசிகேதஸ் ஸுக்கு யமன் கொடுக்கும் இரண்டு வரங்களும், அவன் அவ னைக் கேட்கும் மூன்றாம் கேள்வியும், அதற்கு விடை உருவமாக அவனுக்கு ஆதமவித்யைக்கு ஸாதனசதுஷ்டயங்கள் இருக்கின் றனவா என அவர் அறிதலும் கூறப்பட்டன. இரண்டாம் வல்லியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவற்றின் ஸ்வரூபம் கூறப் பட்டது. மூன்றாவதில் ரதிரதரூபகத்தால்[1] ஜீவான்மா, புத்தி, மனஸ், இந்திரியங்கள், வெளிப்பொருள்கள் இவற்றின் தன்மை யும், இவற்றின் ஸம்பந்தமும், ஜீவான்மா பரமான்மா ஆவதற் குச்செய்யவேண்டுவதும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. நான்காம் வல்லியில் அந்தராத்மாவின் தன்மையும் அதனைப் பலருள் யாரோ ஒருவர் அறிய விரும்புவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஐந்தாம் வல்லி பிரும்மம் ஒன்றே உலகத்துப் பொருளெல்லா வற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்றது எனக் கூறும். ஆறாம் வல்லியில் யமன் முதலியோர் பிரும்மத்தின் ஆணையாலே வேலை செய்கின்றார் என்பதும், பிரும்மப்ராப்தி அதனருளாலே கிடைக்கும் என்பதும், ஜீவன்முக்தியின் தன்மையும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன.

ச்வேதாச்வதரம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள. ச்வேதாச்வதர் என்ற வித்வானால் அது அத்யாச்ரமிகளுக்குக் கூறப்பட்டமையால் ச்வேதாச்வதரம் என்ற பெயர் பெற்றது.[2]

1. रथीरथरूपकम्
2. तपः प्रभावाद्देवप्रसादाच्च ब्रह्म ह श्वेताश्वतरोऽथ विद्वान् ।
अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सम्यगृषिसङ्घजुष्टम् ॥
(6, 21)

காடகோபநிஷத்திலுள்ள பல மந்திரங்கள் இங்குக் காணப்படுவதால்,[1] இது காடகத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பது வெளிப்படை. இவ்வுலகங்கள் அனைத்தற்கும் ருத்திரன் ஒருவரே ஈசன் என்பதும்,[2] அவர் ஹிரண்யகர்ப்பரைப் படைத்தார் என்பதும்,[3] இறுதிக்காலத்தில் எல்லாப்பொருளும் அவரிடத்து லயமடைகின்றன என்பதும்,[4] சக்தியின் சேர்க்கையால் ஒருவரே பலர் ஆகின்றனர் என்பதும்,[5] ஒருகாலத்து மாயையுடன் இருந்து வேறொரு காலத்து அதை விட்டு இருக்கிறார் என்பதும்[6] அங்குக் கூறப்படுகின்றன. அந்தர்யாமியான பரம்பொருள் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறார் எனக் கூறப்படுகின்றமையால்,[7] ஸாங்கியமதக் கொள்கையும் இங்குக் கலந்துளது என்பர.

மைத்ராயணீ-உபநிஷத். — இதனுள் ஏழு அத்தியாயங்கள் உள. ஆத்மா சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும் பிரகாரமும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திப்ரகாரமும், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், அங்குக்

1. 3, 20 ; 4, 6 ; 6, 14 : ....
2. एको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुर्य इमाँल्लोकानीशत ईशनीभिः (3, 2)
3. यो देवाना प्रभवश्चोद्भवश्च विश्वाधियो रुद्रो महर्षिः ।
हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वं ..... ॥ (3, 4)
4. अन्तकाले संसृज्य विश्वा भुवनानि गोपाः ॥ (3, 2)
5. य एकोऽवर्णो बहुधा शक्तियोगात् .... (4, 1)
6. अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ (4, 5)
7. एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।
कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ॥ (6, 11)

கூறப்பட்டன அன்றியும் அக்னி, வாயு, ஆதித்தியன், காலம், ப்ராணன், அன்னம், பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் இவர் எல்லாம் ஸோபாதிகப்பிரும்மங்கள் என உணர்த்தப்பட்டன.

சுக்லயஜுர்வேதீய - உபநிஷத்துக்களுள் சிறந்தன ஈசாவாஸ்யமும் பிருகதாரண்யகமும்.

ஈசாவாஸ்யம். — இது ஒன்றுதான் ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் உபநிஷத். பதினெட்டு மந்திரங்களில் பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும், வித்யை அவித்யை இவற்றின் பேதமும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. இது காடகோபநிஷத்திற்குப் பின்னரும் ச்வேதாச்வதரத்திற்கு முன்னருங் காணப்பட்டது என்பர்.

ப்ருகதாரண்யகம்—இதனுள் மதுகாண்டம்,[1] யாஞ்யவல்க்ய காண்டம்,[2] கிலகாண்டம்[3] என மூன்று காண்டங்களும், ஒவ்வொரு காண்டத்துள்ளும் இரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முதற்காண்டத்தில் அச்வமேதவிஷயமான விஞ்ஞானத்தின் பயனும், பிராணன் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாங் காண்டத்தில் அஃதில்லை அஃதில்லை எனப் பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும், அதை அறிதல் அரிது என்பதும், பிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டும் என்பதும், விழிப்பு ஸ்வப்னம் தூக்கம் இந்நிலைகளில் ஜீவனின் நிலையும், ஆத்மாவை அறியும்பொருட்டு ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம்[4] வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டன. மூன்றாங் காண்டம் உபாஸனங்களைப் பற்றியது.

அதர்வவேத - உபநிஷத்துக்கள் பல ஆகும். அவற்றுள் சில ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றன; சில, யோகத்தாலும் ப்ரணவோபாஸனத்தாலும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையலாம்

1. मधुकाण्डः
2. याज्ञवल्क्यकाण्डः
3. खिलकाण्डः
4. निदिध्यासनम्

எனக் கூறும்; சிலவற்றுள் ஸந்நியாஸியின் சிறப்பு கூறப் பட்டது; சில, சிவனே பிரும்மம் என்றும் விஷ்ணுவே பிரும்மம் என்றுங் கூறும்.

அவற்றுள் முண்டகமும் ப்ரச்முனம், சாந்தோக்யம் பிரக தாரண்யகம் தைத்திரீயம் காடகம் இவற்றிற்குப் பிற்பட்டன என்பர்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்தை மூலமாகக் கொண்டு சங்கரா சாரியர்களின் பரமாசாரியராகிய கௌடபாதர்[1] வேதாந்த ஸித்தாந்தங்களை 200 காரிகைகள் கூறியுள்ளனர். அங்கு ஆகம ப்ரகரணம்,[2] வைதத்தியப்பிரகரணம்,[3] அத்வைதப்ரகரணம்,[4] அலாத சாந்திப்ரகரணம்,[5] என நான்கு ப்ரகரணங்கள் உள.

1. गौडपादः
2. आगमप्रकरणम्
3. वैतथ्यप्रकरणम्
4. अद्वैतप्रकरणम्
5. अलातशान्तिप्रकरणम्

அத்தியாயம் 27

வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும், அநுக்ரமணிகைகளும்

இதுவரை கூறப்பட்ட மந்திரங்கள், பிராம்மணங்கள், உபநிஷத்துக்கள் இவற்றையும், வேதாங்கங்களாகிய **சிக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்** இவற்றையும் **அபராவித்யா** என முண்டகோபநிஷத் கூறும்.[1] வேதாங்கங்களுள் பல முதன்முதலில் ஸூத்திரங்களாக எழுதப்பட்டன. மந்திரங்களைப் பொருளுணர்ச்சியுடன் ஸ்வரம், எழுத்து முதலியவற்றில் தவறாது உச்சரிக்க உதவுவனவும், அம்மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் இடம் காலம் முதலியவற்றை உணர்த்துவனவும் என அவ்வேதாங்கங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எழுத்துக்களைப் பிழைபடாது உச்சரிக்க அவற்றின் பிறப்பிடம், மாத்திரை, ஸ்வரம், ஸந்தியில் அவை கொள்ளும் மாறுபாடு இவற்றின் அறிவு வேண்டும். இவற்றை உணர்த்தும் சாஸ்திரம் **சிக்ஷை** எனப்படும்.

பெரும்பாலும் மந்திரங்கள் செய்யுள்வடிவங்கொண்டமையால், அச்செய்யுட்கள் எந்த சந்தஸ்ஸில் அமைந்துள்ளன என்ற அறிவும் வேண்டும். இதனைக் கூறும் சாஸ்திரத்திற்குச் **சந்தஸ்** எனப் பெயர்.

1. तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति (मुण्डक. 1. 1, 5)

ஒரு சொல்லில் இது பகுதி, இது விகுதி என்பதன் அறிவும், சொற்கள் அவ்வவ்வேற்றுமையில் கொள்ளும் உருவத்தின் அறிவும், ஸ்வரத்தின் மாறுபாட்டால் பொருளும் மாறுபடும் என்ற அறிவும் வேண்டும். இவற்றை உணர்த்துவது வ்யாகரணம் ஆகும்.

பொருளறிவின்றி சொல்லை வழங்குதல் சிறப்பின்று எனப் பெரியோர் கூறியிருத்தலானும், வாக்கியத்தின் பொருள் சொற்களின் பொருளைக்கொண்டு அறியப்படுமாதலானும், சொற்களின் பொருளை அறிதல் இன்றியமையாதது ஆகும். அதனை உணர்த்துவது நிருக்தம் ஆகும்.

வேதமந்திரங்களை எந்த எந்த காலத்தில் வழங்கவேண்டும் என்ற அறிவும் வேண்டும். அக்காலத்தை அறிவிப்பது ஜ்யோதிஷம் ஆகும்

யாகம் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறையும், ஆங்கு மந்திரங்கள் எவ்வாறு வழங்கப்படவேண்டும் என்ற முறையும் அறிதல் இன்றியமையாதது. அதனை உணர்த்துவது கல்பம் ஆகும்.

அங்கங்கள் எவ்வாறு வேதங்களைக் காப்பாற்ற வந்தனவோ அவ்வாறே அவற்றைக் காப்பாற்ற அநுக்ரமணிகைகளும்[1] செய்யப்பட்டன. ருக்வேதத்தைப்பற்றிய ரிஷி, சந்தஸ்ஸு, அநுவாகம், பதம், ஸூக்தம் இவ்வைந்தினைக் குறித்து சௌனகர் இயற்றிய அநுக்ரமணிகைகள் உள. இவற்றின் உரைகாரராகிய ஷட்குருசிஷ்யரால்[2] சௌனகரது தேவதாநுக்ரமணியிலிருந்து 10 வாக்கியங்கள் ஆளப்பட்டமையால், அவர் தைவ

1. अनुक्रमणिका:
2. षड्गुरुशिष्य:

த்தாநுக்ரமணியும் செய்திருந்தார் எனத் தோன்றுகிறது. மக்கள் பிருகத்தேவதையைப்[1] படித்தலால் அது இறந்துவிட்டது போலும். மற்றோர் அநுக்ரமணியும் அவர் இயற்றியதாகக் கேள்வி. காத்யாயனர் ஸர்வாநுக்ரமணி[2] செய்தார். கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திற்கு ஆத்ரேயாநுக்ரமணி[3], காடகாநுக்ரமணி[4] இவ்விரண்டும், சுக்லயஜுர்வேதத்திற்குக் காத்யாயநாநுக்ரமணியும்,[5] ஸாமவேதத்திற்கு ஆர்ஷாநுக்ரமணி[6] தைவதாநுக்ரமணி[7] இவ்விரண்டும் உள.

1. बृहद्देवता
2. सर्वानुक्रमणी
3. आत्रेयानुक्रमणी
4. काठकानुक्रमणी
5. कात्यायनानुक्रमणी
6. आर्षानुक्रमणी
7. दैवतानुक्रमणी

அத்தியாயம் 28

சிக்ஷை

சிக்ஷா என்ற சொல் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சீக்ஷா என வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சிக்ஷையில் வர்ணமும், ஸ்வரமும், மாத்திரையும், ப்ரயத்னமும், மத்தியமவிருத்தியால் உச்சரிக்கையும், ஸம்ஹிதையும் கூறப்படும் என ஆங்கே உணர்த்தப்பட்டது.[1] இவற்றை விரிவாகக் கூறும் நூல்கள் ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஒவ்வொரு சாகைக்கும் தனித்தனியாய் இருந்தன என்பது **ப்ராதிசாக்யம்** என்ற பெயரால் அறியப்படும். ஒவ்வொரு வேதத்துள்ளும் பல சாகைகள் தற்போது எவ்வாறு காணப்படவில்லையோ, அவ்வாறே பல ப்ராதிசாக்யங்களும் காணப்படவில்லை. இப்பொழுது வழங்கப்படுவன நான்கே ஆகும்.

அவை ருக்வேதப்ராதிசாக்யம், தைத்திரீயப்ராதிசாக்யம், வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யம், அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் என்பன. அவற்றுள் ருக்வேதப்ராதிசாக்யம் ஆச்வலாயன மஹர்ஷியின் ஆசிரியர் சௌநகமஹர்ஷியாலும், வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யம் காத்யாயநமஹர்ஷியாலும் இயற்றப்பட்டன. முன்னருள்ள இரண்டும் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டன என்பதும், அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் பிற்பட்டது என்பதும் வெளிப்படை. முற்கூறப்பட்ட காத்யாயனமஹர்ஷியும் பாணினி-அஷ்டாத்யாயிக்கு வார்த்திகம் எழுதிய மஹர்ஷியும்

1. ओं शीक्षा व्याख्यास्यामः । वर्णः । स्वरः । मात्रा बलम् । साम सन्तानः । इत्युक्तः शीक्षाध्यायः ॥

அத்தியாயம் 28

ஒருவராயிருப்பின் வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யமும் பாணினிகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதே ஆகும். புஷ்பஸூத்திரத்தை ஸாமவேத ப்ராதிசாக்யம் என்னலாம் ப்ராதிசாக்கியங்களிலிருந்து நாம் அறியும் சிறந்த செய்தி ஒன்று. அஃது யாதெனில் அக்காலத்திருந்து இன்றுவரை வேதமந்த்ரங்கள் மாறுபடாது இருக்கின்றன என்பது. நாரதீயசிக்ஷையும்[1] பாணினிசிக்ஷையும்[2] பிற்காலத்தன என்பர். தற்போது வழங்கும் பாரத்வாஜசிக்ஷை,[3] வயாஸசிக்ஷை,[4] வாஸிஷ்டசிக்ஷை,[5] யாஞ்யவல்க்யசிக்ஷை,[6] இவை எல்லாம் பிற்காலத்தன எனப்படும்.

ஸம்ஹிதாபாடத்தையும் பதபாடத்தையும் பிழையின்றி உச்சரிக்க சிக்ஷையின் அறிவு பயன்படும்.

1. नारदीयशिक्षा
2. पाणिनिशिक्षा
3. भारद्वाजशिक्षा
4. व्यासशिक्षा
5. वासिष्ठाशिक्षा
6. याज्ञवल्क्याशिक्षा

அத்தியாயம் 29

சந்தஸ்

மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டன எனக் கூறப்பட்டது. செய்யுள் பல்வகையாயிருத்தலின் சந்தஸ்ஸுக்களும் பல்வகைப்பட்டன. சந்தஸ்ஸுக்களுள் சில ஓரடியும், சில ஈரடியும், சில மூன்றடியும், சில நான்கடியும், சில ஐந்தடியும், சில ஆறடியும், சில ஏழடியும், சில எட்டடியுங் கொண்டன[1] என்றும், அவை காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ[2] முதலியன என்றும், தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது. காயத்ரீ 24 அக்ஷரங்களைக்[3] கொண்டது என்றும், மேலுள்ள ஒவ்வொன்றும் நாலு நாலு அக்ஷரங்களை மிகுதியாகக் கொண்டன என்றும் ஆங்கே கூறப்பட்டது. பெரும்பாலும் காயத்ரீ உஷ்ணிக் இவை மூன்றடியையும், அநுஷ்டுப் ப்ருஹதீ இவை நான்கடியையும், த்ருஷ்டுப்

1. एकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पदी पञ्चपदी षट्पदी सप्तपद्यष्टापदी....
(तै. सं. 3, 3, 10, 2)

2. गायत्री त्रिष्टुप् जगत्यनुष्टुप् पङ्क्त्या सह ।
बृहत्युष्णिहा ककुत् .... (5, 2, 11, 1)

3. அக்ஷரம் என்பதற்கு உயிரெழுத்து எனப் பொருளிருப்பினும், இங்கு அஃது சைகாச்சை குறிக்கும். एकाच् — இதனை ஆங்கிலத்தில் syllable என்பர்.

ஜகதீ பங்க்தீ இவை ஐந்தடியையும், கொண்டன என்றும்,[1] ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அக்ஷரங்கள் எவ்வளவு என்றும் சாங்கியாயனச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] சௌனகப்ராதிசாக்கியத்திலும், ஸாமவேதநிதானஸூத்திரத்திலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவை காணப்படுகின்றன. பிங்களர் எழுதிய சந்தஸ்-சாஸ்திரத்தை வேதாங்கம் எனக் கூறுவர். ஆங்குப் பிற்காலத்திய விருத்தங்களின் இலக்கணம் இருத்தலின், அந்நூல் பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை.

விருத்தங்களின் இலக்கணத்தைக் கூறும் நூல்கள் காளிதாஸரின் ச்ருதபோதம்,[3] கேதாரபட்டரின் விருத்தரத்நாகரம்,[4] ஸோமேந்திரரின் ஸுவிருத்ததிலகம்[5] ஆகும்.

1. अष्टाक्षरा गायत्री ... एकादशाक्षरा त्रिष्टुप् ... द्वादशाक्षरा जगती (तै. सं. 2, 2, 10, 6)
त्रिपदा गायत्री ... चतुष्पदा त्रिष्टुप् (3, 2, 9, 3)
सप्तपदा शक्करी (6, 1, 8, 8)
पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः (6, 1, 9, 5)
सप्तपदा शक्करी (5, 3, 4, 6)
2. गायत्र्युष्णिहाविति त्रिपात्सारूप्यात्समासः, अनुष्टुप्बृहत्याविति चतुष्पात्सामान्यात् त्रिष्टुब्जगत्याविति (पङ्क्तेः पञ्चपादा भवन्ति)....
3. कालिदासीयश्रुतबोधः (ப்ரஸித்த காளிதாஸர் ச்ருதபோதத்தை இயற்றினரா என்பது ஐயம்).
4. केदारभट्टीयवृत्तरत्नाकरः
5. क्षेमेन्द्रीयसुवृत्ततिलकम्

சந்தஸ்ஸுக்களுக்கும் விருத்தங்களுக்கும் வேறுபாடு யாதெனின், சந்தஸ்ஸுக்கள் அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றியனவேயன்றி அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன அல்ல; விருத்தங்கள் அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன. அன்றியும் விருத்தங்களில் மும்மூன்று அக்ஷரங்களை ஒரு கணமாகக் கொண்டு அவை கணக்கிடப்படுகின்றன. சில விருத்தங்கள் அக்ஷரங்களின் மாத்திரையைப் பற்றியனவே; சில விருத்தங்களில் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒரே கணக்கான அக்ஷரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றில் அவ்வாறு இரா. ஆராய்ந்து பார்ப்பின் சில விருத்தங்கள் சில சந்தஸ்ஸுக்களைப் பின்பற்றி வந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக இந்த்ரவஜ்ரா, உபேந்த்ரவஜ்ரா இவை த்ருஷ்டுபையும், வம்சஸ்தா ஜகதியையும், வஸந்ததிலகா சக்வரியையும் பின்பற்றின.[1] அநுஷ்டுப் வேதத்திலும் பிற் காலத்து நூல்களிலும் வழங்கப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிவர்.

1. History of Sanskrit Literature Vol. I by C. V. Vaidya • p. 72.

அத்தியாயம் 30

நிருக்தம்

தற்போது வழக்கில் உள்ள நிருக்தம் **யாஸ்கமஹர்ஷியால்** இயற்றப்பட்டது. அதனில் **நைகண்டுகம்,**[1] **நைகமம்,**[2] **தைவதம்**[3] என்ற மூன்று காண்டங்களும் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முன் இரண்டு காண்டங்களில் மும்மூன்று அத்தியாயங்களும், மூன்றாவதில் ஆறு அத்தியாயங்களும் உள. நைகண்டுகத்தில் பதவிபாகங்களும்[4] அவற்றைப்பற்றி நிருக்தகாரருடைய கொள்கைகளும்[5] ஒருபொருட்கொண்ட பல சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்டன. நைகமத்தில் பலபொருட்கொண்ட ஒரு சொல்லின் பல்பொருளும் அவற்றின் காரணமும்

1. नैघण्टुकम्
2. नैगमम्
3. दैवतम्
4. तद्यान्येतानि चत्वारि पदजातानि नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च तानीमानि भवन्ति . . . भावप्रधानमाख्यातं सत्त्वप्रधानानि नामानि . . . न निर्बद्धा उपसर्गा अर्थान्निराहुरिति शाकटायनः, नामाख्यातयोस्तु कर्मोपसंयोगद्योतका भवन्त्युच्चावचाः पदार्था भवन्तीति गार्ग्यः . . . अथ निपाता उच्चावचेष्वर्थेषु निपतन्ति.
5. नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके ॥

உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் நான்காம் அத்தியாயத்தில் உள. தைவதத்தில் தேவதைகளுடைய விபாகத்தைக் கூறி ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியும் செய்யப்பட்டது.

இவர்காலத்திற்கு முன்னரே பலர் நிருக்தம் எழுதியிருந்தனர் என்பதும், அவரது கொள்கை சில வையாகரணர்களின் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதும் விளங்கும். எல்லாப்பெயரும் தாதுவிலிருந்து வந்தன என நைருக்தர் கொண்டமையால், சிற்சில சொற்களுக்கு அவர் கூறும் வ்யுத்பத்தி வியப்பைத் தரும்.[1] நைகமகாண்டத்தில் விசாரித்த சொற்களைக் கவனித்தால், அவர்காலத்திற்கு முன்னரே ருக்தவேதமந்திரங்களில் பலசொற்கு வ்யுத்பத்தியும் பொருளும் தெளிவாய் அறியப்படவில்லை எனலாம். தைவத காண்டத்தில் தேவதைகள் ப்ருதிவீஸ்தானதேவதைகள் என்றும், அந்தரிக்ஷஸ்தானதேவதைகள் என்றும், த்யுஸ்தான தேவதைகள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனர். இந்நூலுள் ருக் வேதத்துள்ள பல ருக்குக்களின் பொருள் ஆராயப்பட்டது. தற்போதுள்ள ஸம்ஹிதை இந்நூலுக்கு முன்னரே அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டது எனலாம். பஞ்சபூதங்களே தேவதைகளாக வருணிக்கப்பட்டன என்ற கொள்கை தோன்றுதற்கு இந்நூல் உதவியிருத்தல் கூடும். இந்நூலுக்கு உரை மூன்று உள: சுமார் முதல்நூற்றாண்டில் துர்க்கஸிம்மர் எழுதிய விருத்தி, ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஸ்கந்தஸ்வாமி இயற்றிய நிருக்தடீகை, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மஹேச்வரர் இயற்றிய நிருக்தபாஷ்யடீகை என்பனவ.

1. अग्निः कस्मात्? अग्रणीर्भवति, अग्रं यज्ञेषु प्रणीयते, अङ्गं नयति संनममानः । अक्नोपनो भवतीति स्थौलाष्ठीविः । न क्नोपयति न स्नेहयति । त्रिभ्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपूणिः, इतात्, अक्तात् दग्धात् वा, नीतात्

அத்தியாயம் 31

ஜ்யௌதிஷம்

நாள், அர்த்தமாஸம், மாஸம், ருது, வர்ஷம் இவற்றின் பகுப்பைப்பற்றியும் ஸூர்யசந்திரரின் நிலையால் நிகழும் அமாவாஸ்யை பூர்ணிமை இவற்றைப்பற்றியும் அப்போது நிகழும் கிரகணங்களைப்பற்றியும், நக்ஷத்ரங்களைப்பற்றியும் கூறும் நூல் ஜ்யௌதிஷம் ஆகும். இவை எல்லாம் யஜுர்வேதம் முதலிய வேதங்களிலே கூறப்பட்டன.[1] ஆனால் தற்போது

1. अहोरात्रे पञ्चदशिनोर्धमासास्त्रिंशिनो मासाः [तै. सं. 7, 5, 23, 20]
षड् वा ऋतवः संवत्सरः (5, 2, 6, 1)
मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू शुक्रश्च शुचिश्च ग्रैष्मावृतू नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृतू इषश्चोर्जश्च शारदावृतू सहश्च सहस्यश्च हैमन्तिकावृतू तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृतू (4, 4, 11, 1)
पञ्च वा ऋतवः (1. 5, 2, 1)
द्वादश मासाः संवत्सरः (1, 5, 7. 3)
अमावास्या वा पौर्णमासी वा (2, 2, 2, 1)
कृत्तिका नक्षत्रमग्निर्देवता . . . रोहिणी नक्षत्रं प्रजापतिर्देवता मृगशीर्षं नक्षत्रं सोमो देवतार्द्रा नक्षत्रं रुद्रो देवता पुनर्वसू नक्षत्रमदितिर्देवता . . . रेवती नक्षत्रं पूषा देवताश्वयुजौ नक्षत्रमश्विनौ देवता-पभरणीर्नक्षत्रं यमो देवता . . . [तै. सं. 4, 4, 11, 1-3]

அவற்றைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறும் நூல்கள் பிற்காலத்தனவே ஆகும். அவை ஸூர்யஸித்தாந்தம்[1] (கி. பி. 300), ஆர்ய பட்டர்[2] இயற்றிய ஆர்யபடீயம்[3] (கி. பி. 476), வராஹ மிஹிரர்[4] இயற்றிய ப்ருஹத்ஸம்ஹிதையும்[5] பஞ்ச ஸித்தாந்திகையும்[6] (கி. பி. 505–578), ப்ரும்மகுப்தா[7] இயற்றிய ப்ராம்மஸ்புடஸித்தாந்தம்[8] (கி. பி. 598), பாஸ்கராசாரியர்[9] இயற்றிய ஸித்தாந்தசிரோமணி[10] (கி. பி. 1114) ஆகும். ஜ்யௌதிஷத்திற்குக் கணக்கு இன்றியமையாததால், ஒன்று முதல் நூறு, ஆயிரம் முதலிய எண்கள் வேதத்திற் குறிக்கப் பட்டன.[11]

1. सूर्यसिद्धान्तः
2. आर्यभट्टः
3. आर्यभटीयम्
4. वराहमिहिरः
5. बृहत्संहिता
6. पञ्चसिद्धान्तिका
7. ब्रह्मगुप्तः
8. ब्राह्मस्फुटसिद्धान्तः
9. भास्कराचार्यः
10. सिद्धान्तशिरोमणिः
11. एकस्मै स्वाहा द्वाभ्यां स्वाहा ...... शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहायुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा . . . (तै. सं. 7, 2, 11-20)

அத்தியாயம் 32

கல்பத்தின் இலக்கணமும் வகையும்

வைதிகர்கள் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்யும் முறையைக் கூறும் நூல்கள் கல்பம் எனப்பட்டன. அவை மூன்று வகைப்படும்: ச்ரௌதாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன; க்ருஹ்யாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன; பொது தர்மங்களைக் கூறுவன. அவற்றிற்குச் ச்ரௌதஸூத்ரம் [1] என்றும், க்ருஹ்யஸூத்ரம் [2] என்றும், தர்மஸூத்ரம் [3] என்றும் பெயர்.

ச்ரௌதஸூத்ரங்களில் அக்ந்யாதானம் [4] அக்னிஹோத்ரம் [5] தர்சபூர்ணமாஸம், [6] சாதுர்மாஸ்யம் [7] முதலிய ஏழு ஹவிர்

1. श्रौतसूत्रम्

2. गृह्यसूत्रम्

3. धर्मसूत्रम् தர்மம் என்ற சொற்கு வேதத்தில் கூறப்படுவனவும், பயனுள்ளனவுமான யாகம் முதலியன பொருளாயிருத்தலின், ச்ரௌதாக்னி, க்ருஹ்யாக்னி, இவற்றிற் செய்யக்கூடிய கர்மாக்களும் தர்மத்தின்பாற்படுமாயினும், தர்மஸூத்திரம் என்னுமிடத்து தர்மம் என்ற சொல் பிராம்மணவஸிஷ்ட நியாயத்தின்படி அவற்றையொழித்து எஞ்சியவற்றைக் குறிக்கும்.

4. अग्न्याधानम्

5. अग्निहोत्रम्

6. दर्शपूर्णमासः

7. चातुर्मास्यम्

யஞ்யங்களுடையவும்[1] அக்னிஷ்டோமம்[2] முதலிய ஏழு ஸோம ஸம்ஸ்தைகளுடையவும்[3] பிரயோகம் உணர்த்தப்பட்டது. ருக்வேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் ஹோத்ருகணத்தால் யாகங்களிற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், யஜுர்வேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் அத்வர்யுகணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் உத்காத்ருகணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், அதர்வவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் பிரும்மா கணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவுங் கூறப்பட்டன.

க்ருஹ்யஸூத்ரங்களில் கர்ப்பாதானம்[4] முதல் அந்த்யேஷ்டி[5] முடிய உள்ள கர்மாக்களேயும், ஏழு பாகயஞ்யங்களேயும்[6] ஐந்து மஹாயஞ்யங்களேயும்[7] எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பது கூறப்படும். இவையெல்லாம் ஔபாஸநாக்னியிற் செய்யப்படும்.

தர்மஸூத்திரங்களில் வர்ணவிபாகம்,[8] ஆச்ரமவிபாகம்,[9] அவ்வவற்றின் தர்மம், மக்களின் பொதுதர்மம் முதலியன கூறப்படும்.

1. हविर्यज्ञाः
2. अग्निष्टोमः
3. सोमसंस्थाः
4. गर्भाधानम्
5. अन्त्येष्टिः இறுதிச்சடங்கு
6. सप्त पाकयज्ञाः
7. पञ्च महायज्ञाः
8. वर्णविभागः
9. आश्रमविभागः

அத்தியாயம் 33

ருக்வேதத்திய கல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம். — தற்போது சாங்க்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] ஆச்வலாயனச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவ்விரண்டுமே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலது குர்ஜரதேசத்திலும் இரண்டாவது தக்ஷிணதேசத்திலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டன. இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள. தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வெவ்வேறு ஸூத்திரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆச்வலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்[3] யஜுர்வேதஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களும்[4] கூறப்படுதலின், ஆச்வலாயனர் கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேதச்ரௌதஸூத்ரமும் ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரமும் இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

க்ருஹ்யஸூத்ரம். — சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[5] சாம்பவ்யக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[6] ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்[7]

1. शाङ्ख्यायनश्रौतसूत्रम्
2. आश्वलायनश्रौतसूत्रम्
3. नित्यानि होतुरिति गौतमः (VII 1, 20); द्विरिति गौतमः (I 4, 3)
4. तद्ये केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शाः समाम्नाताः न तान् कुर्यात्, अकृत्स्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13, 30)
5. शाङ्खायनगृह्यसूत्रम्
6. शाम्बव्यगृह्यसूत्रम्
7. आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

இவை மூன்றுமே தற்போது உள்ளன. அவற்றுள் முன்னிரண்டும் கௌஷீதகப்பிராம்மணத்தை ஒட்டியது; மூன்றாவது ஐதரேயப்பிராம்மணத்தை ஒட்டியது.[1]

சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள. இறுதியில் உள்ள இரண்டும் ப்ரக்ஷிப்தம் என்கின்றனர். இந்நூலுள் ஆச்வலாயனர் கூறப்படுவதால் அவர் சாங்க்யாயனரது காலத்திற்கு முற்பட்டவரோ ஸம காலத்தவரோ ஆதல் வேண்டும். இந்நூலுக்கு அக்நிஸ்வாமி[2] ப்ரம்மதத்தர்[3] முதலியோர் உரை எழுதினர் என்பது சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸங்க்ரஹத்தால் அறியப்படுகின்றது.

சாம்பவ்யக்ருஹ்யம். — இதனுள் சாங்க்யாயனத்து முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களின் விஷயங்களும், மூன்று, நான்கு அத்தியாயங்களிலுள்ள சில விஷயங்களும், பித்ருமேதமும் உணர்த்தப்பட்டன.

ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் நான்கு அத்தியாயங்கள் உள. இந்நூல் சாம்பவ்யக்ருஹ்யத்திற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டது என்பதும்,[4] இந்நூலாசிரியர் மஹாபாரத காலத்திற்கும் கௌதமர்க்கும் பின்னர் இருந்தனர் என்பதும்,[5] சௌனகர் இவர்க்கு ஆசிரியர் என்பதும்[6] அறியப்படுகின்றன.

1. मद्स्यं सप्तदशं कौषीतकिनः समामनन्ति (I 20, 5)
2. अग्निस्वामी
3. ब्रह्मदत्तः
4. भागं चर्मणा कुर्वीत इति शाम्बव्यः (IV 10, 22)
5. प्राचीनावीती सुमन्तुजैमिनिवैशम्पायनपैलसूत्रभाष्यमहाभारतधर्माचार्या जानन्तिबाहविगार्ग्यगौतमशाकल्यबाभ्रव्यमाण्डव्यमाण्डूकेयाः (III 3, 5)
6. आवृतान्मन्त्र निर्घ्नन्ति पितरः शौनकोऽब्रवीत् (IV 8, 7)

இந்நூலிலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன: (1) எல்லா மாதங்களிலும் விவாஹஞ் செய்யலாம்.[1] (2) ஒரு மகளை மணஞ்செய்வதற்கு முன்னர் எட்டு இடத்திலிருந்து மண்ணைக் கொண்டுவந்து அவற்றுள் ஒன்றை அவளைத் தொடச் செய்ய, நல்லிடத்து மண்ணை அவள் தொட்டாளாயின் அவளை மணஞ்செய்தல்.[2] (3) இறந்த வீட்டில் அன்று சமைத்தல் தகாது.[3] (4) பெரியோர் இறந்த நாளிலிருந்து மூன்று நாளோ அல்லது பன்னிரண்டு நாளோ ஆஹார நியமம் வேண்டும்.[4] (5) அஸபிண்டரான பெரியோர் இறப்பினும் 10 நாள் தானம் அத்தியயனம் இவற்றை நீக்க வேண்டும்.[5] இந்நூலுக்கு ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆநந்தராயமகி[6] ஒரு விருத்தி எழுதியுள்ளார். தர்மஸூத்திரங்களுள் வஸிஷ்டதர்மஸூத்திரமே தற்போது உளது. அது கௌதமதர்மஸூத்திரத்தை ஒட்டி இருத்தலால் அதன் பின்னரே இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும். இந்நூல் ருக்வேதியரால் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர்.

---

1. सार्वकालमेके विवाहम् (I 4, 2)
2. अष्टौ पिण्डान् कृत्वा .... पिण्डान् अभिमन्त्र्य कुमारीं ब्रूयात् एषामेकं गृहाण इति, क्षेत्राच्चेदुभयतः सस्याद् गृह्णीयात् अन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्यात्, गोष्ठात् पशुमती, वेदिपुरीषाद् ब्रह्मवर्चस्विनी, अविदासिनो ह्रदात् सर्वसम्पन्ना, देवनात् कितवी, चतुष्पथाद् विप्रवाजिनी, इरिणादधन्या, श्मशानात् पतिघ्नी इति (I 4, 12-40)
3. नैतस्यां रात्र्यामन्नं पचेरन् (VI 5, 1)
4. त्रिरात्रमक्षारलवणाशिनः स्युः, द्वादशरात्रं वा महागुरुषु (IV 5, 2-3)
5. दानाध्ययने वर्जयेरन् दशाहं सपिण्डेषु, गुरौ चासपिण्डे (IV 5, 4)
   தற்போது தாய்மாமன், மாமனார் முதலியோர் இறந்தால் மூன்று நாள்தான் அவை நீக்கப்படுகின்றன.
6. आनन्दरायमखी

அத்தியாயம் 34

ஸாமவேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம்.—தற்போது மசகச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[2] த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம்[3] என்ற மூன்றே உள். மசகச்ரௌதஸூத்திரத்திற்கு ஆர்ஷேய கல்பம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. கௌதமீய ச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] சாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] என்ற இரண்டும் இருந்தனவாக லாட்யாயனச்ரௌதத்திலிருந்து[6] அறியப்படுகின்றது.

மசகச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் ஸோமயாகத்திற்கு உரிய பிரயோகங்களே உள. இந்நூல் பஞ்சவிம்ச்பிராம்மணத்தை[7] அனுஸரிக்கும். இது லாட்யாயனத்திற்கு முன்னரே இருந்தது என்பது லாட்யாயனத்தில் இது குறிக்கப் படுகின்றமையான் அறியப்படும்.

1. मशकश्रौतसूत्रम्
2. लाट्यायनश्रौतसूत्रम्
3. द्राह्यायणश्रौतसूत्रम्
4. गौतमीयश्रौतसूत्रम्
5. शाट्यायनश्रौतसूत्रम्
6. तत्र गौतमीयम् . . . (लाट्या. I, 4, 2); . . . गौतमीयेन (VIII 2, 20) उभाविति शाट्यायनकम् . . . (*ibid* I, 2, 24) शाट्यायिनः (IV 5, 28)
7. पञ्चविंशब्राह्मणम्

அத்தியாயம் 34

லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 10 ப்ரபாடகங்கள்[1] உள. கௌதுமசாகையை அத்தியயனஞ் செய்பவர் இதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்வர். ஈண்டு கௌதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையால்,[2] இந்நூல் கௌதமீயத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம். கௌதமர், சாண்டில்யர்,[3] தானஞ்சய்யர்,[4] இவர்களுக்குள் உள்ள கொள்கை வேறுபாடுகள் அடிக்கடி கூறப்படுகின்றன. சௌசிவ்ருக்ஷி,[5] ராணாயனீபுத்திரர்,[6] வையாக்ரபத்யர்,[7] லாமகாயனர்,[8] கௌத்ஸர்,[9] சாலங்காயனிகள்[10] ஈண்டுக் கூறப்பட்டனர். எல்லா யாகங்களின் பிரயோகமும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. இதற்கு அக்னிஸ்வாமி[11] என்பவர் பாஷ்யம்[12] எழுதியுள்ளார்.

த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 31 படலங்கள்[13] உள. ஒவ்வொரு படலத்திலும் நான்கு கண்டங்கள்[14] உள. மும்மூன்று படலம் ஓர் அத்தியாயம் ஆகும். லாட்யாயனத்தில் எவ்வளவு கண்டங்கள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு கண்டங்களும் ஈண்டு உள்ளன. ஸூத்ரங்களும் பெரும்பான்மையும் ஒரே ரூபமாக இருக்கும். சிற்சில இடத்தில்

1. प्रपाठकाः
2. तत्र गौतमीयम् (I 4, 2): उत्तमयोरिति गौतमः (I, 4, 17) यजुषाहरहरिति गौतमः (I·9, 5)
3. शाण्डिल्यः
4. धानञ्जय्यः
5. शौचिवृक्षिः
6. राणायनीपुत्रः
7. वैयाघ्रपद्यः
8. लामकायनः
9. कौत्सः
10. शालङ्कायनिनः
11. अग्निस्वामी
12. भाष्यम्
13. पटलाः
14. खण्डाः

பாடபேதமும் மாறுபட்ட முறையுங் காணப்படுகின்றன. ராணாயனீயசாகையை அத்தியயனஞ் செய்பவர் இதனைப் பிரமாணமாகக் கொண்டனர். இதற்குப் பாஷ்யம் எழுதியவர் தன்வி[1] என்பவர்.

க்ருஹ்யஸூத்ரம். — கோபிலக்ருஹ்யஸூத்ரம், த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்யஸூத்ரம் ஆகிய இரண்டுமே இப்போது வழக்கத்தில் உள்ளன.

கோபிலக்ருஹ்யம். — இதனுள் நான்கு ப்ரபாடகங்கள் இருக்கின்றன. இந்நூலிலிருந்து **கௌஹலீயசாகை**[2] என ஒரு சாகையும் **ரௌருகிபிராம்மணம்**[3] என ஒரு பிராம்மணமும் இருந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது. ஸமான கோத்திரத்தார் மணஞ்செய்தல் தகாது என ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையாலும்,[4] ஸமானப்ரவருள்ளார் மணஞ்செய்தல் கூடாது[5] எனக் கௌதமதர்மஸூத்திரத்திற் கூறப்பட்டமையாலும், கௌதமரின் பெயர் ஈண்டு வழங்கப்பட்டமையாலும்,[6] இந்நூல் கௌதமதர்மஸூத்திரத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம்.

த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் நான்கு படலங்கள் உள. இதற்கே காதிரகிருஹ்யஸூத்ரம்[7] என மற்றொரு பெயர் என்பர் சிலர். இந்நூல் கோபிலகிருஹ்யத

1. धन्वी
2. इति कौहलीयाः (III 4, 34)
3. अथापि रौरुकिब्राह्मणं भवति (III 2, 5)
4. असगोत्रान् (III 4, 4)
5. असमानप्रवरैर्विवाहः (गौ. ध. सू. (4, 2)
6. तथा गौतमवार्कखण्डी (गो. गृ. सू. III 10, 4)
7. खादिरगृह्यसूत्रम्

திற்குப் பிற்பட்டது என்பர். இந்நூலிலிருந்து கடசாகை என ஒரு ஸாமவேதசாகை இருந்தது என்பதும், இந்நூல் கௌதமசாகையரால் படிக்கப்படவில்லை என்பதும் அறியப்படும்.[1] இதற்கு ருத்ரஸ்கந்தர்[2] வ்ருத்தி[3] இயற்றினர்.

தர்மஸூத்ரம்.—தற்போது கௌதமதர்மஸூத்ரம் ஒன்றே வழக்கில் உளது. இது ஸாமவேதத்தைப்பற்றியது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர். உபநயனகாலத்தில் மாணவன் முண்டனஞ் செய்யப்படுவதைப்பற்றியும்,[4] அத்யயனாரம்பம் ப்ரோஷ்டபதியில் செய்வதைப்பற்றியும்[5] பல ஸாமங்களைப் பற்றியும்[6] ஈண்டுக் கூறப்படுதலானும் இந்நூல் ஸாமகருக்குப் பிரமாணமானது என்பது அறியப்படும். கௌதமீயச்ரௌதஸூத்ரமும், கௌதமீயக்ருஹ்யஸூத்ரமும் இப்போது காணப்படாவாயினும், அவை இருந்தன என்பது ஏனைய நூல்களிற் கூறப்பட்டமையான் விளங்கும். போதாயனதர்மஸூத்ரத்திற்கு கௌதமதர்மஸூத்ரம் முற்பட்டது என்பது ஆங்கு கௌதமரது கொள்கையைக் கூறியிருத்தலான் அறியப்படும்.[7] தற்போதுள்ள கல்பஸூத்ரங்களில் கௌதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையான், அவற்றுள் கௌதமதர்மஸூத்ரம் பழமை

1. कार्प्वीं तु कठकौथुमाः (द्रा. गृ. सू. III 2, 29)
2. रुद्रस्कन्दः
3. वृत्तिः
4. मुण्डजटिलशिखाजटाश्च (गौ. ध. सू. 1, 29)
5. श्रवणादिवार्षिकं प्रोष्ठपदीं वोपाकृत्याधीयीतच्छन्दांसि (16, 1)
6. गौ. ध. सू. 11, 13
7. मिथ्यैतदिति गौतमः (बौ. ध. सू. 1, 2, 7)

யானது எனக் கூறல் தகும். இந்நூலுள் மூன்று ப்ரச்னமும்,[1] அவற்றுள் ஒன்பது, ஒன்பது, பத்து அத்தியாயங்களும்[2] உள. மூன்றும் பிரச்னத்து எட்டாம் அத்தியாயத்துள்ள விஷயங்கள் ஸாமவிதானப்பிராம்மணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. இந்நூலுக்கு மஸ்கரி என்பவர் பாஷ்யமும் ஹரதத்தர் என்பவர் வ்ருத்தியும் எழுதியுள்ளார்.

கோபிலக்ருஹ்யஸூத்ரமும் கௌதமதர்மஸூத்ரமும் கோபிலமகர்ஷியாலும் கௌதமமகர்ஷியாலும் இயற்றப் பட்டன எனக் கொள்ளினும், ஆங்கு ஓர் ஐயம் உளது. ஸாமவேதீயப்பிராம்மணங்களில் பல கோபிலர்களும் பல கௌதமர்களும்[3] குறிக்கப்படுகின்றமையான், இந்நூல்கள் எழுதிய கோபிலரும் கௌதமரும் யாராய் இருத்தல் கூடும் என்பதை அறியச் சான்று ஒன்றும் தெரியவில்லை.

1. प्रश्नः

2. अध्यायः

3. अर्यमराधो गोभिलः, पूषमित्रो गोभिलः, अश्वमित्रो गोभिलः, वरुणमित्रो गोभिलः, मूलमित्रो गोभिलः, वत्समित्रो गोभिलः, गौल्गुलवीपुत्रो गोभिलः, बृहद्वसुर्गोभिलः, गोभिलः। राधो गौतमः, गाता गौतमः, सङ्करो गौतमः

அத்தியாயம் 35

யஜுர்வேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம். — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த ச்ரௌத ஸூத்ரங்கள் தற்போது எட்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஏழு கிருஷ்ணயஜுர்வேதசாகைகளையும், ஒன்று சுக்லயஜுர் வேதசாகையையும் சார்ந்தன. மானவச்ரௌதஸூத்ரம்[1] வாராக ச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவை இரண்டும் மைத்ராயணீயசாகையை யும்,[3] பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] ஆபஸ்தம்பச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம்,[6] பாரத்வாஜச்ரௌதஸூத்ரம்[7] இவை நான்கும் தைத்திரீயசாகையையும், காத்யாயன ச்ரௌதஸூத்ரம்[8] சுக்லயஜுர்வேதசாகையையுஞ் சார்ந்தன. எட்டாவது வைகாநஸச்ரௌதஸூத்ரம்[9] ஆகும். இவற்றைத் தவிர்த்து மைத்ராயணீயசாகையைச் சார்ந்த துந்துபச்ரௌத ஸூத்ரம்[10] ஒன்று உளது என்பர். மைத்ராயணீயசாகீயர்

1. मानवश्रौतसूत्रम्
2. वाराहश्रौतसूत्रम्
3. मैत्रायणीयशाखा
4. बौधायनश्रौतसूत्रम्
5. आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्
6. हिरण्यकेशिश्रौतसूत्रम् இதனை सत्याषाढम् எனவுங் கூறுவர்.
7. भारद्वाजश्रौतसूत्रम्
8. कात्यायनश्रौतसूत्रम्
9. वैखानसश्रौतसूत्रम्
10. दुन्दुभश्रौतसूत्रम्

மானவர்,[1] வாராஹர்,[2] துந்துபர்,[3] சாகலேயர்,[4] ஹாரித்ரவீயர்,[5] சாமாயனீயர்[6] என அறுவர் என்பதும், மைத்ராயணீயசாகை இந்தியாவின் வடமேற்குப்பாகத்தில் குர்ஜரதேசம் முதலியவற்றில் வியாபித்து இருக்கிறது என்றும்,[7] தைத்திரீய சாகையைச் சேர்ந்த ஆபஸ்தம்பம் ஆந்த்ரதேசம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் வியாபித்திருக்கிறது என்றும்,[8] ஹிரண்யகேசிசாகை ஸஹ்யபர்வதம் முதல் தென்மேற்குத் திக்கில் பரசுராமக்ஷேத்திரத்தில்[9] வியாபித்திருக்கிறது என்றுங் கூறப்பட்டது.

பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் முப்பது ப்ரச்னங்கள் உள. முதல் ப்ரச்னம் தர்சபூர்ணமாஸதைப் பற்றியது. இறுதிப்ரச்னம் சுல்வஸூத்ரத்தையும் ப்ரவரஸூத்ரத்தையும் பற்றியது. சாலீகி,[10] ஔபமன்யவர்,[11] ராதீதரர்,[12]

1. मानवाः
2. वाराहाः
3. दुन्दुभाः
4. छागलेयाः
5. हारिद्रवीयाः
6. शामायनीयाः
7. मयूरपर्वताच्चैव यावद्गुर्जरदेशतः ।
व्याप्तां वायव्यदेशात्तु मैत्रायणी प्रतिष्ठिता ॥
(मानवगृह्यसूत्रे रामकृष्णशास्त्रिकृतप्रस्तावना)
8. आन्ध्रादिदक्षिणाग्नयी गोदासागर आवधि ।
यजुर्वेदस्तु तैत्तिर्यः आपस्तम्बः प्रतिष्ठितः ॥ (*ibid*)
9. सह्यादिपर्वतारम्भाद्दिशां नैरृत्यसागरात् ।
हिरण्यकेशिशाखा च पर्शुरामस्य सन्निधौ ॥ (*ibid*)
10. शालीकिः
11. औपमन्यवः
12. राथीतरः

காத்யர்,[1] ஆஜீகவி[2] இவருடைய மதபேதங்கள் ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் இதற்கு உரை ஒன்று மகாதேவவாஜபேயிரால்[3] இயற்றப்பட்டுளது. அதற்கு ச்ரௌதசந்திரிகா[4] எனப் பெயர். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாஜபேயிமகாதேவதீக்ஷிதஸஹோதரரின் பேரனாகிய யக்ஞேச்வர தீக்ஷிதரால் பௌதாயனமகாக்னிசயனப்ரயோகம்,[5] ஸாவித்ரசயனப்ரயோகம்,[6] ஆக்ரஹாயணப்ரயோகம்,[7] தர்சபூர்ணமாஸப்ரயோகம்,[8] ச்ரௌதபரிபாஷாஸங்க்ரஹவிருத்தி[9] இவை இயற்றப் பட்டன.

ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் பத்துப் ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலாசிரியர் ஆங்காங்கு ஆபஸ்தம்பரது கொள்கையிலிருந்து மாறுபடுகின்றனர்.

கிருஹ்யஸூத்ரம்.[10] — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கிருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் தற்போது ஒன்பது உள. அவை மானவ கிருஹ்யஸூத்ரம், வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம், பௌதாயனகிருஹ்ய ஸூத்ரம், ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம், ஹிரண்யகேசிஸத்யாஷாட கிருஹ்யஸூத்ரம், காடககிருஹ்யஸூத்ரம், வைகாநஸகிருஹ்ய ஸூத்ரம், பாரத்வாஜகிருஹ்யஸூத்ரம், பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம்

1. कात्यः
2. आजीगविः
3. महादेववाजपेयी
4. श्रौतचन्द्रिका
5. बौधायनमहाग्निचयनप्रयोगः
6. सावित्रचयनप्रयोगः
7. आग्रहायणप्रयोगः
8. दर्शपूर्णमासप्रयोगः
9. श्रौतपरिभाषासङ्ग्रहवृत्तिः
10. மைசூர் பௌதாயனகிருஹ்யஸூத்ரப்பதிப்பில்

यथा अग्निवेश्यसूत्रे अथातस्सूत्रगणान् व्याख्यास्यामः — बोधायनमापस्तम्बं सत्याषाढं द्राह्यायणमागस्त्यं शाण्डिल्यमाश्वलायनं

என்னலாம். அவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது. அதனை இயற்றியவர் காத்யாயன மகர்ஷி என்பர் சிலர், பாரஸ்கரமகர்ஷி என்பர் சிலர்.

மானவகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் இருபகுதிகள் உள. ஒவ்வொன்றற்கும் புருஷன் என்ற பெயர் இடப்பட்டது. முதற்பகுதியில் 23 கண்டமும் இரண்டாம் பகுதியில் 18 கண்டமும் இருக்கின்றன. கூறப்பட்ட விஷயங்களாலும், ரீதியாலும் இந்நூல் பழமையானது என அறியலாம். விவாஹப்ரகரணத்தில் பின் வருஞ் செய்திகள் கூறப்பட்டன: பணம், அழகு, வித்யை, அறிவு, பந்துக்கள் இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு[1] ஆணும் பெண்ணும் விவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஒரே சாதியிற் பிறந்தவளும், ஸமான ப்ரவரம் இல்லாதவளும், வயதிற் குறைந்தவளும் கல்யாணமாகாதவளும் கற்பு சிதையாதவளும் பந்துக்களோடு கூடியவளுமே மணத்தற்குச் சிறந்தவள்.[2] எட்டிடத்திலிருந்து மண் கட்டி கொண்டுவந்து அவற்றில் ஒன்றை அப்பெண்ணைத் தொடச்செய்தல் வேண்டும்; சிலவற்றைத் தொட்டால் விவாஹஞ் செய்யலாம்; சிலவற்றைத் தொட்டால் விவாகஞ்

.शाम्भवं कात्यायनमिति नवानि पूर्वसूत्राणि वैखानसं शौनकीयम् भारद्वाजमाग्निवेश्यं जैमिनीयं वाधूलं माध्यन्दिनं कौण्डिन्यं कौषीतकमिति नवान्यपरसूत्राणि என்று உபோத்காததத்திற் கூறப்பட்டுளது.

1. पञ्च विवाहकारकाणि भवन्ति–वित्तं, रूपं, विद्या, प्रज्ञा, बान्धव इति

2. बन्धुमतीं कन्यामस्पृष्टमैथुनामुपयच्छेत समानवर्णाम्
असमानप्रवरां यवीयसीं नग्निकां श्रेष्ठाम्

செய்தல் தகாது.[1] விநாயகர் நால்வர்; அவரால் ஆவேசிக்கப் பட்டார் கெட்ட ஸ்வப்னம் முதலியவற்றைக் காண்பர். அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும்.[2]

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம்.—இதனுள் 21 கண்டங்கள் உள அவற்றுள் விவாஹத்தைப்பற்றி ஏழு கண்டங்கள் மானவ கிருஹ்யஸூத்திரத்திலுள்ளவையே ஆகும். கோபிலகிருஹ்ய ஸூத்திரத்துள்ள விஷயத்தையும்[3] கௌதமதர்மஸூத்திரத் துள்ள விஷயத்தையும்[4] இந்நூல் கூறுதலால், இஃது அவற்றின் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பௌதாயனகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் பதின்மூன்று ப்ரச்னங்கள் உள. ஆங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் கவனித் தற்குரியன: விவாஹம் எல்லா மாதங்களிலும் செய்யலாம்; மாசி பங்குனி ஆனி மாதங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய மாதங்களில் தான் செய்யவேண்டும் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.[5] மது பர்க்கத்தில் ஆண் நீர் வார்க்க, பெண் பாதங்கழுவுவது முக்கிய

1. अष्टौ लोष्टानाहरेत् – सीतालोष्ठं, वेदिलोष्ठं, दूर्वालोष्ठं, गोमयलोष्ठं, फलवंतो वृक्षस्य अधस्ताल्लोष्ठं, श्मशानलोष्ठं, अध्वलोष्ठं, इरीणलोष्ठमिति – देवागारे स्थापयित्वाथ कन्यां ग्राहयेत्, यदि श्मशानलोष्ठं गृह्णीयात् अध्वलोष्ठं इरिणलोष्ठं वा नोपयमेत्

2. विनायकाः शालकटङ्कटकः, कूष्माण्डराजपुत्रः, उस्मितः, देवयजन इति चत्वारः ; तैराविष्टः लोष्ठं मृद्नाति ... अपस्वप्नं पश्यति ... तेषां प्रायश्चित्तं कर्तव्यम्

3. हस्तेन वा प्रौष्ठपदीमित्येके

4. असमानप्रवरैर्विवाहः, ऊर्ध्वं सप्तमात्पितृबन्धुभ्यः, पञ्चमान्मातृबन्धुभ्यः

5. सर्वे मासा विवाहस्य, शुचिस्तपस्तपस्यवर्जमित्येके (I 1, 18–19)

பக்ஷம். உபநயனம் ஆனபிறகு மாணவன் எல்லாவேதங்களிலுஞ் சிறிது அத்யயனஞ் செய்தபின்னர் ஒரு வேதத்தின் ஒரு சாகையை அத்யயனஞ் செய்து பின்னர் அங்கங்களின் அத்யயனஞ் செய்ய வேண்டும்.[2] ஆணின் பெயர் இரட்டைப் படை எழுத்துக்களால் ஆக்கவேண்டும்; அவை ரிஷிகளின் பெயராகவோ தேவர்களின் பெயராகவோ இருத்தல் வேண்டும்.[3] குலதர்மத்தை யொட்டித் தலையில் ஒரு சிகையையோ மூன்று சிகையையோ ஐந்து சிகையையோ வைத்துக் கொள்ளலாம்.[4] விவாஹத்தில் மூன்று நாளும், ருதுகாலத்தில் மூன்றுநாளும், அமாவாஸ்யை, பௌர்ணமி, ச்ராத்ததினங்கள் இவற்றிலும் மனைவியோடு புணர்தல் தகாது; பிறர்மனைவியோடு புணர்தல் எக்காலத்தும் தகாது;[5] பிராம்மணனின் பெயரின் இறுதியில் சர்மா என்றும், க்ஷத்திரியனின் பெயரின் இறுதியில் வர்மா என்றும், வைச்யனின் பெயரின் இறுதியில் குப்தன் என்றும், சூத்ரனின் பெயரின் இறுதியில் தாஸன் என்றுங் கூற வேண்டும்.[6] கிரந்தாக்ஷரப்பதிப்பில் ப்ரவரத்தைக் கூறும்

1. स्त्री प्रक्षालयति, पुमान् अभिषिञ्चति (I 2, 22)
2. उपनीतमात्रो व्रतानुचारी वेदाना किञ्चिदधीत्य ब्राह्मणः एका शाखामधीत्य श्रोत्रियः । अङ्गाध्यायी ... (I 7, 2-4)
3. द्व्यक्षरं चतुरक्षरं षडक्षरं अष्टाक्षरं ... ऋष्यणूकं देवताणूकं वा (II 1, 25-28)
4. एकशिखस्त्रिशिखः पञ्चशिखो वा यथैवैषां कुलधर्मः स्यात् (II 4, 17)
5. अथाधिब्रह्मचर्यम्—विवाहे त्रिरात्रम्, ऋतौ त्रिरात्रम्, अमावास्यायां पौर्णमास्यां श्राद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च एकरात्रं, परस्त्रीषु दिवा च यावज्जीवम् (बौ. गृ. पटि. I 1, 8-11)
6. शर्मान्तं ब्राह्मणस्य, वर्मान्तं क्षत्रियस्य गुप्तदासान्तं वैश्यशूद्रयोः (I 11, 9)

ப்ரச்னத்தில் ப்ருகுவம்சத்தில் பாணினி வால்மீகி இருவரும் அடுத்தடுத்துப் படிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் எட்டு படலங்கள் உள. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட சிற்சில செய்திகள் கவனித்தற்கு உரியன :—விவாஹப்பிரகரணத்தில் மணமகள் பந்துக்கள், சீலம், அழகு, ரோகமின்மை இவற்றோடு கூடியவளாய் இருக்க வேண்டும்;[1] மணமகன் அவற்றோடு படிப்பும் உள்ளவனாய் இருக்கவேண்டும்;[2] எவளைக் கண்டவுடன் கண்ணிற்கும் மனத்திற்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றதோ அவளையே மணக்கவேண்டும் என்பர் சிலர்.[3] மணமகன் தனக்கு ஆண்மகன் பிறக்கவேண்டும் என விரும்பின் மணமகளின் கட்டைவிரலையும் பெண்மகள் பிறக்கவேண்டும் என விரும்பின் ஏனைய விரல்களையும் பிடித்தல் வேண்டும்.[4] ருது காலத்தில் நாலாவது நாள் தொடங்கி பதினாறாவது நாளுக்குள் இரட்டைப்படை நாளில் மனைவியோடு கணவன் புணரின், சிறந்த ஆண்பிள்ளை உண்டாகும்.[5] கௌண்டின்யனை விருத்திகாரர் என்றும், பௌதாயனனை ப்ரவசனகாரர் என்றும் ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர், ஹிரண்யகேசர் இவர்களை ஸூத்ரகாரர்கள் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[6] இதனால் கௌண்டின்

1. बन्धुशीललक्षणसम्पन्नामरोगामुपयच्छेत (I 3, 19)
2. बन्धुशीललक्षणसम्पन्नश्श्रुतवानरोग इति वरसम्पत् (I 3, 20)
3. यस्या मनश्चक्षुषोर्निबन्धस्तस्यामृद्धिः (I 3, 21)
4. यदि कामयेत पुंस एव जनयेयमिति अङ्गुष्ठमेव … (II 4, 13)
   यदि कामयेत स्त्रीरेव जनयेयमिति अङ्गुलीरेव गृह्णीयात् (II 4, 12)
5. चतुर्थीप्रभृत्याषोडशीमुत्तरामुत्तरां युग्मां प्रजानिश्श्रेयसमृतुगमने इत्युपदिशन्ति (III 10, 1)
6. आ. गृ. (V 1, 13)

யரும் போதாயனரும் ஆபஸ்தம்பருக்கு முன்னரேனும் அல்லது பெரியவராகவேனும் இருந்தவர் என்றும், பாரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசர் அவர்க்கு ஸமகாலத்தவர் என்றும் ஊகிக்க இடன் உளது. ஆண்மகனது பெயர் இரட்டைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் பெண்மகளின் பெயர் ஒற்றைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.[1]

பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் மூன்று காண்டங்களும் 52 கண்டிகைகளும்[2] உள்ளன. இது பாரஸ்கராசாரியரால் இயற்றப்பட்டது என்பதும் இதற்குக் காதீய க்ருஹ்யஸூத்ரம் எனப் பெயர் என்பதும் இந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால்[3] விளங்கும். இந்நூலுள் வேறு ஆசிரியர்கள் சிலர் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றனர்; அவரது பெயர் கூறப்படவில்லை.[4] அத்யாயோபாகர்மம், அத்யாயோத்ஸர்ஜனம் இவற்றிலும் நாமகரணத்திலும் இந்நூலுக்கும் ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்திரத்திற்கும் ஒற்றுமை மிகுதியாகவும் வேற்றுமை சிறிதாகவும் இருக்கின்றன.[5]

1. द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नाम ... (VI 15, 9)
   अयुजाक्षरं कुमार्याः (VI 15, 11)
2. कण्डिका
3. इति श्रीपारस्कराचार्यकृतं कातीयगृह्यसूत्रं समाप्तम्
4. दक्षिणतस्तिष्ठत आसीनाय वैके (पा. गृ. (2, 3,
   मातरं प्रथमामेके (*ibid* 2, 5, 7)
5. श्रवणापक्षे ओषधीषु जातासु हस्तेन पौर्णमास्यां वा अध्यायोपाकर्म (आ. गृ. 5, 1)
   अथातोऽध्यायोपाकर्म । ओषधीनां प्रादुर्भावे श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णमास्यां श्रावणस्य पञ्चमीं हस्तेन वा (पा. II 10, 1-2)

குழந்தை இரண்டு வயது நிறைவதற்குள் இறந்தால் அதற்குத் தஹனம் இல்லை என்றும், தாய்தகப்பன்மார்க்கு மாத்திரமே ஆசௌசம் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[1] பெண்கள் இரண்டு வஸ்திரங்கள் தரித்தனர்;[2] விவாஹம் நடந்தபிறகு ஒரு ஆண்டு அல்லது 12 நாள் அல்லது 6 நாள் அல்லது 3 நாள் மணமகனும் மணமகளும் புணரக்கூடாது.[3] பாரஸ்கரரும் காத்யாயனரும் ஒருவரே எனக் கோபாலசாஸ்த்ரீநேநே காசிப்பதிப்பின் பூமிகையில் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் காத்யாயனர் இவருடன் மாறுபடுகின்றனர் என உளது. ஆகலின் கோபாலசாஸ்திரியின் கொள்கை ஆராய்தற்குரியது.[4]

तैषीपक्षस्य रोहिण्यां पौर्णमास्यां वोत्सर्गः (आ. गृ. 5, 8)

पौषस्य रोहिण्या मध्यमाया वाष्टकायामध्यायानुत्सृजेरन्
(पा. II 12, 1)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नामपूर्वमाख्यातोत्तरं दीर्घाभिनिष्ठानान्तं घोषवदाद्यन्तरन्तस्थम् ।

अयुजाक्षरं कुमार्याः (आ. गृ. 6, 15, 9-11)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा घोषवदाद्यन्तरन्तस्थं दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न तद्धितम् ।

अयुजाक्षरमकारान्तं स्त्रियै तद्धितम् (पा. गृ. 1, 17, 2-3)

1. अद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराशौचम् ... शरीरमदग्ध्वा निखनन्ति
(पा. 3, 10, 1-5)

2. पा. I 4, 13-14

3. संवत्सरं न मिथुनमुपयेता द्वादशरात्रं षड्रात्रं त्रिरात्रमन्ततः
(पा. 1, 8, 21)

4. शालाग्नौ चेके (पा. 3, 10, 33) गृह्यकारपक्षे न कुर्यान्न च कारयेत् । यथाह कात्यायनः
सूतके मृतके चैव स्मार्तं कर्म निवर्तते ।
पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारयेत् ॥

தர்மஸூத்ரம். — இப்போது யஜுர்வேதீயதர்மஸூத்ரங்களுள் நான்கே வழக்கில் உள்ளன. அவை **பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்,**[1] **ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம்,**[2] **ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம்,**[3] **சங்கலிகிததர்மஸூத்ரம்**[4] என்பன. இவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தது; ஏனைய கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தன. மானவதர்மசாஸ்திரம் ப்ருகுவாற்[5] கூறப்பட்டதாலும், ச்லோகமயமாய் இருத்தலாலும் அது பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை. இந்நூலுக்கு ஹரதத்தமிச்ரர் விருத்தியும், [illegible] தாத்பர்யதர்சனமும் எழுதியுள்ளார்.

பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்.—இதனுள் நான்கு ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலிலிருந்து பின்வருஞ் செய்திகள் அறியப்படுகின்றன:—வேதக்கொள்கைகளுக்கு விரோதமற்ற தேசஜாதி தர்மங்கள் பிரமாணம் எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, விசேஷணத்தை நீக்கித் தேசதர்மங்கள் பிரமாணம் எனக்கொண்டு வடநாட்டார்க்குக் கம்பளவியாபாரம் முதலான ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும், தென்னாட்டார்க்கு உபநயனமாகாதவன், பெண்டிர் இவரோடு உண்ணுகை, பழைய சோற்றை உண்ணுகை, மாமன்மகள் அத்தைமகள் இவரை மணஞ்செய்தல் என்ற ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும் உளவென இ

1. बौधायनधर्मसूत्रम्
2. आपस्तम्बधर्मसूत्रम्
3. हिरण्यकेशिधर्मसूत्रम्
4. शङ्खलिखितधर्मसूत्रम्
5. भृगुः

நூலாசிரியர் கூறினர்.[1] ஆர்யாவர்த்தத்தின் எல்லை வடக்கே இமயமலை, கிழக்கே காலகவனம், தெற்கே பாரியாத்ரம் மேற்கே அதர்சனம் எனக் கூறப்பட்டது.[2] வெகுகாலத்திற்கு முன்னர் 48 ஆண்டுகள் வேதங்கள் படிக்கப்பட்டன. ஸ்நாதகன் இரண்டு யஞ்யோபவீதம் தரித்தல் வேண்டும். எட்டு விதமான விவாஹங்களில் அன்னியோன்னிய-அன்பால் நிகழுங் காரணத்தால் காந்தர்வமே எல்லாவர்ணத்தாருக்குஞ் சிறந்தது என்பது சிலருடைய கொள்கை.[3] தவறி ஸகோத்ரப்பெண்ணை மணந்தால் தாயைப்போல் அவளைக் கருதவேண்டும்.[4] பதிதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மணத்தல் வேண்டும்; அவர்க்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் அவரை விட்டு நீங்கிச் சிறந்தாரிடம் இருப்பின் அவர்க்குப் பாதித்தியம் நீங்கும்[5] என்பர். இங்ஙனே ஹாரீதர்

1. पञ्चधा विप्रतिपत्तिर्दक्षिणतस्तथोत्तरतः ।
   यानि दक्षिणतस्तानि व्याख्यास्यामः ।
   यथैतदनुपेतेन सह भोजनं स्त्रिया सह भोजनं पर्युषितभोजनं मातुलपितृष्वसृदुहितृगमनमिति ।
   अथोत्तरत ऊर्णाविक्रयः शीधुपानमुभयथोदाद्भिर्व्यवहार आयुधीयकं समुद्रसंयानमिति ।
   इतरदितरस्मिन् कुर्वन् दुष्यति इतरदितरस्मिन् ।
   तत्र तत्र देशप्रामाण्यमेव स्यात्
   मिथ्यैतदिति गौतमः ॥ (I 2, 1-7)
2. I 2, 10.
3. गान्धर्वमप्येके प्रशंसन्ति सर्वेषा स्नेहानुगतत्वात् (I 20, 16)
4. सगोत्रां चेदमत्योपयच्छेन्मातृवदेनां बिभृयात् (II 1, 38)
5. अथ पतिताः ... मिथो विवहमानाः पुत्रान् सन्निष्पाद्य ब्रूयुः, विप्रव्रजत असमत्तः एवमार्यान् सम्प्रतिपत्स्यथ इति (II 2, 10)

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.[1] பிறப்பிலும் இறப்பிலும் ஸபிண்டர்களுக்குப் பத்து நாள் ஆசௌசம் என்ற விதி ருத்விக்,[2] தீக்ஷிதர்,[3] பிரும்மசாரி[4] இவர்கட்கு இல்லை.[5] ஒரு பிராம்மணன் அத்யாபனம், யாஜனம், ப்ரதிக்ரகம் இவற்றால் குடும்பத்தை நடத்த முடியாதிருப்பின் க்ஷத்திரியதர்மத்தையும், அஃதும் இல்லையேல் வைச்யவிருத்தியும் அனுஷ்டிக்கலாம்.[6] க்ஷத்திரியதர்மத்தைப் பிராமணன் அனுஷ்டிப்பதைக் கௌதமர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என இங்குக் கூறப்பட்டுளது;[7] ஆனால் கௌதமதர்மஸூத்திரத்துள் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டமையால்[8] ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட வசனம் மற்றோர் கௌதமசாஸ்திரத்தில் உள்ளது எனக் கொள்ளலாம் எனக் கோவிந்தஸ்வாமி தன் விவரணத்திற் கூறுகின்றனர். எழுபது வயதிற்குமேல் ஸந்யாஸம் செய்து கொள்ளலாம்.[9] பெண் ருதுவாய் மூன்று ஆண்டு

1. मिथ्यैतदिति हारीतः (II 2, 11)

2. ऋत्विक्

3. दीक्षितः

4. ब्रह्मचारी

5. सपिण्डेष्वादशाहमाशौचमिति जननमरणयोरधिकृत्य वदन्ति ऋत्विग्दीक्षितब्रह्मचारिवर्जम् (I 11, 1)

6. अध्यापनयाजनप्रतिग्रहैरशक्तः क्षत्रधर्मेण जीवेत् ... (II 4, 16) वैश्यवृत्तिरनुष्ठेया (II 4, 19)

7. नेति गौतमोऽत्युग्रो हि क्षत्रधर्मो ब्राह्मणस्य (II 4, 17)

8. तदलाभे क्षत्रवृत्तिः [गौ. ध. 7, 6]

9. ससत्या ऊर्ध्वं सन्यासमुपदिशन्ति (II 17, 6)

களுக்குள் தகப்பன் மணஞ்செய்ய வேண்டும் என்றும்,[1] அவன் அவ்வாறு செய்யாவிடின் அவளே கணவனைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்றும்,[2] கணவன் மனைவியை விட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குமேல் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்றும்[3] கூறப்பட்டது. வைகானஸதர்மத்தைக்[4] கூறும் ஸூத்ரம் கௌதம தர்மஸூத்ரத்திற் கூறியவாறே பெரும்பாலும் உள்ளது.[5]

ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம். — இதனுள் இரண்டு ப்ரச்னமும், ஒவ்வொரு ப்ரச்னத்துள் பதினொன்று படலங்களும் உள. இந்நூலிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் :— சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நியமப்படி நடத்தற்கு இயலாமையால் பிற்காலத்தில் ருஷிகள் இல்லை, கர்மபலசேஷத்தால் ச்வேதகேது போன்றவர் பிறக்கின்றனர்.[6] பல பிராம்மணங்கள் இறந்தமையால் வழக்கைக் கொண்டு ஆங்குள்ள விதிகள் ஊகிக்கப்படுகின்றன.[7] கூட்டுச்

1. त्रीणि वर्षाण्यृतुमती यः कन्या न प्रयच्छति ।
स तुल्यं भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसंशयम् ॥ (IV. 1, 13)
2. त्रीणि वर्षाण्यृतुमती काक्षेत पितृशासनम् ।
ततश्चतुर्थे वर्षे तु विन्देत सदृशं पतिम् ॥ (IV 1, 14)
3. त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं यो भार्यां नाधिगच्छति ।
स तुल्यं भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसंशयम् ॥ (IV 1, 1, 9,
4. वैखानसधर्मः
5. बौ. ध. (II 11, 17); गौ. ध. (III 26-35)
6. तस्मादृषयोऽवरेषु न जायन्ते नियमातिक्रमात् (I 2, 4)
श्रुतर्षयस्तु भवन्ति केचित् कर्मफलशेषेण पुनस्सम्भवे (I 2-5)
यथा श्वेतकेतुः (I 2, 6)
7. ब्राह्मणोक्ता विधयस्तेषामुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमीयन्ते (I 4, 10)

சோறு உண்ணல் தகாது.[1] சண்டாளனைப் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் அவனுடன் பேசினாலும் தோஷம் உண்டு.[2] ஸகோத்திரத்தானுக்குப் பெண்ணை மணஞ் செய்தல் தகாது[3] தாயோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையானுக்குஞ் செய்தல் தகாது.[4] வாஜஸநேயிப்பிராம்மணமும்[5] பவிஷ்யத்புராணமும்[6] ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டன. இந்நூலில் உள்ள சில ஸூத்ரங்களுக்கும் பௌதாயனதர்மஸூத்ரத்துள்ளவற்றிற்கும் ஸம்வாதம் இருக்கின்றது.[7] பாணினிஸூத்ரங்களுக்குப் புறம்பான சில பிரயோகங்கள் இருக்கின்றன.[8] இந்நூலுக்கு ஹரதத்த மிச்ரர்[9] என்பவர் உஜ்வலை[10] என்ற வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம் அனேகமாய் ஆபஸ்தம்பதர்ம ஸூத்ரத்தை ஒட்டியே உளது.

1. सङ्घान्नमभोज्यम् (I 6, 16)
2. चण्डालोपस्पर्शने सम्भाषायां दर्शने च दोषः (I 1, 8)
3. सगोत्राय दुहितरं न प्रयच्छेत् (II 5, 15)
4. मातुश्च योनिसम्बन्धेभ्यः (II 5, 16)
5. तदनर्थकं स्याद्वाजसनेयिब्राह्मणं चेदवेक्षेत (I 4, 7)
6. पुनस्सर्गे बीजार्था भवन्तीति भविष्यत्पुराणे (II 9, 14, 6)
7. नाप्सु श्लाघमानः स्नाया यदि स्नायाद्दण्डवत्प्लवेत् [आप. I 2, 30]
   नाप्सु श्लाघमानः स्यात् – दण्ड इव प्लवेत् [बौ. I 2, 40-41]
   स्त्रीभिर्यावदर्थसम्भाषी [आप. I 2, 16]
   यावदर्थसंभाषी स्त्रीभिः [बौ. I 2, 24]
   भवत्पूर्वया ब्राह्मणो भिक्षेत [आप. I 2, 28-30]
   भवत्पूर्वां ब्राह्मणो भिक्षेत [बौ. I 2, 18]
8. अगृह्यमाणकारणः [I, 4, 8]; कुञ्चक्रौञ्च ... [I 5, 34]
   लक्षणकर्मणात्तु [II 11, 13]
9. हरदत्तमिश्रः 10. उज्ज्वला

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்திய தர்மசாஸ்த்ரங்கள்

பிற்காலத்திலும் தர்மத்தைப்பற்றிய நூல்கள் எழுதப் பட்டன. அவை ச்லோகரூபமாக உள்ளன. அவற்றுள் சிறந்தன **மனுதர்மசாஸ்த்ரமும் யாஞ்யவல்க்யஸ்மிருதியும்** *ஆகும்.*

மனுதர்மசாஸ்த்ரம்.—*இந்நூல் கி.பி. 200-இல் எழுதப்பட்டது என்பர் இதனை இயற்றியவர் மானவீயகிருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவரல்லர் என்பது விவாஹப்பிரகாணத்திற் கூறப்பட்ட செய்திகளால் விளங்கும். இந்நூலுள் 12 அத்தியாயங்களும் 2684 ச்லோகங்களும் உள. ஈண்டுப் பிரமன் முதல் தேவர் இறுதியாக உள்ளோரது பிறப்பும், பஞ்சமகாபூதங்களின் உற் பத்தியும், வர்ணம், ஆச்ரமம் இவற்றின் ஸாமான்யவிசேஷ தர்மங்களும், அரசனுற் கொள்ளவேண்டிய நீதிகளும், பாதகி களின் செயலுக்கேற்ற பலனும் அப்பாதகங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தமும், அவற்றை அனுஸரித்தால் ஸ்வர்க்கப்ராப்தியுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலுக்கு கி. பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டில்* **கோவிந்தராஜரும்**[1] *கி.பி. 15-ஆம் நூற்றுண்டில்* **குல்லூகபட்டரும்**[2] *உரை எழுதியுள்ளனர்.*

யாஞ்யவல்க்யஸ்மிருதி. — *இந்நூல் கி. பி. 400-இல் எழுதப் பட்டது என்பர். ஈண்டு* **ஆசாராத்யாயம்,**[3] **வ்யவஹாராத் யாயம்,**[4] **ப்ராயச்சித்தாத்யாயம்**[5] *என்ற மூன்று அத்தியாயங்*

1. गोविन्दराजः
2. कुल्लूकभट्टः
3. आचाराध्यायः
4. व्यवहाराध्यायः
5. प्रायश्चित्ताध्यायः

களும் 1009 ச்லோகங்களும் உள. இந்நூல் யாஜ்ஞவல்க்யர் கொள்கையைக் கொண்டு அன்னியரால் எழுதப்பட்டது என்னலாம்; ப்ராயச்சித்தாதயாயத்தில் மானவகிருஹ்யஸூத்திரத்தை அனுஸரிக்கின்றது. இந்நூலுக்கு மூன்று உரைகள் உள. சுமார் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் விச்வரூபர் எழுதிய பாலக்ரீடை[1] ஒன்று; கி. பி. 1100-இல் விஞ்ஞானேச்வரர்[2] இயற்றிய மிதாக்ஷரா மற்றொன்று; அபராதித்யர் எழுதிய உரை மூன்றாவது.

நாரதஸ்ம்ருதி. — இந்நூல் சுமார் கி. பி. 500-இல் இயற்றப் பட்டது என்பர். ஈண்டு 1200 ச்லோகங்கள் உள. இதனைப் பிரமாணமாகக் காட்டினர் பட்டபாணர்.[3]

ஜீவாநந்தரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரஸங்கிரஹத்தில் 26 கிரந்தங்கள் உள :—அவை லக்வத்ரிஸம்ஹிதையை முதலிலும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதையை இறுதியிலுங் கொண்டன.[4] கடவுள், யாத்திரை, விவாஹம், யாகம், உத்ஸ

1. बालक्रीडा
2. विज्ञानेश्वरः
3. भट्टबाणः
4. (1) लघ्वत्रिसंहिता, (2) अत्रिसंहिता, (3) वृद्धात्रिसंहिता, (4) विष्णुस्मृतिः, (5) लघुहारीतस्मृतिः, (6) वृद्धहारीतसंहिता, (7) याज्ञवल्क्यस्मृतिः, (8) औशनसं धर्मशास्त्रम् (9) औशनसस्मृतिः, (10) अङ्गिरसस्मृतिः, (11) यमस्मृतिः, (12) आपस्तम्बस्मृतिः, (13) संवर्तस्मृतिः, (14) कात्यायनस्मृतिः, (15) बृहस्पतिस्मृतिः, (16) पराशरसंहिता, (17) बृहत्पराशरसंहिता, (18) लघुव्याससंहिता, (19) व्याससंहिता, (20) शङ्खसंहिता, (21) लिखितसंहिता, (22) दक्षसंहिता, (23) गौतमसंहिता, (24) शातातपसंहिता, (25) वसिष्ठसंहिता, (26) वृद्धगौतमसंहिता.

வங்கள் இவற்றில் தொடுதல்-தொடாமை இல்லை[1] என அத்ரிஸம்ஹிதை கூறும். ரமையோடு எப்போதும் இருத்தலால் ராமன் எனப் பெயர் வந்தது என விருத்தஹாரீதஸம்ஹிதை கூறும்.[2] மந்தேஹர் என்ற 30 கோடி ராக்ஷஸர் உதிக்கும் சூரியனை உண்ண முயல்கின்றனர் எனப் ப்ருஹத்பராசர ஸம்ஹிதை கூறும்.[3] சண்டாளன், ச்வபாகன் முதலிய யார் உணவை வேண்டினும், மறுமையில் இன்பம் வேண்டுவோர் அவர்க்கு உணவு அளிக்கவேண்டும் என்றும், சமம் தமம் க்ஷாந்தி இவை முதலியவற்றை உடையவனே பிராம்மணன் என்றும், அவை இல்லாத பிராம்மணன் சூத்திரன் என்றும், அவற்றையுடைய சண்டாளனும் பிராம்மணன் என்றும் அவ்வாறுள்ள சண்டாளனை ஒருவரும் அவமதித்தல் தகாது என்றும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதை கூறும்.[4]

1. देवयात्राविवाहेषु यज्ञप्रकरणेषु च ।
उत्सवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न विद्यते ॥ [अत्रिसंहिता]

2. रमया नित्ययुक्तत्वात् राम इत्यभिधीयते [वृद्धहारीतसंहिता]

3. त्रिंशत्कोट्यस्तु विख्याता मन्देहा नाम राक्षसाः ।
उद्यन्तं ते विवस्वन्तं बलादिच्छन्ति खादितुम् ॥
[बृहत्पराशरसंहिता]

4. चण्डालो वा श्वपाको वा कालेयः कश्चिदागतः ।
अन्नेन पूजनीयस्सः परत्र हितमिच्छता ॥
क्षान्तो दान्तो जितक्रोधो जितात्मान च जितेन्द्रियः ।
तमेव ब्राह्मणं मन्ये शेषाः शूद्रा इति स्मृतः ॥
न जातिः पूज्यते राजन् गुणाः कल्याणकारकाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
चण्डालमपि यद्भक्तं नावमन्येत बुद्धिमान् ।
अवमन्य पतत्येव नरके रौरके नरः ॥ [वृद्धगौतमसंहिता]

அநந்தசயனத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நாரதீயமனு ஸம்ஹிதை[1] என்ற நூல் முற்கூறப்பட்ட ஸ்மிருதிகாலத்தது எனக் கூறலாம். ஆங்கேயே பதிப்பிக்கப்பெற்ற வைகானஸ தர்மப்ரச்னம்[2] அவற்றின் பிற்காலத்தது என்னலாம். அவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் ஆவன:—(1) பிராம்மணனுக்கு ஆச்ரமம் நான்கு; க்ஷத்திரியனுக்கு முதல் மூன்று; வைச்யனுக்கு முதலிரண்டு. (2) பிரம்மசாரி, காயத்ரன்[3] பிராம்மன்[4] ப்ராஜாபத்யன்[5] நைஷ்டிகன்[6] என நான்குவகைப் படுவான். (3) வானப்ரஸ்தன் மனைவியோடுகூடியவன், மனைவியற்றவன் என இருவகைப்படுவான். கிருஹஸ்தன், வார்த்தாவ்ருத்தி[7] சாலீனவ்ருத்தி[8] யாயாவரன்[9] கோராசாரிகன்[10] என நால்வகைப்படுவான். (5) ஸந்நியாஸி, குடீசகன்[11] பகூதகன்[12] ஹம்ஸன்[13] பரமஹம்ஸன்[14] என நால்வகைப்படுவான். (6) ஈரமற்ற காலுடனும் வடக்கைப் பார்த்துக்கொண்டும் உண்ணுதல் தகாது. (7) உதக்கி, சூத்திரன் இவரால் தொடப்பட்ட அன்னத்தை உண்ணுதல் தகாது. (8) மேற்கிலும் வடக்கிலும் தலைவைத்துக்கொண்டு உறங்குதல் தகாது. (9) அயர்ந்து தூங்குபவனை எழுப்பக்கூடாது. (10) ஆஹிதாக்கினியாயிருந்து ஸந்நியாஸியாகி இறந்தவர்க்கு தகனமே (11) சண்டாளனுக்கும் பிராம்மணிக்கும் பிறப்பவன் ச்வபாகன் எனப்படுவான். (12) குழந்தை, நோயாளி, சமையலறை ஈண்டு சௌசத்தை விசாரித்தல் தகாது.

1. नारदीयमनुसंहिता
2. वैखानसधर्मप्रश्नः
3. गायत्रः
4. ब्राह्मः
5. प्राजापत्यः
6. नैष्ठिकः
7. वार्तावृत्तिः
8. शालीनवृत्तिः
9. यायावरः
10. घोराचारिकः
11. कुटीचकः
12. बहूदकः
13. हंसः
14. परमहंसः

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்தில் பரிசிஷ்டங்கள்,[1] ப்ரயோகங்கள்,[2] பத்ததிகள்,[3] காரிகைகள்[4] எனப் பலநூல்கள் ஒவ்வொரு கர்மாவைப்பற்றித் தோன்றின.

கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பல நிபந்தங்கள் இயற்றப்பட்டன.[5]

ஸூல்வஸூத்ரம். — இவை வேதியின் நிர்மாணத்தற்குப் பயன்படும். ஆகலின் அவையும் கல்பத்தின்பாற்படும்.

1. परिशिष्टाः
2. प्रयोगाः
3. पद्धतयः
4. कारिकाः

   1730 இல் गदाधरराजगुरु ஆல இயற்றிய गदाधरपद्धतिः என்ற நூலுள் आचारसारः, दानसारः, शुद्धिसारः, व्रतसारः, कालसारः காண்டங்கள் உள.

5. हेमाद्रिकृतचतुर्वर्गचिन्तामणिः (கி. பி. 1300); जीमूतवाहनकृतधर्मरत्नम् (15 ஆம் நூற்றாண்டு); कमलाकरभट्टकृतनिर्णयसिन्धुः; मदनपालकृतमदनपारिजातः; आपदेवात्मजानन्तदेवप्रणीतौ स्मृतिकौस्तुभः संस्कारकौस्तुभश्च; ऋषिभट्टकृतः शुक्लयजुर्वेदीयसंस्कारभास्करः; देवन्तभट्टकृतस्मृतिचन्द्रिका; नीलकण्ठकृतमयूखः; नन्दपण्डितकृतदत्तकमीमांसा; वैद्यनाथदीक्षितकृतस्मृतिमुक्ताफलम्; अप्पादीक्षितकृताचारनवनीतम् इत्यादयः

அத்தியாயம் 37

அதர்வவேதீய கல்பமும் கல்பஸூத்ரகாரர்களின் பௌர்வாபர்யமும்

அதர்வவேதீயகல்பம்.—வைதானச்ரௌதஸூத்ரமும் கௌசிக கிருஹ்யஸூத்ரமும் அதர்வவேதத்தைச் சார்ந்தன. இவற்றுள் இரண்டாவது முதலதைக்காட்டிலும் முற்காலத்தது.

தற்போது அறியப்படும் கல்பஸூத்ரகாரர்களுள் மானவ கிருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றிய மனுவே பழமையானவர் என்பது விவாஹப்ரகரணத்துள்ள இரண்டு வாக்கியங்களாலும்,[1] பழமையான நடையாலும் அறியப்படும்.

அதற்குப் பின்னர் தர்மஸூத்ரம் இயற்றிய கௌதமர் ஆவர். அவருடைய கொள்கைகளை ஆச்வலாயனர் தம் ச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] பௌதாயனர் தம் தர்மஸூத்திரத்திலும்,[3] லாட்யாயனர், த்ராஹ்யாயணர் தம் ச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[4] கோபிலர் தம் கிருஹ்யஸூத்திரத்திலும் குறிக்கின்றனர். சாங்கியாயனர் தமது கிருஹ்யஸூத்திரத்தில் ஆச்வலாயனரது கொள்கையைக் குறிக்கின்றனர். பௌதாயனர் தமது தர்மஸூத்ரத்தில் பௌதாயனர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர், ஹிரண்யகேசி இவரைக் குறிக்கின்றமையாலும்,[5] ஆபஸ்தம்பர் தமது கிருஹ்யஸூத்ரத்தில் பௌதாயனர்க்குப் பின்னரே

1. ब्राह्मेण शौल्कमेव वा ; असमानप्रवराम्
2. द्विरिति गौतमः [आ. श्रौ. I 4, 3]
3. मिथ्यैतदिति गौतमः [बौ. ध. I 2, 7]
4. तत्र गौतमीयम्
5. काण्वं बौधायनं तर्पयामि, आपस्तम्बं सूत्रकारं तर्पयामि, सत्याषाढं हिरण्यकेशिनं तर्पयामि (बौ. ध. II 9, 14)

ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர், ஸத்யாஷாடஹிரண்யகேசர் இவரைக் குறிக்கின்றமையானும்,[1] பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர்க்கு முன்னர் இருந்தார் என்றேனும், அவரைக்காட்டிலும் வயது முதிர்ந்தோர் என்றேனும் கொள்ளல் தகும். ஆகலின் ஆச்வலாயனர், சாங்க்யாயனர், பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், பரத்வாஜர், ஹிரண்யகேசி, லாட்யாயனர், கோபிலர் த்ராஹ்யாயணர் இவர்கள் எல்லார்க்கும் முற்பட்டவர் கௌதமர் என்னலாம். ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசி இம்மூவரும் ஸமகாலத்தவராய் இருத்தல் கூடும். ஆயினும் பௌதாயனர்க்குப் பின்னர் பரத்வாஜர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஹிரண்யகேசி என்றும் விண்டர்நிட்ஸ் கூறுவர்.[2]

அன்றியும் ஸமானப்ரவரமுடைய பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, ஸமானகோத்திரப் பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனப் பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், கோபிலர் கூறியிருக்கின்ற காரணம் பற்றியும் பௌதாயனர் முதலியோர் பிற்காலத்தவர் எனக் கூறல் தகும். அக் கௌதமர் ஸந்நியாஸி என்ற பொருளில் பிக்ஷு[3] என்ற சொல்லை வழங்கியதாலும், அச்சொல் கௌதமபுத்தரது காலத்திற்குப் பின்னர் பௌத்தஸந்யாஸியைக் குறித்தலாலும், கௌதமர் கௌதமபுத்தர்க்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பாணினியும் பிக்ஷுஸூத்ரம் என வழங்கியிருத்தலால் அவரும் கௌதமபுத்தருக்கு முற்காலத்தவரே என்னலாம்.

1. बोधायनाय प्रवचनकाराय, आपस्तम्बाय सूत्रकाराय, भरद्वाजाय, सूत्रकाराय, सत्याषाढाय हिरण्यकेशाय [आ. गृ. IV 7, 13]
2. *Cf.* A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I, p. 278.
3. भिक्षुः

அவ்விருவருள் யார் முன்னர் இருந்தார் யார் பின்னர் இருந்தார் எனத் தீர்மானிக்கத் தக்க ஸாதனம் இல்லை. ஸந்யாஸி என்ற சொல்லைப் பௌதாயனர் வழங்கியிருத்தலால் அவர் கௌதமபுத்தருக்குப் பிற்காலத்தவராயிருத்தல் கூடும்.

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவர் மனு, கௌதமர், கோபிலர் இவர்க்குப் பிற்காலத்தவராயும், ஆச்வலாயனர் பௌதாயனர் இவர்க்கு முற்பட்டவராயேனும் வயது முதிர்ந்தவராயேனும் இருத்தல் வேண்டும். காத்யாயனர் பௌதாயனர்க்கு முற்பட்டவர்.

ஆபஸ்தம்பதாமஸூத்ரத்தில் சில பிரயோகங்கள் பாணினி ஸூத்ரங்களை ஒட்டியில்லாமையால் அவர் பாணினிக்கு முற்பட்டவர் எனச் சிலர் கருதலாம். பௌதாயனர் அப்பக்ஷ:,[1] வாயுபக்ஷ:[2] என்ற சொற்களை வழங்கியிருத்தலால், அவர் பாணினிக்குப்[3] பிற்பட்டவர் என்னலாம். ஆகலின் ஆபஸ்தம்பரும் பிற்பட்டவரே ஆவர்.

கல்பஸூத்ரங்களையும் பாரஸீகம், கிரேக், ரோமாபுரி இந்நாட்டு நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் பாரதவர்ஷத்தில் செய்யும் பல வைதிககர்மாக்களும் ஆங்குச் செய்யப்படும்

1. अब्भक्षः (II 1, 67)

2. वायुभक्षः (IV 5, 6)

3. பாணினி भोज्यं भक्ष्ये (VII 3, 69) எனக் கூறியிருந்தாலும், பின்னரே भक्ष् தாது நீர்குடித்தல் என்ற பொருளில் வந்தது என भोज्यमभ्यवहार्ये என்ற காத்யாயனவார்த்திகத்தால் அறியப்படுதலானும், अब्भक्षः वायुभक्षः என்ற பிரயோகங்கள் பாணினி காலத்திற்குப் பிற்பட்டன என்பது விளங்கும்.

கர்மாக்களும் ஒன்றுயிருக்கின்றன என்பர். உதாரணமாக பாரஸீகத்தில் யஞ்யோபவீதந் தரித்தல், அரணி கடைந்து தீ யெடுத்தல், தேவதைகளைக் குறித்து அக்னியில் ஹோமஞ் செய்தல், விவாஹத்தில் அக்னியை வலம் வருதல் முதலியன வழங்கப்பட்டன.

அத்தியாயம் 38

வ்யாகரணம்[1]

சொற்களைப் பிரக்ருதி[2] விக்ருதியாகப்[3] பிரித்து விசாரிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு வ்யாகரணம் எனப் பெயர். இதனைச் சப்தானுசாஸனம்[4] என்ற பெயராலும்[5] பதஞ்சலிமகர்ஷி வழங்குவர். வேதகாலத்தில் வ்யாகரணம் இந்திரனாலும்[6] சப்தபாராயணம்[7] என்ற நூல் பிருகஸ்பதியாலும் இயற்றப்பட்டன என அறியப்படுகின்றது. பிராம்மணங்களில் வர்ணம்,[8]

1. व्याकरणम्
2. प्रकृतिः
3. विकृतिः
4. शब्दानुशासनम्
5. अथ शब्दानुशासनम्; व्याकरणमित्यस्य कः पदार्थः [महाभाष्ये 1, 1, 1]
6. देवा इन्द्रमब्रुन्निमां नो वाचं व्याकुर्वीति ... तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं व्याकृता वागुद्यते [तै. सं. 6, 4, 7, 3]
7. बृहस्पतिरिन्द्राय शब्दपारायणं प्रोवाच [महाभाष्ये. 1, 1, 1] शब्दपारायणं नाम ग्रन्थः [प्रदीपिका]
8. वर्णः

வ்ருஷன்,[1] வசனம்,[2] விபக்தி[3] முதலிய வ்யாகரணக்குறிப்பீடுகள் வழங்கப்பட்டன. யாஸ்கரின் நிருக்தகாலத்திற்கு முன்னரே சொல்லாராய்ச்சி இருந்தது என்பதும் அவர் இருவகைக் கொள்கையினர் என்பதும் அந்நிருக்தத்தால் அறியப்படுகின்றன.[4] சௌனகப்ராதிசாக்யத்திலும்[5] சொற்கள் நாம,[6] ஆக்யாதம்,[7] உபஸர்க்கம்,[8] நிபாதம்[9] எனப் பகுக்கப்பட்டன. இப்பாகுபாடு பொருள்பற்றியே யாகும்.

அன்றியும் பாணினிமகர்ஷி இயற்றிய வ்யாகரணம் ஒன்பதாவது என்ற வழக்கு உளது. அதனை ஒருவாறு உத்தரராமாயணவாக்கியம்[10] உண்மையாக்கும். ஹனுமான் ஸங்க்ரகத்துடன் ஸூத்ரங்களைப் படித்தனன் என்றவிடத்து ஸங்க்ரகம்[11] என்பது பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு லக்ஷம் ச்லோகங்களில் வ்யாடி[12] இயற்றிய உரையைக் குறிக்கும். ஆபிசலம்,[13]

1. वृषन् (पुलिङ्गः)
2. वचनम्
3. विभक्तिः
4. तत्र नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च ; न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके [निरुक्ते. 1, 12]
5. शौनकप्रातिशाख्यम्
6. नाम
7. आख्यातः
8. उपसर्गः
9. निपातः
10. सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् । (उत्तररामा. 36, 48)
ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं साध्यति वै कपीन्द्रः (*ibid* 36, 46)
11. सङ्ग्रहः
12. व्याडिः
13. आपिशलम्

காசக்ருத்ஸனம்[1] இவ்விரண்டும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டன. சாகடாயனர் சிறந்த வையாகரணராக நிருக்தத்திலேயே கூறப்பட்டமையானும், பாணினியும் அவரைக் குறிப்பிடுகின்றமையானும் சாகடாயனமும் பாணினிநூலுக்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் கூடும். பாணினிநூல் வந்த பின்னர் அவை இறந்துவிட்டன. அவையெல்லாம் வைதிகச்சொற்களைப் பற்றினவாயிருந்ததாலும் பாணினிநூல் வைதிகச்சொல் லௌகிகச்சொல் இரண்டையும்பற்றியும் இருந்தமையாலும் பாணினிநூலையே மக்கள் மிகுதியாய்ப் படிக்க, காலக்கிரமத்தில் அவை இறந்திருக்கலாம் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அந்நூல்களைப்பாராது அவ்வாறு கூறுதல் சரியா தவறு என நிர்ணயிக்க இயலாது. தற்போது வழக்கிலுள்ள சாந்த்ரம் சாகடாயனம் என்ற நூல்கள் பிற்காலத்தில் யாரோ இயற்றியவை ஆகும் என்பது அந்நூல்களைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்.

ஆக, தற்போது வழக்கிலுள்ள சொல்லிலக்கண நூல்களுள் பழமையானது பாணினியின் நூலே ஆகும். அதனுள் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள; ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்கள் உள; அவற்றிற் சுமார் 3981 சூத்திரங்கள் உள; அம்முப்பத்திரண்டு பாதங்களுள் 29 பாதங்களை ஒரு பகுதியாகவும் எஞ்சிய மூன்று பாதங்களை மற்றொரு பகுதியாகவும் ஆசிரியர் கொண்டனர். முற்பகுதியின் ஸூத்ரங்களின் காரியம் வரும்போது பிற்பகுதியின் ஸூத்ரங்களின் காரியம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவும், அவ்வாறே பிற்பகுதியில் முன்னருள்ள ஸூத்ரத்தின் கார்யம் வரும்போது பின்னருள்ள ஸூத்ரத்தின் கார்யம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவுங் கூறினர். அவ்வாறு அவர் ஸூத்ரங்களைத் தொகுத்தது படிப்போர்க்குப் பெருவியப்பைத் தருகின்றது.

1. काशकृत्स्नम्

பாணினி:— இவர் தாக்ஷீ[1] என்பவரின் குமாரர்; ஸங்க்ரஹம் இயற்றியவரின் மூதாதை[2]; கௌத்ஸரின் ஆசிரியர்[3]; பாணினியைத் தெரியாத குழந்தையும் இல்லை[4] எனப் பதஞ்சலி மஹர்ஷி கூறுகின்றார். காத்யாயனர்,[5] பதஞ்சலி[6] இவ்விருவரும் பாணினியை ஆசார்யர், பகவான், ஸூக்ருத் என்ற சொற்களால் மிகவும் போற்றிக் குறிக்கின்றனர். பாணினியைக் குறித்து, சொல்லுகிறார் என்ற பொருளில் பச்யதி[7] என்ற சொல்லை பதஞ்சலி வழங்குதலால், அவர் பாணினியை ருஷியாகக் கருதினர் என்பது திண்ணம். யுவான்ச்வாங் என்ற சீனயாத்திரிகர் பாணினியை ருஷி என்றே கூறுகின்றனர். இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்திரிகர், அஷ்டாத்யாயியை எட்டு வயது குழந்தைகள் எட்டு மாதத்தில் மனப்பாடஞ் செய்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் தகப்பனார் பணீ என்ற ருஷி என ராமபத்ர தீக்ஷிதர் பதஞ்சலிசரித்திரத்திற் கூறுகின்றனர். ஆஹிகர், சலங்கீ, பாணினர், சாலாதுரீயர் என்ற பெயர்களும் பாணினிக்கு உண்டு எனச் சப்தகல்பத்ருமம் கூறும்.[8]

1. सर्वे सर्वपदादेशा दाक्षीपुत्रस्य पाणिनेः [महाभाष्ये. I 1, 20 & VII 1, 27]
2. शोभना खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (*ibid* II 3, 66)
3. उपसेदिवान कौत्सः पाणिनिम् (*ibid* III 2, 108)
4. आकुमारं यशः पाणिनेः (*ibid* I 4, 89)
5. एकशेषनिर्देशाद्वा .... भगवतः पाणिनेः सिद्धम् [वार्त्तिक. VII 4, 68]; आचार्याचारात् संज्ञासिद्धिः (*ibid* 1, 1, 1) बहुव्रीहिस्वरं शास्ति समासान्तविधेः सुकृत् (*ibid* IV 2, 1)
6. प्रमाणभूत आचार्यः (महाभाष्ये. 1, 1, 1)
7. पश्यति त्वाचार्यः (*ibid* VI 4, 42)
8. Lectures on Patañjali's Mahābhāsya (பக். XIII & XIV)

பாணினியின் பிறப்பிடம். — யுவான்சுவாங், ஹேமசந்திரர்[1] இயற்றிய அபிதானசிந்தாமணியின்[2] உரைகாரர் முதலிய பலர், காந்தாரதேசத்தில் தற்போது அட்டாக்[3] என வழங்கும் ஊரின் பக்கத்துள்ள சலாதுரம்[4] என்ற கிராமத்தில் பாணினி பிறந்தார் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் மூதாதையர் சலாதுரத்திற் பிறந்தனரேயன்றிப் பாணினி அங்குப் பிறக்கவில்லை எனச் சப்தகல்பத்ருமவாசியர் கூறுகின்றனர். வ்யாகரணம் என்பது சிஷ்டர்களால்[5] இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதி[6] என ஜைமினியும்[7] பர்த்ருஹரியும்[8] கூறுகின்றனர். பதஞ்சலியும் அவரைப் பின்பற்றிப் பாணினியைச் சிஷ்டர் என்கின்றனர். சிஷ்டர்கள் என்பவர் ஆர்யாவர்த்தத்தில் பேராசையின்றி, வந்ததைக்கொண்டு மகிழ்ந்து, நல்ல சீலத்துடன் பொருந்தி, பயனை விரும்பாது கர்மாக்களைச் செய்பவர் எனப் பதஞ்சலியே கூறுகின்றார். சலாதுரம் என்ற கிராமம் அவர் கூறும் ஆர்யாவர்த்தத்தின் எல்லைக்கு வெளியில் உள்ளது ஆகலின் அவர் மத்தியதேசத்திற் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.[9]

பாணினியின் காலம்—கதாஸரித்ஸாகரத்தில்[10] பாணினியும், காத்யாயனரும் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடத்திற் படித்ததாகவும், காத்யாயனர் நந்தரின் மந்திரியாய் இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டமையான், பாணினி கி. மு. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்

1. हेमचन्द्रः
2. अभिधानचिन्तामणिः
3. Attock
4. शलातुरः
5. शिष्टाः
6. स्मृतिः
7. जैमिनिः
8. भर्तृहरिः
9. இதைப்பற்றி விரிவாய் Lectures on Patañjali's Mahābhāṣyaத்திலுள்ள முகவுரையிற் கூறப்பட்டுளது.
10. कथासरित्सागरः

ருண்டில் இருந்தனா எனப் பலர் கூறுகின்றனர்.[1] பாராசாயரால் இயற்றப்பட்டபிக்ஷுஸூத்ரத்தைப் பாணினி தம் ஸூத்திரத்திற் குறிப்பிடுகின்றமையானும், ஆங்குப் பிக்ஷு என்பது ஸந்நியாஸி என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டமையானும், கௌதமபுத்தர் பிக்ஷு என்ற சொல்லைப் பௌத்தஸந்நியாஸியைக் குறிக்க வழங்கியிருக்கின்றமையானும், நிர்வாணம் என்ற சொல்லை இருவரும் வேறுவேறுப்பொருளில் வழங்கியிருத்தலானும், பாணினி கௌதமபுத்தர்க்கு முன்னர் இருந்தனர் எனக் கோல்ட்ஸ்டக்கர்[2] என்ற மேனுட்டறிஞர் கூறியுள்ளனர்.

பாணினியும் காத்யாயனரும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் என்பது மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒரு வார்த்திகத்தில் வ்யாடி[3] இவ்வாறு கூறுகின்றார் என உளது. அவர் பாணினிகுலத்திற் பிறந்தவர்[4] எனவும் ஸங்க்ரஹம்[5] என்ற நூலை இயற்றியவர் எனவுங் கூறப்பட்டுளது. கதாஸரித ஸாகரத்தில் வ்யாடி காத்யாயனரோடு படித்ததாகக் கூறப் பட்டது.[6] ஆகலின் காத்யாயனர் பாணினிகாலத்திறகுப் பின்னரே இருந்தார் ஆவர். அன்றியும் பாணினியைப்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் ஆசார்யர், பகவான், ஸூக்ருத என்ற

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell pp. 17, 431; A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I pp. 42 and 44; A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith.
2. Goldstucker's Panini and his place in Literature.
3. व्याडिः
4. शोभना खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (महाभाष्ये· 1-2-64)
5. सङ्ग्रहः
6. अध्यापयितुमस्मांश्च प्रवृत्तोऽभूदसौ ततः ।
सकृच्छ्रुतं मया तत्र द्विः श्रुतं व्याडिना तथा ॥ (II 79)

சொற்களை அவர் வழங்குகின்றார். இருவரும் ஒரே காலத்தில் இருந்திருப்பின், இவ்வாறு அவர் வழங்கியிரார். அன்றியும் பல்லிடங்களில் உருவத்திலும் பொருளிலும் சொற்களின் மாறுபாட்டை வார்த்திகங்களிற் கூறுகின்றனர்.[1] சொற்களுக்கு ரூபமும் பொருளும் மாறுபடுதல் காலக்கிரமத்தில்தான் நிகழுமாதலால், அக்காரணம்பற்றியும் காத்யாயனர் பிற்காலத்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பதஞ்சலி புஷ்யமித்ரஸபை,[2] புஷ்யமித்ரர் யாகஞ் செய்கின்றார்,[3] புஷ்யமித்திரர்க்கு யாகஞ் செய்விப்போம்,[4] யவனன் ஸாகேதத்தை முற்றுகையிட்டான்[5] என்றவற்றைக் கூறினர். இவற்றிலிருந்து ஆராய்ச்சியாளர் அவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்கின்றனர். அதனை ஒட்டி காத்யாயனர் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலும் பாணினி

1. | பாணினிகோள்கை | காத்யாயனர்கோள்கை |
|---|---|
| (a) एकतरत् [अड्डतरादिभ्यः पञ्चभ्यः] (VII 1, 25) | एकतरम् (एकतरात्प्रतिषेधो वक्तव्यः) |
| (b) चिद्मयम् चिन्मयम् [यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा] (VIII 4, 45) | चिद्मयम् இறந்தது प्रत्यये भाषायां नित्यम् |
| (c) आश्चर्यमनित्ये (VI 1, 147) | आश्चर्यमद्भुत इति वक्तव्यम् |
| (d) भोज्यं भक्ष्ये (VII 3, 69) | भोज्यमभ्यवहार्यमिति वक्तव्यम् |

2. पुष्यमित्रसभा (महाभाष्ये. I 1, 69)

3. पुष्यमित्रो यजते (*ibid* III 2, 26)

4. पुष्यमित्रं याजयामः (*ibid* III 2, 123)

5. अरुणद्यवनः साकेतम्, अरुणद्यवनो मध्यमिकाम् (*ibid* III 2, 111)

கி. மு. ஆறும் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். ஆயினும் அம்மூவரின் காலமும் தற்போது திண்ணமாய் அறிய ஸாதனம் இல்லை. பாணினி பாதாள விஜயம் அல்லது ஜாம்பவதீபரிணயம் என்ற நூலும் இயற்றினர் என்பர்.[1]

காத்யாயனர். — அப்பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு உரையாகக் காத்யாயனர் முதலிய பலர் வார்த்திகங்கள் எழுதியவராக மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒருவர் ச்லோக மாகவே வார்த்திகங்கள் எழுதியுள்ளார்; அவர்க்குச் ச்லோக வார்த்திககாரர்[2] எனப் பெயர்; அவர் காத்யாயனர்க்குப் பிற்காலத்தவர் என்னலாம்.[3] வாடவர் என ஒரு வார்த்திக காரர் இருந்தனர்.[4] அஷ்டாத்யாயியில் உள்ள 3981 ஸூத்திரங் களுள் 1228 ஸூத்திரங்களுக்கு ஒருவர் எழுதிய வார்த்திகங் களும், 26 ஸூத்திரங்களுக்குப் பலர் எழுதிய வார்த்திகங்களும் உள. அவற்றுள் 709 ஸூத்திரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்திரப்பொருளை அதிகாரமுறையில் நன்கு விளக்கின்றன.

1 New verse of Pānini by Krishnadēva Upādhyāya, Indian Historical Quarterly Vol. XIII.

2. *Cf.* अक्षरं न क्षरं विद्यादश्नोतेर्वा सरोक्षरम ।
वर्णं वाहुः पूर्वसूत्रे किमर्थमुपदिश्यते ॥
वर्णज्ञानं वाग्विषयो यत्र च ब्रह्म वर्तते ।
तदर्थमिष्टबुद्ध्यर्थं लघ्वर्थं चोपदिश्यते ॥
[महा. भा. I 1, 2 ; प्रदीपिका]

3. सादिविधिः पुरान्तो यद्यविशेषेण किं कृतं भवति ।
न स्म पुराद्यतन इति ब्रुवता कात्यायनेनेह ॥ under
लट् स्मे ; किं वार्तिककारः प्रतिषेधेन करोति [महा. भा.]

4. सौर्यभागवतोक्तमनिष्टिज्ञो वाडवः पठति [महा. भा. VIII 2, 106]

537 ஸூத்ரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்திரக்கொள்கைக்கு மாறுபாட்டினைக் கூறுகின்றன. 8 ஸூத்திரங்கள் அவசியமில்லை என வார்த்திகங்கள் கூறுகின்றன.[1] இவ்வார்த்திகங்களுள் காத்யாயனரது வார்த்திகங்களே மிகுதியாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகின்றமையால், அவர் பாணினிஸூத்ரங்களை நன்கு விளக்கவந்தவிடத்து, பேசப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருதபாஷை உருவத்திலும் பொருளிலும் மாறுபட்டதைக் குறித்தல் தனது கடமை என்று அவற்றையுங் குறிக்கின்றார். ஆகலின் பாணினிஸூத்ரத்துள்ள குறைகளை நீக்குகின்றார் என்றும் தவறுதல்களைப் போக்குகின்றார் என்றும் கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகள் பொருந்தாவாகும்.

காத்யாயனரின் பிறப்பிடம். — காத்யாயனர் கௌசாம்பியிற் பிறந்தார் என்றும், அவரது தாய்தந்தையர் வஸூதத்தை ஸோமதத்தர் என்றும், பாடலிபுரத்தில் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடம் அவர் படித்தனர் என்றும், யோகாநந்தரிடத்தில் மந்திரியாக இருந்தனர் என்றும், விந்தியமலைக்காட்டில் கதாஸரித்ஸாகரக் கதைகளைக் கூறினர் என்றுங் கதாஸரித்ஸாகரங் கூறும். அவர் தக்ஷிணதேசீயர் எனச் சிலரும்,[2] ப்ராச்யதேசீயர் எனச் சிலருங் கூறுவர்.[3] வர்ஷரிடத்தில் அவர் படித்த ஐந்த்ர வ்யாகரணத்தை அவர் மறந்துவிட்டனர் எனக் கதாஸரித்ஸாகரத்திற் கூறப்பட்டமையால், அவர் மத்தியதேசத்தில் கௌசாம்பிக்கு அருகில் பாணினிவ்யாகரணம் படித்தார்

1. Lectures on Patañjali's Mahābhāsya, Pāṇini—His place in Literature—by Goldstucker p. 91; Kâtyāyana and Patañjali by F. Keilhorn p. 48.
2. R. G. Bhandarkar—Indian Antiquary Vol. II p. 240
3. Goldstucker—Pāṇini—His place in Sanskrit Literature p. 182.

எனக் கொள்ளுதலே பொருந்தும்.[1] அவரைப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில்[2] பரிஹாஸஞ் செய்கிறார் எனச் சிலர் சொல்வது உண்டு. அக்கொள்கை முற்றிலுந் தவறு என்பது மஹாபாஷ்யம் முழுமையும் படித்தால் நன்கு விளங்கும். அவர் விந்தியமலைக்காட்டில் பலநாள் வசித்ததால் அவரைப் பதஞ்சலி தாக்ஷிணாத்யர் எனக் கூறுகின்றாரோ என ஐயந் தோன்றுகின்றது.

காத்யாயனரின் சிறப்பு.—பாணினியின் ஸூத்திரங்களில் பலவற்றை அதிகரணமுறையில் காத்யாயனர் ஆராய்வதும், லோகம், வேதம் இவற்றிற்கொண்ட ஸித்தாந்தங்களை அதிதேசித்துப் பொருளை விளக்குவதும், தனது லோகானுபவத்தாலும், இயற்கைப்பொருளின் தன்மையறிவாலும், நியாயங்களாலும் விஷயத்தை ஆராய்வதும் பெருமகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றன. தாமே சில பரிபாஷைகளைக் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம் எனச் சிலவிடத்து அவர் கூறுகின்றமையால் பாணினிஸூத்ரம் ஸம்ஹிதையாகக் கற்கப்பட்டது என அறிவிக்கின்றார். யாஸ்கர் நிருக்தம் எழுதிய பிறகு தாம் வார்த்திகம் இயற்றியதாக ஒரு வார்த்திகத்தால் அறிவிக்கின்றார்.[3] பாணினி கூறாத வாஜப்யாயனர்,[4] வ்யாடி,[5] பௌஷ்கரஸாதி[6]

1. *Cf.* ग्रहादिषु पृथिवीमध्यस्य मध्यमभावः (IV 2, 138)
2. प्रियतद्धिता दाक्षिणात्याः (महा. भा. I 1, 1)
   महतो वंशस्तम्भाल्लट्वाकृष्यते (*ibid* I 1, 1)
3. नाम च धातुजमाह निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य च तोकम्
   [महा. भा. III 3, 1]
4. वाजप्यायनः
5. द्रव्याभिधानं व्याडिः (महा. भा. I 2, 64)
6. चयो द्वितीयाः शरि पौष्करसादेः (*ibid* VIII 4, 48)

இவ்வாசிரியர்களைக் கூறுகின்றனர். நூல்கள் இயற்றும்போது மங்களம் செய்யும் வழக்கு அவர்காலத்திற்கு முன்னரே இருந்தது எனக் காட்டுகின்றனர்.[1] சில வார்த்திகங்களுக்கும் ஜைமினீயஸூத்ரங்கட்கும் ஒற்றுமை இருப்பதால் ஜைமினியின் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ளின் தவறாகாது.[2]

இவர்க்கு வரருசி என்ற பெயரும் உண்டு என்றும், **வாரருசகாவ்யம்** என்ற நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டது என்றுங் கூறுவர். ஆனால் காவ்யம் இயற்றிய வரருசி வேறு ஒருவர் எனச் சிலர் கூறுவர்.[3] காத்யாயனப்ராதிசாக்யம் எழுதியவரும் இவரும் ஒருவராயிருத்தல் கூடும்.[4]

பதஞ்சலி. — பாணினிஸூத்ரங்கட்கும் காத்யாயனர் முதலியோர் எழுதிய வார்த்திகங்கட்கும் உரையாக **மஹாபாஷ்யம்**[5] என்ற நூலைப் பதஞ்சலிமகர்ஷி இயற்றினர். அந்நூலில் 85 ஆந்நிகங்கள்[6] உள்ளன. வார்த்திகங்களோடு கூடிய 1254 ஸூத்ரங்களும், வார்த்திகமில்லாத 435 ஸூத்ரங்களும் அங்கு ஆராயப்பட்டன. அந்நூல் 24000 கிரந்தங்

1. भूवादीनां वकारोऽयं मङ्गलार्थः प्रयुज्यते
2.

वार्त्तिकम्	जैमिनीयसूत्रम्
सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे	औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः
आदित्यवत्स्युः	आदित्यवद् यौगपद्यम्

3. History of Sanskrit Literature by A. B. Keith, p. 427.
4. एच इग्घ्रस्वादेशे என்ற ஸூத்திரத்தினடியில் एङः सस्थानत्वात् ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वात् என்ற வார்த்திகங்கள் இக்கொள்கைக்குச் சான்று ஆகும்.
5. महाभाष्यम्
6. आह्निकानि

கொண்டது என்றும், அதற்குச் சூர்ணி எனப் பெயர் என்றும், அதனை மூன்று வருஷத்திற் படித்தனர் என்றும் இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்ரிகர் கூறுகின்றார்.[1] பதஞ்சலியை இஷ்டிக்ருத்[2] என மங்ககர் ஸ்ரீகண்டசரிதத்திற[3] கூறுகின்றனர்.

வ்யாடி எழுதிய ஸங்கிரஹத்தைப் படிப்போர் குறையுங் காலத்து பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தை இயற்றினர் என்றும், தாக்ஷிணாத்யராகிய பர்வதரிடத்து[4] ஆசார்யசந்திரர்[5] அதனைக் கற்று காச்மீரத்து அரசனாகிய அபிமன்யுவின்[6] வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் காச்மீரத்திற் பரவச்செய்தனர் என்றும் பர்த்ருஹரி[7] வாக்யபதீயத்திற்[8] கூறினர். ஆங்கே அவர் யோகம், வைத்தியம் இவற்றைப்பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ளார் எனக் கூறியிருக்கின்றனர். யோகத்தைப்பற்றிய நூல் யோகஸூத்ரமே என்பர் பலர்; யோகஸூத்ரத்தை இயற்றியவர் அவரல்லர் என்பர் சிலர்.[9]

1. A record of the Buddhist religion by Itsing and translated by J. Takakusu p. 178. பதஞ்சலியைச் சூர்ணிக்ருத் எனப் பர்த்ருஹரி கூறியதாக மோக்ஷமூலர் கூறுவர்.
2. इष्टिकृत्
3. श्रीकण्ठचरिते (3, 57)
4. पर्वतः
5. आचार्यचन्द्रः
6. अभिमन्युः
7. भर्तृहरिः
8. वाक्यपदीयम्
9. अयं च योगशास्त्रकाराद्भिन्न इति सरलायामस्माभिस्समर्थितम् ।
अनयोरभेद इति पाश्चात्यवैयाकरणाः (वाचस्पत्यम्)

ராமபத்ரதீக்ஷிதர்[1] தம் பதஞ்சலிசரித்திரத்திற்[2] பின் வருமாறு கூறியுள்ளார் :—ஒரு முனியின் குமாரி கோணிகை[3] என்பவள் அர்க்கியம் விடும்போது ஆதிசேஷன் ஒரு முனியின் உருவங் கொண்டு அவளது கையில் வீழ்ந்தார் ; அவர் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று சிவனருளால் மஹாபாஷ்யம் இயற்றினார். பல மாணவர்கள் அவரிடம் அந்நூலைப் படிக்க விரும்பினர். திரையை இடையில் இட்டுத் தான் பாடஞ்சொல்வதாகவும், அவர்கள் அதனை நீக்கித் தன்னைப் பார்க்கலாகாது எனவும் அவர் அவரிடங் கூறினர். அவர்கள் அதற்கு இணங்கிப் பல நாள் படித்தனர். ஒரு நாள் பலர்க்கும் அவர் தாமதமின்றி விடை கூறுதலைக் கண்டு வியந்து அவர்கள் திரையைத் தூக்கினர்; உடனே அவர் அவர்களைச் சபித்தனர். பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் மாத்திரம் வெளியே சென்று, பின்பு தன்னைச் சபிக்கலாது என வேண்ட, அவன் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு எவன் சரியாக விடைகூறுகின்றனோ, அன்று அவனுக்குச் சாபம் நீங்கும் என்றனர். அவ்வாறே ஒருகாலத்து

1. रामभद्रदीक्षितः

2. पतञ्जलिचरितम्

3. गोणिका ; பதஞ்சலி கோணிகைக்குப் பிறந்தவர் என்ற வழக்கைக் கொண்டு गोणिकापुत्रः என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் எனபர் நாகோஜிபட்டர். காமஸூத்திரத்தில் கோணிகாபுத்ரர் என்பது எட்டு இடத்திற் குறிக்கப்பட்டிருத்தலானும், பதஞ்சலி காமஸூத்திரம் எழுதினர் என ஒருவருங் கூறாமையானும் கோணிகாபுத்ரர் என்பவர் பதஞ்சலியைத் தவிர்த்து வேறொருவர் எனக் கொள்வதே நலம். அவ்வாறே கோநர்தீயர் என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் எனக் கையடரும, வார்த்திகக் காரரைக் குறிக்கும் என ஹரிதீக்ஷிதருங் கூறினர். ஆதலின் காத்யாயனரைத் தவிர்த்து வேறொரு வார்த்திககாரரை அச் சொல் குறிக்கின்றது எனத் தோன்றுகின்றது.

உஜ்ஜயினீயிலிருந்து சந்திரகுப்தர் என்ற ஒருவன் சரியான விடையைத் தர, அவனுக்கு அவர் மஹாபாஷ்யங் கற்பித்தார். அச்சந்திரகுப்தனுக்கு சூத்திரமனைவியிடம் பிறந்த மகன் பர்த்ருஹரி ஆவர்.

பதஞ்சலியின் சிறப்பு. -- அவரது சிறப்பைப் பெரியோர் மஹாராஜ்யம் ஆளவேண்டும் அல்லது மஹாபாஷ்யம் பயில வேண்டும் என்ற ஒரே தொடரால் காட்டினர். மாணவர்க்குப் பொருள் எளிதில் விளங்குமாறு சிறு வாக்கியங்களால் கருத்தை உணர்த்துகின்றார். கருத்தை மாணவர் மனததுள் வாங்கிக் கொள்கிறார்களா என்பதைக் கவனிக்க இடை யிடையே கேள்வி கேட்கின்றனர். மாணவர்க்கு ஆராயுந் திறனை உண்டுபண்ணுகின்றனர். மாணவரோடு தான் சம மாக ஆராயும் நடையில் எழுதுகின்றனர். வார்த்திகங்களை நன்கு முதலில் விளக்குகின்றனர். அவற்றின் கொள்கையி லிருந்து தாம் மாறுபட்டால், பின்னர் அதைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றனர். இயற்கையில் நாம் பார்க்கும் ஸம்பவங்களையே உதாரணமாகக் காட்டிப் பொருளை விளக்குகின்றார். உலக நியாயங்களை வழங்குகின்றனர். பெரியோர் என்ற மரியாதை பாணினி வார்த்திககாரர்கள் இவர்களிடம் இருப்பினும், அவர்க ளுடைய கொள்கைகளை மனதார ஆராய்கின்றனர். சிலவிடங் களில் தாம் அவரோடு மாறுபடுதலைக் கூறுகின்றனர். சாஸ்திரப் பயிற்சி, லோகானுபவம், மக்களிடம் அன்பு இவற்றைக் கொண்ட அரசர்க்கு நாட்டை ஆளுதல் மேன்மேலும் இன்பத்தைத் தருவதுபோல் சாஸ்திரப்பயிற்சி, லோகானு பவம், வ்யாகரணசாஸ்திரத்தை நன்கு அறியவேண்டும் என்ற ஆசை இவற்றைக் கொண்டவர்க்கு மஹாபாஷ்யம் படிக்கப் படிக்க இன்பம் அளிக்கும் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை.

மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள். — மஹாபாஷ்யத்திற்குப் ப்ரதீபிகா[1] என்ற உரையைப் பர்த்ருஹரி கி. பி. ஏழாம்

1. प्रदीपिका

நூற்றாண்டில் இயற்றினர் ; அதனை யொட்டிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கையடர் பிரதீபம்[1] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினாறும் நூற்றாண்டில் அன்னம்பட்டர் பாஷ்யம் கையடம் இரண்டற்கும் முறையாக உத்யோதனம்[2] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகோஜிபட்டர் அதனை ஒட்டியே உத்யோதத்தை[3] இயற்றினர் ; பல இடங்களில் கையடரோடு அவர் மாறுபடுகின்றனர்.

பின்னருள்ள நூல்கள். — வ்யாகரணசாஸ்திரத்திற் பின்னர் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தும் பாணினிஸூத்ரம், வார்த்திகங்கள், பதஞ்சலிமஹாபாஷ்யம் இவற்றை ஒட்டியே இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் பதஞ்சலிகாலத்தில் பேச்சில் இருந்த ஸம்ஸ்கிருதபாஷை பிற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாமையும், நூல்களில் அப்பாஷையே வழங்கப்பட்டமையும் ஆகும்.

பாணினிஸூத்ரங்களின் போக்கை ஒட்டியே ஸூத்ரங்களுக்கு உரை எழுதியவர் சிலர். கி. பி எழாம் நூற்றாண்டில் ஜயாதித்யர்[4] வாமனர்[5] என்ற இருவரும் காசிகாவ்ருத்தி[6] என்ற நூலை இயற்றினர். அதற்கு ஹரதத்தர்[7] (12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டு) பதமஞ்சரி[8] என்ற உரை இயற்றினர். பதமஞ்சரி மிகவும் சிறந்த நூல். மஹாபாஷ்யத்தில் உள்ளன சுருங்கத் திரட்டிக் கூறப்பட்டன. ஆகலின் மஹாபாஷ்யம் படியாதார்க்குப் பதமஞ்சரி விளங்காதென்றும் படித்தோர்க்கு

1. प्रदीपः
2. उद्योतनम्
3. उद्योतः
4. जयादित्यः
5. वामनः
6. काशिकावृत्तिः
7. हरदत्तः
8. पदमञ्जरी

அது எளிது என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[1] காசிகைக்கு ஜிநேந்திர புத்தியால்[2] எட்டாம் நூற்றுண்டில் ந்யாஸம்[3] என்ற உரை எழுதப்பட்டது. பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் உறவினராகிய ரங்கனுதயஜ்வாவினுல்[4] பதமஞ்சரீ மகரந்தம்[5] எனப் பெயர் கொண்ட பதமஞ்சரீவ்யாக்யானம் இயற்றப்பட்டது.

பாணினிஸூத்ரமுறையை விட்டு வேறு முறையைப் பலர் கொண்டனர் அவருள் முதல்வர் ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றுண்டிலுள்ள தர்மகீர்த்தி[6] என்ற ஜைனர். அவர் ஸூத்ரங்களை வேறு முறையிற் கொண்டு அவற்றிற்கு வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். அந்நூலுக்கு ரூபாவதாரம்[7] எனப் பெயர். அம்முறையில் 14 ஆம் நூற்றுண்டில் விமலஸரஸ்வதி[8] ரூபமாலையையும்,[9] 15ம் நூற்றுண்டில் ராமசந்திரர்[10] ப்ரக்ரியா கௌமுதியையும்,[11] 17 ஆம் நூற்றுண்டில் காசிநிவாஸி பட்டோஜிதீக்ஷிதர்[12] ஸித்தாந்தகௌமுதியையும்[13] அக்காலத்தே தென்மதுரைவாஸி சொக்கநாதமகி[14] சப்தகௌமுதியையும்[15] இயற்றினர்.

1. अनधीते महाभाष्ये व्यर्था सा पदमञ्जरी ।
   अधीते च महाभाष्ये व्यर्था सा पदमञ्जरी ॥
2. जिनेन्द्रबुद्धिः
3. न्यासः
4. रङ्गनाथयज्वा
5. पदमञ्जरीमकरन्दम्
6. धर्मकीर्तिः
7. रूपावतारः
8. विमलसरस्वती
9. रूपमाला
10. रामचन्द्रः
11. प्रक्रियाकौमुदी
12. भट्टोजिदीक्षितः
13. सिद्धान्तकौमुदी
14. चोक्कनाथमखी
15. शब्दकौमुदी—कलये शब्दकौमुद्याः कवये गुरवे नमः
    (रामभद्रदीक्षितकृतायाम् उणादिमणिदीपिकायाम्)

ப்ரக்ரியாகௌமுதிக்கு விட்டலாசாரியர்[1] சுமார் 16 ஆம் நூற்றுண்டிலும், பட்டோஜிதீக்ஷிதரின் வ்யாகரணகுருவாகிய சேஷக்ருஷ்ணர்[2] 17 ஆம் நூற்றுண்டிலும், உரை இயற்றினர். முன்னதற்கு ப்ரஸாதனம்[3] எனப் பெயர். ப்ரக்ரியாகௌமுதிக் கொள்கைகளை மறுத்து பட்டோஜிதீக்ஷிதர் ப்ரௌடமனோரமா[4] என்ற நூல் இயற்றினர். அந்நூலுக்கு அவர் பௌத்திரனும் நாகேசரின் குருவுமான ஹரிதீக்ஷிதரால்[5] உரை எழுதப்பட்டது. அவ்வுரைக்குச் சப்தரத்நம்[6] எனப் பெயர். பட்டோஜிதீக்ஷிதரால் சப்தகௌஸ்துபம்,[7] பூஷணஸாரகாரிகை[8] என்ற இரண்டு நூல்களும் இயற்றப்பட்டன. அவருடைய சகோதரன்பிள்ளையாகிய கௌண்டபட்டரால்[9] பூஷணம்,[10] பூஷணஸாரம்[11] என்ற இரண்டு நூல்கள் எழுதப்பட்டன. பட்டோஜிதீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸித்தாந்தகௌமுதிக்கு மூன்று உரைகள் உள:— அவை ஞானேந்த்ரஸரஸ்வதி[12] இயற்றிய தத்வபோதினியும்[13] நாகேசபட்டர் இயற்றிய[14] சப்தேந்துசேகரமும்,[15] கோவிந்தபுரவாஸியாகிய வாஸுதேவதீக்ஷிதர்[16] இயற்றிய பாலமனோ[17]ரமையும் ஆகும்.

1. विट्ठलाचार्यः
2. शेषकृष्णः
3. प्रसादनम्
4. प्रौढमनोरमा
5. हरिदीक्षितः
6. शब्दरत्नम्
7. शब्दकौस्तुभः
8. भूषणसारकारिका
9. कौण्डभट्टः
10. भूषणम्
11. भूषणसारः
12. ज्ञानेन्द्रसरस्वती
13. तत्त्वबोधिनी
14. नागेशभट्टः
15. शब्देन्दुशेखरः
16. वासुदेवदीक्षितः
17. बालमनोरमा

அத்தியாயம் 38

சப்தகௌமுதி சென்னை ஓரியண்டல் கைப்பிரதி லைப்ரரியிலும், திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி லைப்ரரியிலும், தஞ்சை ஸரஸ்வதிமஹால் லைப்ரரியிலும் உள்ளது. தற்போது எங்கும் ஸித்தாந்தகௌமுதி படிக்கப்படுவதுபோல, அந்நூல் பாண்டிய நாட்டிலும், கேரளத்திலும் படிக்கப்பட்டது என்பது தமிழில் உள்ள ப்ரயோகவிவேகத்தால்[1] அறியப்படுகின்றது. அதற்கு மூன்று உரைகள் உள. அவை திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி சாலையில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று சொக்கநாதமகியின் புத்திரரான பாலபதஞ்சலியால்[2] இயற்றப்பட்டது. அதற்குச் சாப்திகரக்ஷா[3] எனப் பெயர்.[4] மற்றொன்று பாலபதஞ்சலியின் குமாரரான சொக்கநாதராலும்,[5] மூன்றாவது ரத்நகிரிதீக்ஷிதரின் புத்ரரான வைத்யநாதசாஸ்திரியாலும் இயற்றப்பட்டன. இச்சொக்கநாதர் தனது தகப்பனார் இயற்றிய சாப்திக ரக்ஷையை ஆள்வதோடு மனோரமா, சப்தகௌஸ்துபம் இவற்றிலுள்ள சில கொள்கைகளை மறுக்கின்றனர். நாகேச பட்டர் இயற்றிய சப்தேந்துசேகரத்திற்குத் திருவையாற்று வாஸியான மஹாமஹோபாத்யாய ஸுப்பராயாசார்யரும் விஜய நகரவாஸியான மஹாமஹோபாத்யாய தாதஸுப்பராயசாஸ்திரியும் உரை இயற்றியுள்ளனர்.

1. प्रयोगविवेक:

2. बालपतञ्जलि:

3. शाब्दिकरक्षा

4 பாலபதஞ்சலி ராமபத்ரதீக்ஷிதர்கு இளைஞர் என்பது சுப்பிரமண்ய தீக்ஷிதர் இயற்றிய பிரயோகவிவேகம் என்ற தமிழிலக்கண நூலின் இறுதிச்செய்யுட்களால் விளங்கும்.

5. இந்நூலாசிரியன் இச்சொக்கநாதரின் ப்ரபௌத்ரன் ஆவன்.

பர்த்ருஹரி மஹாபாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதியதோடு நில்லாது **வாக்யபதீயம்**[1] என்ற நூலையும் இயற்றினர். அந்நூலுள் சப்தத்திற்கு **பரா**,[2] **பச்யந்தீ**,[3] **மத்யமா**,[4] **வைகரீ**[5] என நான்கு நிலை உள்ளன என்றும், பராநிலையில் எல்லாச்சப்தமும் ஒரே வகையாக இருக்கும் என்றும், அஃதே சப்தபிரம்மம்[6] என்றும், அதனையே **ஸ்போடம்**[7] என்பர் என்றுங் கூறினர். அன்றியும் ஸ்போடம், **வர்ணஸ்போடம்**, **பதஸ்போடம்**, **வாக்ய ஸ்போடம்** எனப் பல்வகைப்படினும் வாக்யஸ்போடமே நித்யம் என்றும், பொருளை அறியாது ஒரு சொல் ஸாது அல்லது அஸாது எனக் கூறல் தவறாகும் என்றுங் கூறினர். ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து திரட்டியெடுத்தன ஆகும். இந்நூலுக்கு உரை புண்யராஜரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் தமிழிலக்கணவுரை இயற்றிய சேனவரையரது காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்பது 'நான்காகுவதே' (தொல். சொல். 75) என்ற சூத்திரத்தின் உரையால் விளங்கும். பர்த்ருஹரி குமாரிலபட்டர்க்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாக்யபதீயத்திற்குப் பின்னர் **ஹரிபீடிகா**[8] என ஒரு வ்யாகரணநூல் படிக்கப்பட்டது எனத் தமிழ்ப்பிரயோகவிவேகத்தால் அறியப்படுகிறது.

எட்டாம் நூற்றுண்டில் **ஆசார்யமண்டனமிச்ரரால்**[9] **ஸ்போடஸித்தி**[10] என்ற நூல் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு **ருஷிபுத்ரபரமேச்வரர்** உரை எழுதினர். அவ்வுரைக்குக் **கோபாலிகா**[11] எனப் பெயர்.

---

1. वाक्यपदीयम्
2. परा
3. पश्यन्ती
4. मध्यमा
5. वैखरी
6. शब्दब्रह्म
7. स्फोटः
8. हरिपीठिका
9. मण्डनमिश्रः
10. स्फोटसिद्धिः
11. गोपालिका

அத்தியாயம் 38

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகேசபட்டர்[1] மஹாபாஷ்யத்தை நன்கு ஆராய்ந்து அதற்கு உரை, ஸித்தாந்த கௌமுதிக்கு உரை இவற்றைச் செய்ததோடு விடாது, மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்பட்ட பரிபாஷைகளைத் தொகுத்து அவற்றை ஒரு நூலில் ஆய்ந்தனர். அந்நூலுக்குப் பரிபாஷேந்து சேகரம்[2] எனப் பெயர். இந்நூலுக்குப் பலரால் உரைகள் எழுதப்பட்டன. அன்றியும் நாகேசர் வையாகரணக்கொள்கைகளை பிருஹன்மஞ்ஜூஷா,[3] லகுமஞ்ஜூஷா,[4] பரமலகுமஞ்ஜூஷா[5] என்ற நூல்களில் உணர்த்தினர். இவர் வ்யாகரணசாஸ்திரத்திற்போல் மற்ற சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் புலமைவாய்ந்தவர்; ப்ராசீனரது கொள்கைகளை மறுத்து நவீனக்கொள்கைகளை உணர்த்தியவர்.

மற்ற நூல்கள். — சரணதேவருடைய[6] துர்க்கடவ்ருத்தி[7] (கி. பி. 12 நூ.), தைவருடைய[8] தைவம்[9] (கி. பி. 9–12 நூ.) ஸீரதேவருடைய[10] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[11] கிருஷ்ணலீலாசுகரின்[12] புருஷகாரம்,[13] நீலகண்டயஜ்வாவின்[14] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[15]

1. नागेशभट्टः
2. परिभाषेन्दुशेखरः
3. बृहन्मञ्जूषा
4. लघुमञ्जूषा
5. परमलघुमञ्जूषा
6. शरणदेवः
7. दुर्घटवृत्तिः
8. दैवः
9. दैवम्
10. सीरदेवः
11. परिभाषावृत्तिः
12. कृष्णलीलाशुकः
13. पुरुषकारः
14. नीलकण्ठयज्वा
15. परिभाषावृत्तिः

சேஷாத்ரிநாதரின்[1] பரிபாஷாபாஸ்கரம்,[2] மாதவீயதாதுவ்ருத்தி[3] (கி. பி. 14 நூ.), வர்த்தமானரின்[4] கணரத்நமஹோததி[5] (கி. பி. 15 நூ.), அந்நம்பட்டரின்[6] மிதாக்ஷரீ[7] (கி. பி. 16 நூ.), பர்வதீயவிச்வேச்வர ஸூரியின்[8] வையாகரணஸித்தாந்தஸுதாநிதி,[9] சொக்கநாதமகியின் பாஷ்யரத்நாவளியும்,[10] தாதுரத்நாவளியும்,[11] ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் உணாதிமணிதீபிகை,[12] பரிபாஷாவ்ருத்திவ்யாக்யானம்[13] (கி. பி. 17–18 நூ.) முதலியன, ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் சிஷ்யர்களாகிய ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர்[14] வெங்கடேச்வரகவி[15] இவர்கள் இயற்றிய ஸ்வரஸித்தாந்த சந்த்ரிகையும்[16] உணாதிநிகண்டுவும்,[17] அவருடைய தங்கை மகனாகிய வைத்யநாதர்[18] இயற்றிய பரிபாஷார்த்தஸங்க்ரகம்,[19] வரதராஜருடைய[20] லகுஸித்தாந்தகௌமுதி,[21] நாராயணருடைய[22] வாரருசஸங்க்ரகம்[23] முதலியன பாணினிவ்யாகரணத்தை[24] யொட்டிய நூல்கள் ஆகும்.

1. शेषाद्रिनाथ:
2. परिभाषाभास्कर:
3. माधवीयधातुवृत्ति:
4. वर्धमान:
5. गणरत्नमहोदधि:
6. अन्नम्भट्ट:
7. मिताक्षरी
8. पर्वतीयविश्वेश्वरसूरि:
9. वैयाकरणसिद्धान्तसुधानिधि:
10. भाष्यरत्नावली
11. धातुरत्नावली
12. उणादिमणिदीपिका
13. परिभाषावृत्तिव्याख्यानम्
14. श्रीनिवासदीक्षित:
15. वेङ्कटेश्वरकवि:
16. स्वरसिद्धान्तचन्द्रिका
17. उणादिनिघण्टु:
18. वैद्यनाथ:
19. परिभाषार्थसङ्ग्रह:
20. वरदराज:
21. लघुसिद्धान्तकौमुदी
22. नारायण:
23. वाररुचसङ्ग्रह:

24. இதனை ஸ்ரீஹர்ஷகவி दाक्षीपुत्रस्य तन्त्रम् (नैषधीयचरिते 19, 62) என்றும் फणिभवशास्त्रम् (*ibid* 61) என்றுங் கூறுவர்.

அத்தியாயம் 38

அபாணினீயமான வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை சாந்த்ரம்[1] (கி. பி. 7 நூ.), ஜைநேந்த்ரவ்யாகரணம்[2] (கி.பி. 7 நூ.) சாகடாயனம்[3] (கி. பி. 9 நூ), ஹேமசந்த்ரவ்யாகரணம்,[4] அவரே இயற்றிய லிங்காநுசாஸனம்,[5] க்ரமதீச்வரரின்[6] ஸம்க்ஷிப்தஸாரம்,[7] வோபதேவரின்[8] முக்தபோதமும்[9] கவிகல்பத்ருமமும்,[10] சர்மவர்மரின்[11] காதந்த்ரம்[12] முதலியன ஆகும்.

ப்ராகிருதபாஷையில் இயற்றிய நூல்களை யொட்டி எழுதப்பட்ட வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை வரருசியின்[13] ப்ராகிருத ப்ரகாசம்,[14] சண்டரின்[15] ப்ராக்ருதலக்ஷணம்,[16] ராவணனின்[17] ப்ராகிருதகாமதேனு,[18] தர்க்கவாகீசரின்[19] ப்ராகிருதகல்பதரு[20] மார்க்கண்டேயரின்[21] ப்ராக்ருதஸர்வஸ்வம்[22] முதலியன ஆகும்.

மேனாட்டில் ஸம்ஸ்கிருதவ்யாகரணத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் விட்னி,[23] வாக்கர்நாகல்,[24] மாக்டானல்[25] முதலியோர் ஆவர்.

---

1. चान्द्रम्
2. जैनेन्द्रव्याकरणम्
3. शाकटायनम्
4. हेमचन्द्रव्याकरणम्
5. लिङ्गानुशासनम्
6. क्रमदीश्वरः
7. साङ्क्षिप्तसारः
8. वोपदेवः
9. मुग्धबोधः
10. कविकल्पद्रुमः
11. शर्मवर्मा
12. कातन्त्रम्
13. वररुचिः இவர் பாணினிஸூத்ரங்கட்கு வார்த்திகம் எழுதிய வரருசி அல்லர்; பிற்காலத்தவர்.
14. प्राकृतप्रकाशः
15. चण्डः
16. प्राकृतलक्षणम्
17. रावणः
18. प्राकृतकामधेनुः
19. तर्कवागीशः
20. प्राकृतकल्पतरुः
21. मार्कण्डेयः
22. प्राकृतसर्वस्वः
23. Whitney
24. Wackernagel
25. A. A. Mac-Donell

அத்தியாயம் 39

பூர்வமீமாம்ஸை

யாகங்களை எவ்வாறு செய்வது என்பதும், மந்த்ரங்களை எம்முறையில் கூறவேண்டும் என்பதும், எச்செயல்கள் அங்கி எச்செயல்கள் அங்கம் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் ச்ரௌதஸூத்ரங்களிலும் க்ருஹ்யஸூத்ரங்களிலும் கூறப் பட்டன. வேதத்து பூர்வகாண்டத்தில் மந்திரங்கள் யாகங்களில் வழங்கவேண்டிய முறையிலே கூறப்படாமையாலும், எச் செயல்கள் அங்கி எவை அங்கம் என ஆங்குக் கூறப்படாமை யாலும் அவை எல்லாம் மந்திரங்கள், விதிகள், அாத்தவாதங்கள் இவற்றின் ஆராய்ச்சியால் அறிதல் வேண்டும். வேத வாக்கியங்களில் முரண்பாடு இருப்பின் எதனைக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும் வேதவாக்கியத்திற்கும் ஸ்மிருதிவாக்கியத் திற்கும் முரண்பாடு இருப்பின் யாது ப்ரமாணம் ஆகும் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் இவ்வாராய்ச்சியால் அறிதல் கூடும். அவ்வாராய்ச்சிநூலுக்கு பூர்வமீமாம்ஸா எனப் பெயர். ஆதலால் பூர்வமீமாம்ஸா என்பதற்கு வேதங்களில் முன் பாகத்திற் கூறப்பட்டவற்றின் ஆராய்ச்சியைக்கொண்ட நூல் என்பது பொருளாகும். ஆகலின் ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்ய ஸூத்ரம் இவற்றை இயற்றுவதற்கும் பூர்வமீமாம்ஸை ஒரு சிறந்த ஸாதனம் ஆகும். அந்த ஸூத்ரங்கள் வேதத்திற்கு அங்க மாகக் கூறப்பட்டிருத்தலான், பூர்வமீமாம்ஸையும் அவற்றின் முகமாய் வேதத்திற்கு அங்கம் ஆகும் எனக் கூறுதல் தவறாகாது. ஸ்ரீஹர்ஷகவியும், நைஷதத்தில் ஸரஸ்வதியின் ஸ்வரூ பத்தை வர்ணிக்கும்போது பூர்வமீமாம்ஸையையுங் கூறுதலான் அவர் அதனை வேதாங்கமாகவே கொண்டனர் என்பது விளங்கும்.[1] ஆகலின் வேதங்களைப்பற்றிக் கூறியபின் ஈண்டு பூர்வமீமாம்ஸையின் சரிதம் கூறப்படும்.

1. *Cf.* नैषधीयकाव्ये (10, 80)

இந்நூல் பல பெயர்களுடன் வழங்கப்படுகின்றது. அவை தர்மமீமாம்ஸா,[1] கர்மமீமாம்ஸா,[2] ப்ரதமதந்த்ரம்,[3] பூர்வ தந்த்ரம்,[4] பூர்வமீமாம்ஸா[5] என்பன் ஆகும். பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரம் இயற்றிய ஜைமினிமஹர்ஷி[6] 'ஆதாதோ தர்ம ஜிஞ்ஞாஸா[7]' என நூலின் தொடக்கத்திற் கூறினர். ஜிஞ்ஞாஸா என்ற சொற்கு லக்ஷணையால் விசாரம்[8] அல்லது ஆராய்ச்சி என்பது பொருள் என்பது கௌஷீதகீப்ராம்மணம் முதலிய வற்றிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. அப்படியே மீமாம்ஸா[9] என்பதற்கும் ஆராய்ச்சி என்பது பொருள். ஆகலின் தர்மத்தினை ஆராயும் நூலுக்குத் தர்மமீமாம்ஸா எனப் பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். இரண்டாம் ஸூத்திரத்தை அவர் 'சோதநாலக்ஷண: அர்த்த: தர்ம:'[10] எனப் படித்தனர். ஆங்குச் சோதனை என்பதற்குச் செயலில் ஈடுபடச்செய்யும் வாக்கியம் எனச் சபரஸ்வாமி[11] தம் பாஷ்யத்திற் பொருள் கூறினர். அக்காரணம்பற்றிக் கர்மமீமாம்ஸா என்ற பெயர் வழங்கி யிருத்தல் கூடும். ப்ரதமதந்த்ரம் என்ற பெயர் பகவத்பாத சங்கராசார்யரால் வழங்கப்பட்டுளது.[12] பூர்வதந்தரம், பூர்வ மீமாம்ஸா என்ற சொற்கள் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டன எனின், உத்தரமீமாம்ஸைக்கு முன்னர் அந்நூல் செய்யப்பட்டமை

1. धर्ममीमांसा
2. कर्ममीमांसा
3. प्रथमतन्त्रम्
4. पूर्वतन्त्रम्
5. पूर्वमीमांसा
6. जैमिनिमहर्षिः
7. अथातो धर्मजिज्ञासा
8. विचारः
9. मीमांसा
10. चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः
11. शबरस्वामी
12. भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मास्तित्वाभिधानप्रसक्तौ ... (3, 3, 53)

யான் அவ்வாறு பெயர் வந்தன என்பர் சிலர்.[1] பூர்வமீமாம்ஸா பெரும்பாலும் வேதங்களின் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய தாகையாலும், அந்நூலுக்கே பூர்வகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை யொட்டிக் கர்மமீமாம்ஸா எனப் பெயர் இருத்தலாலும், பூர்வதந்த்ரம் பூர்வமீமாம்ஸா என்ற சொற்களுக்குப் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிநூல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. அவ்வாறு கொள்ளின் ஜைமினிமஹர்ஷிக்கு ஆசிரியரான வேதவ்யாஸாசார்யர் ஜைமினி ஸூத்ரத்திற்குப் பின்னரே வேதாந்தஸூத்ரம் இயற்றினார் எனக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை பூர்வமீமாம்ஸையி லுள்ள நியாயங்களை எல்லாம் வேதாந்தஸூத்ரத்தில் அவர் கொண்டிருக்கின்றாரே யெனின், மாணவர்க்குத் தெரிந்தது ஆசிரியர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். உத்தர மீமாம்ஸை வேதாந்தசாஸ்திரம் என்ற பெயராலே வழங்கப் படுகின்றமையால், இக்காலத்தில் பூர்வமீமாம்ஸா என்பது மீமாம்ஸா எனவே வழங்கப்படுகின்றது.[2]

பூர்வமீமாம்ஸாவை முதன்முதலில் சாஸ்த்ரமாக இயற்றியவர் யார்? ஜைமினிமஹர்ஷியா, அன்னியரா? ஜைமினிதான் எனக் கூறல் தகும். எனெனில் பிரும்மா[3] ப்ரஜாபதிக்கு[4] மீமாம்ஸையை உபதேசித்தார்; ப்ரஜாபதி இந்திரனுக்கும், இந்திரன் அக்கினிக்கும்... வஸிஷ்டர்[5] பராசரர்க்கும்,[6] பராசரர்

1. मीमांसाभ्युदये பக் 15. வரி 16; Karma-mīmāṁsā, p. 6 ll. 12-13 A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 437.

2. இவ்வழக்கு ஸ்ரீஹர்ஷகவிகாலத்திலே உள்ளது என்பது, मीमांसयेव भगवत्यमृतांशुमौलौ [नैषधीयचरिते 11, 64] என்பதால் விளங்கும்.

3. ब्रह्मा

4. प्रजापतिः

5. वसिष्ठः

6. पराशरः

கிருஷ்ணத்வைபாயனர்க்கும்,[1] அவர் ஜைமினிக்கும் உபதேசிக்க, ஜைமினி அதனை நூலாக இயற்றினர் எனப் பெரியோரது வழக்கு உளது. பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் ஜைமினியின் பெயரும்[2] உத்தரமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் பாதராயணரின் பெயரும்[3] இருக்கின்றமையால், இரண்டு நூல்களும் அவரவர் சிஷ்யர்களால் இயற்றப்பட்டன எனக் கோல்ப்ரூக்[4] என்ற மேனாட்டு அறிஞர் கூறுவர். தன் நூலில் தன் பெயரைக் கூறுதல் வடமொழிநூலாசிரியர்களின் வழக்கமாகையாலும் சபரஸ்வாமியும் குமாரிலபட்டரும் ஜைமினியை ஸூத்ரகாரராகக் கூறுவதாலும் அக்கூற்று பொருந்தாது. ஆயினும் ஜைமினிக்கு முன்னர் மீமாம்ஸகர்கள் இருந்தனர் என்பது அவர்களை[5] அவர் குறித்தலாலே விளங்கும். அவர்களுள் ஒருவரும் நூல் எழுதியவராகத் தெரியவில்லை. ஆகலின் முதன்முதலில் பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம் இயற்றியவர் ஜைமினி எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

1. कृष्णद्वैपायनः
2. कर्माण्यपि जैमिनिः फलार्थत्वात् (3, 1, 4); तदावृत्ति तु जैमिनिः (8, 3, 7) ……
3. अन्ते तु बादरायणः, तेषां प्रधानशब्दत्वात् (5, 2, 19); विधिं तु बादरायणः (10, 8, 44)
4. Dr. Colebrooke
5. द्रव्यगुणसंस्कारेषु बादरिः (3, 1, 3); स कुलकल्यः स्यादिति कार्ष्णाजिनिः (6, 7, 35); विप्रतिषेधात्तु गुण्यन्तरः स्यात् इति लावुकायनः (6, 7, 37); तथा चान्यार्थदर्शनं कामुकायनः (11, 1, 55)

ஜைமினியின் காலம். — ஸம்ஸ்கிருதவித்யாஸ்தானங்களிற் பலவிடத்தில் ஜைமினியின் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஸாமவேதப்ரவர்த்தகர்[1] என ஜைமினீயஸம்ஹிதையிலும், ஜைமினீய ப்ராம்மணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் இவர் கூறப்பட்டனர். ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்யஸூத்ரம் இவற்றை ஜைமினி இயற்றினர் எனக் கூறுவர். ஆச்வலாயனக்ருஹ்யம் முதலியவற்றில் ப்ரவரருஷியாக ஜைமினி கூறப்படுகின்றனர். வேதாந்த ஸூத்ரங்களிலும் ஜைமினியின் பெயர் உளது. இவை எல்லாவற்றுள்ளும் கூறப்பட்டவர் ஒருவரே எனின், அவர் மிகவும் பண்டையகாலத்தவர் என்பது திண்ணம். மீமாம்ஸாஸூத்ரம் நியாயஸூத்திரத்திற்கு முற்பட்டமையால், அதனை இயற்றியவர் கி. பி. 200-க்கு முன்னர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர் கீத் என்ற மேனாட்டறிஞர். ஆயினும், பௌதாயனர் மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்ருத்தியை இயற்றினர் எனப் ப்ரபஞ்சஹ்ருதயத்திலிருந்து[2] அறியப்படுகின்றமையானும், அவர் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டவராயிருத்தல் கூடுமாகலானும், பாதராயணரும் ஜைமினியும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் எனக் கூறுதற்கு ஆதாரமின்மையானும், உபவர்ஷர்[3] என்பவர் மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதினர் என மீமாம்ஸா பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றமையானும், அந்த உபவர்ஷர் காத்யாயனரது காலத்தில் இருந்தார் எனக் கதாஸரித்ஸாகரம்[4] கூறுதலானும், மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற் பௌத்த மதத்தைப்பற்றிச் சிறிதேனும் கூறப்படாமையானும், அதனை இயற்றிய ஜைமினி சுமார் கி. மு. 600-இல் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும்.

1. सामवेदप्रवर्तक:
2. प्रपञ्चहृदयम्
3. उपवर्ष:
4. कथासरित्सागर:

மீமாம்ஸாஸூத்ரம். — இந்நூல் 12 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது எனச் சங்கராசார்யர்[1] முதலியோர் கூறுவர்; 16 அத்தியாயங்கள் கொண்டது என்பர் ராமாநுஜாசார்யர்[2] முதலியோர். 12 அத்யாயங்களில் தர்மப்பிரமாணம்,[3] கர்மபேதம்,[4] அங்கத்தன்மை,[5] ப்ரயோஜ்யப்ரயோஜகபாவம்,[6] க்ரமம்,[7] பலமனுபவிக்குமதிகாரம்,[8] அதிதேசஸாமான்யம்,[9] அதிதேசவிசேஷம்,[10] ஊஹம்,[11] பாதம்,[12] தந்த்ரம்,[13] ப்ரஸங்கம்[14] இவை உணர்த்தப்பட்டன. சாஸ்த்ரங்களுள் இது மிகப் பெரியது. இந்நூலுக்குப் பௌதாயனர் உரை எழுதினார் என்றும், அதற்கு க்ருதகோடி[15] எனப் பெயர் என்றும், அதனைச் சுருக்கி உபவர்ஷர் வ்ருத்தி எழுதினார் என்றும், அதற்கு உரை தேவஸ்வாமியும்[16] பவதாஸரும்[17] இயற்றினர் என்றும் ப்ரபஞ்சஹ்ருதயம் என்ற நூல் கூறுகின்றது. அவற்றுள்

1. तदुक्तं द्वादशलक्षण्याम् — 'अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात्प्रतिषेधे विकल्पः स्यात्' (सूत्रभाष्ये. 3, 3, 26)
2. संहितमेतच्छारीरकं जैमिनीयषोडशलक्षणेन [श्रीभाष्ये. 1, 1, 1] भाट्टदीपिकायां कस्तूरिरङ्गाचार्यवृत्तौ च
3. धर्मप्रमाणम्
4. कर्मभेदः
5. अङ्गत्वम्
6. प्रयोज्यप्रयोजकभावः
7. क्रमः
8. फलभोक्तृत्वरूपोऽधिकारः
9. सामान्यतोऽतिदेशः
10. विशेषतोऽतिदेशः
11. ऊहः
12. बाधः
13. तन्त्रम्
14. प्रसङ्गः
15. कृतकोटिः
16. देवस्वामी
17. भवदासः

ஒரு சிறு பகுதியேனும் தற்போது காணப்படவில்லை. சபர ஸ்வாமியால் குறிக்கப்படும் ஆசார்யர்[1] பவதாஸர் என்பர். குமாரிலபட்டர்; உபவர்ஷர் என்பர் மற்றோர்.

அந்த ஸூத்ரத்திற்குப் பாஷ்யம் இயற்றியவர் சபரஸ்வாமி ஆவர். அவர் ஜைனர்களிடமிருந்து தன்னைப் பிழைப்பித்துக் கொள்ள சபரவேஷம் பூண்டனர் என்ற ஒரு கதை உண்டு. அவர் பாணினி பிங்கலர் இவரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அவர் அவ்விருவரையும் தன்னுடைய நூலிற் குறிப்பிடுவதால் விளங்கும்.[2] மஹாபாஷ்யகாரர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அந்நூலின் சைலியால் விளங்கும். சங்கராசார்யர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது அவர் அவரைக் குறித்தமையால் விளங்கும்.[3] குமாரிலபட்டர் ப்ரபாகரர் இவ்விருவர்க்கும் அவர் முற்பட்டவர் என்பது அவர்களது நூல்களால் விளங்கும். இவரது காலம் கி. பி. 200 என்பர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்.[4] சபரஸ்வாமியின் பின்னர் ஆசார்யஸுந்தரபாண்டியர்[5] மீமாம்ஸா வார்த்திகம் எழுதினர்.[6]

குமாரிலபட்டர். — ஆசார்யஸுந்தரபாண்டியர்க்குப் பின்னர் குமாரிலபட்டர்[7] சாபரபாஷ்யத்திற்கு உரை எழு

1. भगवानाचार्यः (शाबर 2, 3, 16)
2. पाणिनिकृतिमननुमन्यमानस्य वा .... पिङ्गलकृतिमननुमन्यमानस्य वा (1, 1, 5)
3. आचार्येण शबरस्वामिना (सूत्रभाष्ये. 3, 3, 53)
4. Introduction by V.A. Ramaswami Sastri in Tattvabindu.
5. आचार्यसुन्दरपाण्ड्यः
6. Journal of Oriental Research, Madras Vol. I; p. 8.
7. कुमारिलभट्टः

தினர். குமாரிலரைக் குமார:[1] என்றும், துதாத:[2] என்றும் பட்டபாதர்[3] என்றும் பின்னோர் குறிக்கின்றனர். அவ்வுரை மூன்று வகையாய் உள்ளது. ஜைமினிஸூத்ரத்தின் முதல் அத்தியாயம் முதற்பாதத்தின் பாஷ்யத்திற்கு உரை ச்லோக ரூபமாகவும், இரண்டாம்பாதம் முதல் மூன்றும் அத்தியாயம் நான்காம் பாதம் முடிய உள்ள பாஷ்யத்திற்கு உரை கத்யபத்ய ரூபமாகவும்,[4] அதற்குமேலுள்ள பகுதியில் சிற்சிலவற்றை விளக்கிய உரையாகவும் எழுதியுள்ளார். அவற்றிற்கு முறையே ச்லோகவார்த்திகம்,[5] தந்த்ரவார்த்திகம்,[6] டுப்டீகா[7] எனப் பெயர்.

அவர்காலம் — குமாரிலபட்டர் கி. பி. 620–680-இல் இருந்தனர் எனக் கூறலாம். அதற்குக் காரணம் ஆவன: கி. பி. 762-இல் இறந்த சாந்தரக்ஷிதர்[8] தனது தத்வஸங்க்ரஹத்தில்[9] ப்ருகட்டீகா[10] என்ற நூல் குமாரிலரால் இயற்றப் பட்டது என்பர். ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு ரத்நாகரம்[11] என்ற உரை எழுதிய பார்த்தஸாரதிமிச்ரரும்[12] ப்ருகட்டீகையைக் குறிக்கின்றனர்.[13] ப்ருகட்டீகையின் சுருக்கமே ச்லோக வார்த்திகமாய் இருத்தல் கூடும். கி. பி. 650-இல் இறந்த பர்த்ருஹரியால் இயற்றப்பட்ட வாக்யபதீயத்தின் சில விஷயங் களைக் குமாரிலர் மறுக்கின்றார். அக்காலத்தவராகிய தர்ம

1. कुमारः
2. तुतातः
3. भट्टपादाः
4. गद्यपद्यरूपम्
5. श्लोकवार्त्तिकम्
6. तन्त्रवार्त्तिकम्
7. टुप्टीका
8. शान्तरक्षितः
9. तत्त्वसङ्ग्रहः
10. बृहट्टीका
11. रत्नाकरः
12. पार्थसारथिमिश्रः
13. अर्थापत्त्यन्तराणामुदाहरणप्रपञ्चः पक्षदोषावसरे श्रोत्रादिनास्तितायामित्यादिना बृहट्टीकायां दर्शितः

கீர்த்தியும்[1] மறுக்கப்படுகின்றார் எனப் பார்த்தஸாரதிமிச்ரர் கூறுவர். கி.பி. 655–725-இல் வசித்தவரும் கான்யகுப்ஜத்தை ஆண்டவருமான யசோவர்மன்காலத்தில்[2] இருந்த உம்வேகர் என்ற பவபூதி[3] குமாரிலரது சிஷ்யராய் இருந்தார். கி. பி. 838-க்கு முன்னர் இருந்த வித்யாநந்தர்[4] பிரபாசந்திரர்[5] இவ்விருவர்களாலும் குமாரிலர் மறுக்கப்படுகின்றார். குமாரிலர்க்குத் திராவிடபாஷைகள் தெரிந்தமையால் அவர் தென்னாட்டினர் என்பர் கீத்.[6] சாலிகநாதர் அவரை மிச்ரர் எனக் கூறியமையால் அவர் வடநாட்டினராய் இருத்தல் கூடும் என்பர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.[7]

ப்ரபாகரமிச்ரர்.[8] — குமாரிலபட்டரின் கொள்கைகளுக்கு மாறுபாடாக ப்ரபாகரமிச்ரர் சாபரபாஷ்யத்திற்கு இரண்டு உரைகள் எழுதினர்.[9] முதலுரை ஆறாயிரம் கிரந்தம் உடையது. இரண்டாம் உரை பன்னீராயிரம் கிரந்தம் உடையது. அவற்றிற்கு விவரணம்[10] நிபந்தனம்[11] எனப் பெயர். முன்னர் எழுதிய

1 धर्मकीर्तिः

2. Journal of Oriental Research, Madras Vol. I, pp. 131-146.

3. भवभूतिः 4. विद्यानन्दः 5. प्रभाचन्द्रः

6. A History of Sanskrit Literatnre by A. B. Keith, p.474.

7. Introduction—Tattvabindu edited by A. V. Ramaswami Sastri.

8. प्रभाकरमिश्रः

9. பாட்டர் வாக்கியத்தின் பொருளை அறியுமிடத்து அபிஹிதாந்வய வாதத்தையும், ப்ரமஞானத்தை அந்யதாக்யாதியாகவும் அபாவத்தைத் தனிபதார்த்தமாகவுங் கூறுவர்; ப்ராபாகரர் அந்விதாபிதானவாதத்தையும், ப்ரமஞானத்தை அக்யாதியாகவும், அபாவத்தை அதிகரணஸ்வரூபமாகவுங் கூறுவர். இவை போன்ற மாறுபாடுகள் பல.

10. विवरणम्

11. निबन्धनम्

உரையைக் குமாரிலர் மறுக்க, பின்னர் மற்றோர் உரை எழுதினார் என்பது நிபந்தனத்திற்குச் சாலீகநாதர்[1] எழுதிய உரையால் அறியப்படும். அந்நிபந்தனத்திற்கே ப்ருஹதீ[2] எனப் பெயரும் உண்டு.[3] சாலீகநாதர் விவரணம், நிபந்தனம் இரண்டற்கும் உரை எழுதினார். அவற்றிற்கு தீபசிகா,[4] ருஜுவிமலா[5] எனப் பெயர். இவற்றை மாறறிக் கூறுகின்றது ஸர்வதர்சனகௌமுதீ[6] என்னும் நூல். அப்பையதீக்ஷிதர்[7] பரிமளத்தில்[8] ருஜுவிமலா நிபந்தனத்தின் உரை எனக் கூறினர். விவரணம் நிபந்தனம் இவற்றிற்கு லக்வீடீகா,[9] ப்ருஹதீ டீகா[10] எனப் பெயர் இருந்தமையால் ப்ரபாகரரை டீகாகாரர்[11] எனச் சாலீகநாதருரை கூறும்.

ப்ரபாகரமிச்ரர் குமாரிலரின் சிஷ்யர் என ஒரு வழக்கு உண்டு. ப்ரபாகரர் எழுதிய இரண்டு டீகைகளால் அவ்விருவரும் ஒரு காலத்தவர் என்றே கருதவேண்டும். ஒருவர் வயதானவராகவும் மற்றொருவர் வயதாகாதவராகவும் இருத்தல் கூடும்.

பாட்டமதம் உலகில் எவ்வாறு பரவியதோ அவ்வாறு ப்ராபாகரமதம் பரவவில்லை. அதற்குக் காரணம் ப்ராபாகர மதம் இருபிளவு பட்டதே ஆகும். இதற்குச் சான்று

1. शालीकनाथः — Journal of Oriental Research Madras Vol. III.
2. बृहती
3. निबन्धनं नाम पश्चात् गुरुणैव प्रणीता बृहती टीका (रामानुजाचार्यकृतनायकरत्ने)
4. दीपशिखा
5. ऋजुविमला
6. सर्वदर्शनकौमुदी
7. अप्पय्यदीक्षितः
8. परिमलः
9. लघ्वी टीका
10. बृहती टीका
11. टकिाकारः

ஜரத்ப்ராபாகரா:[1] என்ற வழக்கே ஆகும். இருபிரிவினர்க்கும் எட்டு பதார்த்தங்களுள் இரண்டில் கொள்கைவேறுபாடு உண்டு.[2] சாலிகநாதர் ஆதுனிகப்ராபாகரருள்[3] முதல்வர்.

மண்டனமிச்ரர்.[4] — பாவநாவிவேகம்[5] விதிவிவேகம்[6] விப்ரம விவேகம்,[7] மீமாம்ஸாநுக்ரமணி[8] என்ற நான்கு நூல்களை இயற்றினர். இவர் குமாரிலமதத்தினர். இவர் கி. பி. 850க்கு முன்னர் இருந்திருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் அக்காலத்து இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் இவரது விதிவிவேகத்திற்கு ந்யாய கணிகா[9] என்ற உரை எழுதியிருக்கிறார். மண்டனமிச்ரரே பிற்காலத்து சங்கராசாரியர்க்கு சிஷ்யராகி ஸுரேச்வரர்[10] எனப் பெயர் பெற்றனர் என்பர் பலர்; அவ்வாறன்று எனக் கூறினர் மஹாமஹோபாத்யாயகுப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார். இவர் கி. பி. 680–750 இல் இருந்தவராகக் கூறுவர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.

1. जरत्प्राभाकराः
2. जरत्प्राभाकरैः द्रव्यगुणकर्मसामान्यसमवायशक्तिसङ्ख्यासादृश्यरूपाः अष्टौ पदार्था उच्यन्ते आधुनिकैः
(विद्यारण्यकृतविवरणप्रमेयसङ्ग्रहे)
3. आधुनिकप्राभाकराः
4. मण्डनमिश्रः
5. भावनाविवेकः
6. विधिविवेकः
7. विभ्रमविवेकः
8. मीमांसानुक्रमणी
9. न्यायकणिका
10. सुरेश्वरः

அத்தியாயம் 39

உம்வேகபட்டர். — இவரது காலம் கி பி. 670-750. இவர் **உப்வேகர்**[1] எனவும் கூறப்படுவர். இவரே பவபூதி[2] என்பர் இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கும் பாவநாவிவேகத்திற்கும் உரை எழுதினர்

சாலீகநாதர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 690-760. இவர் ஆதுனிகப்ராபாகரருள் முதல்வர் என்பதும், ப்ரபாகரரின் நூல்களுக்கு ருஜுவிமலா, தீபிகா என்ற உரைகள் எழுதினர் என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. **சாலிகம்**[4] என்ற ஒரு ப்ரகரணமும், **ப்ரகரணபஞ்சிகா**,[5] **பாஷ்யபரிசிஷ்டம்**[6] என்ற நூல்களும் அவரே இயற்றினர்.

வாசஸ்பதிமிச்ரர்[7]. — இவர்க்கு ஆறு தர்சனங்களிலும் ஒரே வகையான புலமையும் ஆதரவும் இருந்தன. இவர் விதி வேகத்திற்கு **ந்யாயகணிகா** என்ற உரையும், பாட்டமதத்தை விளக்கும் **தத்வபிந்து**[8] என்ற நூலும் இயற்றினர். இவரது காலத்தைப்பற்றிக் கொள்கைவேறுபாடுகள் பல.[9] தற்போது அவர் கி பி. 841-ல் இருந்தனர் என்பர். தத்வபிந்துவிற்கு உரை 15-ஆம் நூற்றாண்டில் கொச்சி ஸம்ஸ்தானத்தில் பெருங்குளம் என்ற கிராமத்தில் வசித்த பரமேச்வரர்[10] உரை எழுதினர். அதற்குத் தத்வவிபாவநா[11] எனப் பெயர்.

1. उब्वेकः
2. भवभूतिः
3. शालीकनाथः
4. शालिकम्
5. प्रकरणपञ्चिका
6. भाष्यपरिशिष्टम्
7. वाचस्पतिमिश्रः
8. तत्त्वबिन्दुः
9. மோக்ஷமூலர் கி. பி. 1150 நூ., மாகடானெல கி. பி. 1100 வேபர் கி. பி. 10 நூ.
10. परमेश्वरः
11. तत्त्वविभावना

ஸுசரிதமிச்ரர்[1] — இவரது காலம் கி. பி. 1000–1100. இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு உரை எழுதியவர். அதற்குக் காசிகை[2] எனப் பெயர்.

பவநாதமிச்ரர். — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1150. இவர் ஸூத்ரத்திற்கு நயவிவேகம்[3] என்ற உரை எழுதியவர்.

பார்த்தஸாரதிமிச்ரர்[4] — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1120. இவர் தந்த்ரரத்னம்,[5] ந்யாயரத்னமாலா,[6] சாஸ்த்ரதீபிகா,[7] ந்யாய ரத்னாகரம்[8] என்ற நூல்களை இயற்றினார். தந்த்ரரத்னம் குமாரிலரின் டுப்டீகைக்கு உரை. ந்யாயரத்னாகரம் ச்லோகவார்த்திகத்தின் உரை. ந்யாயரத்னமாலா பாட்டமதத்தை விளக்கும் பிரகரண நூல். இவர் பிரபாகரமதத்தில் ஈடுபட்ட ஸுசரிதமிச்ரர்,[9] பவநாதர்[10] இவ்விருவர்க்கும் பிற்பட்டவர். குமாரிலமதப்ரவர்த்தகரான ஸுசரிதமிச்ரரும் பவநாதரும் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் இருந்தவர்கள்.

பவதேவபட்டர்.[11] — இவர் தௌதாதிமததிலகம்[12] என்ற நூலை இயற்றினார்.

பரிதோஷமிச்ரர்.[13] — கி. பி. 1200. இவர் தந்த்ரவார்த்திகத்திற்கு ஓர் உரை எழுதினர். அதற்கு அஜிதா எனப் பெயர்.

1. सुचरितमिश्रः
2. काशिका
3. नयविवेकः
4. पार्थसारथिमिश्रः
5. तन्त्ररत्नम्
6. न्यायरत्नमाला
7. शास्त्रदीपिका
8. न्यायरत्नाकरः
9. सुचरितमिश्रः
10. भवनाथः
11. भवदेवभट्टः
12. तौतातिमततिलकम्
13. परितोषमिश्रः

அத்தியாயம் 39

பட்டஸோமேச்வரர்[1] — இவர் ந்யாயஸுதையை[2] இயற்றினர். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரபரிஷ்கார ஸம்ப்ரதாயத்தை இவர்தான் ஆரம்பித்தனர் என்பர்.

முராரிமிச்ரர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1150–1220. இவர் த்ருபாதீநீதிநயநம்[4] இயற்றினர்.

நந்தீச்வரர்.[5] — இவரது காலம் கி. பி. 1220–1300. இவர் ப்ரபாகரவிஜயம்[6] எழுதியவர்.

சிதாநந்தபண்டிதர்.[7] — இவரது காலம் கி. பி. 1200–1300. இவர் நீதிதத்வாவிர்பாவம்[8] இயற்றியவர்.

வேதாந்ததேசிகர்.[9] — இவரது காலம் கி. பி. 1269–1369. இவர் மீமாம்ஸாபாதுகா,[10] ஸேச்வரமீமாம்ஸா[11] இரண்டும் இயற்றினர்.

மாதவாசார்யர்.[12] — இவர் 14-ஆம் நூற்றாண்டில் ஜைமினீய ந்யாயமாலாவிஸ்தரம்[13] இயற்றினர்.

அப்பையதீக்ஷிதர். — இவரது காலம் கி. பி. 1520–1593. இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர். இவரை மீமாம்ஸகமூர்த்தன்யர் என்பர் கண்டதேவர். இவர் விதிரஸாயனம்[14] அதன் உரை உபக்ரமபராக்ரமம்,[15] வாதநக்ஷத்ரமாலை,[16] மயூகாவளி,[17] சித்ரபடம்[18]

1. भट्टसोमेश्वरः
2. न्यायसुधा
3. मुरारिमिश्रः
4. त्रिपादीनीतिनयनम्
5. नन्दीश्वरः
6. प्रभाकरविजयम्
7. चिदानन्दपण्डितः
8. नीतितत्त्वाविर्भावम्
9. वेदान्तदेशिकः
10. मीमांसापादुका
11. सेश्वरमीमांसा
12. माधवाचार्यः
13. जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः
14. विधिरसायनम्
15. उपक्रमपराक्रमः
16. वादनक्षत्रमाला
17. मयूखावली
18. चित्रपटम्

என்ற நூல்கள் இயற்றினர். சாஸ்த்ர தீபிகைக்கு உரையும் இயற்றினர் என்பர். கோபாலபட்டர் விதிரஸாயனபூஷணத்திலும்,[1] சங்கரபட்டர்[2] விதிரஸாயனதூஷணத்திலும்[3] விதிரஸாயனக்கொள்கைகளை மறுத்தனர். சங்கரபட்டர் சாஸ்த்ர தீபிகைக்கு ஓர் உரை, மீமாம்ஸாஸாரஸங்கிரஹம்,[4] மீமாம்ஸா பாவப்ரகாசம்[5] இவற்றையும் இயற்றினர்.

கேசவர்.[6] — இவர் மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசத்திற்கு உரை இயற்றினர்.

ஸோமநாததீக்ஷிதர்[7] — இவரது காலம் கி. பி 1600. சாஸ்த்ர தீபிகைக்கு இவரும் ஓர் உரை எழுதினர். அதற்கு மயூக மாலிகா[8] எனப் பெயர்.

சங்கரமிச்ரர்[9] — இவரும் சாஸ்த்ர தீபிகைக்கு ஓர் உரை இயற்றினர். பாலப்ரகாசம்[10] என்ற நூலையும் இயற்றினர்.

பட்டவிஷ்ணு[11] — இவரது காலம் கி பி. 1400. இவர் நயதத்வஸங்கிரஹம்[12] இயற்றினர். இந்நூல் ப்ரபாகரமதப்படி தர்க்கபாதவிஷயங்களைக் கூறும்.

அனந்தநாராயணமிச்ரர்[13] — இவரது காலம் கி. பி. 1400. இவர் பரிதோஷமிச்ரரின் அஜிதாவிற்கு உரை எழுதினர். அவ்வுரைக்கு விஜயம்[14] எனப் பெயர்.

1. विधिरसायनभूषणम्
2. शङ्करभट्टः
3. विधिरसायनदूषणम्
4. मीमांसासारसङ्ग्रहः
5. मीमांसाभावप्रकाशः
6. केशवः
7. सोमनाथदीक्षितः
8. मयूखमालिका
9. शङ्करमिश्रः
10. बालप्रकाशः
11. भट्टविष्णुः
12. नयतत्त्वसङ्ग्रहः
13. अनन्तनारायणमिश्रः
14. विजयः

ரவிதேவர் [1]—இவரது காலம் கி.பி. 1400. இவர் நயவிவேகத்திற்கு உரை எழுதினர். அதற்கு விவேகதத்துவம் [2] எனப் பெயர்.

பரமேச்வரர் I [3] — இவர் வாசஸ்பதிமிச்ரரின் நயகணிகைக்கு இரண்டு உரைகள் இயற்றினர். அவற்றிற்கு ஜுஷத்வங்கரணி, [4] ஸ்வதிதங்கரணி [5] எனப் பெயர். இவர் கொச்சி தேசத்துப் பொற்குளங் கிராமத்தார்

பரமேச்வரர் II. — இவர் ஸ்போடஸித்தி, விப்ரமவிவேகம், தத்வபிந்து, நீதிதத்வாவிர்ப்பாவம் இவற்றிற்கு எளிதான உரைகள் இயற்றிவர். இவர் பரமேச்வரரின் I பௌத்திரர்.

பரமேச்வரர் III — இவர் ஸுசரிதமிச்ரரின் காசிகைக்கு ஓர் உரையும் மீமாம்ஸாஸூத்ரார்த்தஸங்க்ரஹமும் [6] இயற்றினர். இம்மூவரும் கி. பி. 1300 பின்னர் கி. பி. 1500 முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

வரதராஜர். [7] — இவரது காலம் கி. பி. 1500-1570. இவர் பவநாதரின் நயவிவேகத்திற்கு தீபிகை [8] என்ற உரை எழுதியவர்.

கண்டதேவர் [9] — இவர் பாட்டதீபிகை, [10] பாட்டரஹஸ்யம், [11] மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம் [12] என்ற மூன்று நூல்களை இயற்றினர். தற்போது மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் படிப்போர் எல்லோராலும் அவசியம் படிக்கப்படும் நூல்கள் பாட்டதீபிகையும், பாட்டரஹஸ்யமும் ஆகும். மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம் ஜைமினிஸூத்ரத்

1. रविदेवः
2. विवेकतत्त्वम्
3. परमेश्वरः
4. जुषध्वङ्करणी
5. स्वदितङ्करणी
6. मीमांसासूत्रार्थसङ्ग्रहः
7. वरदराजः
8. दीपिका
9. खण्डदेवः
10. भाट्टदीपिका
11. भाट्टरहस्यम्
12. मीमांसाकौस्तुभः

தின் முதல் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்திலிருந்து மூன்றும் அத்யாயம் மூன்றும் பாதம் முடிய உள்ள விஷயங்களைப் பற்றியது. இவர் 1665-ல் லோகாந்தரஞ் சென்றார் என்பர் கீத். பேருபட்டருக்கு [1] மீமாம்ஸை கற்பித்தவர் இவரே. இவர் சிஷ்யராகிய சம்புபட்டரால் [2] பாட்டதீபிகைக்கு உரை எழுதப் பட்டது. அதற்குப் பிரபாவளி [3] எனப் பெயர்.

காகாபட்டர் [4] — இவர் பாட்டசிந்தாமணி [5] இயற்றியவர். இவருக்கு விச்வேச்வரர் [6] என்ற பெயரும் உண்டு.

ஆபதேவர் [7] — இவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசம் [8] இயற்றினர். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் படிக்க ஆரம்பிப்போர்க்கு இந்நூல் போதிக்கப்படுகின்றது. இவரின் தகப்பனார் அநந்ததேவர் [9]; இவரின் ஆசிரியர் கோவிந்தர் [10]; இவர்க்குப் பிள்ளைகள் இருவர்; அவர்களுடைய பெயர்கள் அநந்ததேவர் [11] ஜீவதேவர் [12] என்பன. அநந்ததேவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசத்திற்கு உரை எழுதினர்; அதற்குப் பாட்டாலங்காரம் [13] எனப் பெயர். ஜீவதேவர் பாட்டபாஸ்கரம் [14] என்ற நூலை இயற்றினர். இவர்கள் கி. பி 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்.

1. पेरुभट्टः
2. शम्भुभट्टः
3. प्रभावलिः
4. गागाभट्टः
5. भाट्टचिन्तामणिः
6. विश्वेश्वरः
7. आपदेवः
8. मीमांसान्यायप्रकाशः
9. अनन्तदेवः
10. गोविन्दः
11. अनन्तदेवः
12. जीवदेवः
13. भाट्टालङ्कारः
14. भाट्टभास्करः

அத்தியாயம் 39

லௌகாக்ஷிபாஸ்கரர்[1] — இவரது காலம் கி.பி. 1600. இவர் அர்த்தஸங்க்ரஹம்[2] எழுதினர். பாலர்களாற் படிக்கப்படும் நூல்களுள் இஃது ஒன்று.

க்ருஷ்ணதீக்ஷிதர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1709–1760. இவர் இயற்றியது மீமாம்ஸாபரிபாஷா.[4] இந்நூலும் பாலர்களால் முதன்முதலிற் படிக்கப்படுகின்றது.

எஞ்சிய நூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும்.

நூலின் பெயர்		ஆசிரியரின் பெயர்
மீமாம்ஸாஸூத்ரதீதிதி[5]	....	ராகவாநந்தஸரஸ்வதி[6]
மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசம்[7]	....	சங்கரபட்டர்[11]
மீமாம்ஸாஸாரஸங்க்ரஹம்[8]	....	சங்கரபட்டர்[11]
விதிரஸாயனதூஷணம்[9]	....	சங்கரபட்டர்[11]
ப்ரகாசம்[10]	....	சங்கரபட்டர்[11]
மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்யாக்யா[12]	....	மஹாதேவர்[13]
,,	....	கமலாகரர்[14]
,,	....	வைத்யநாதர்[15]

1. लौगाक्षिभास्करः
2. अर्थसङ्ग्रहः
3. कृष्णदीक्षितः
4. मीमांसापरिभाषा
5. मीमांसासूत्रदीधितिः
6. राघवानन्दसरस्वती
7. मीमांसाबालप्रकाशः
8. मीमांसासारसङ्ग्रहः
9. विधिरसायनदूषणम्
10. प्रकाशः
11. शङ्करभट्टः
12. मीमांसासूत्रव्याख्या
13. महादेवः
14. कमलाकरः
15. वैद्यनाथः

நூலின் பெயர்		ஆசிரியரின் பெயர்
ஸுபோதினி[1]	....	ராமேச்வர ஸூரி[2]
மீமாம்ஸா ரத்னம்[3]	....	ரகுநாதர்[4]
பாட்டபாஷாப்ரகாசம்[5]	....	நாராயண தீர்த்தர்[6]
அதிகரணகௌமுதி[7]		ராமகிருஷ்ணர்[8]
பாட்டஸங்க்ரஹம்[9]	....	ராகவேந்த்ர யதி[10] (1600—1670)
மீமாம்ஸா ந்யாய தர்ப்பணம்[11]		ராமகிருஷ்ண தீக்ஷிதர்[12] (1500—1670)
வார்த்திகாபரணம்[13]	....	வெங்கடேச்வர தீக்ஷிதர்[14] (கி. பி. 1600)
விதித்ரயபரித்ராணம்[15]	....	வேங்கடாத்வரி[17] (கி. பி. 1590-1660)
மீமாம்ஸா மகரந்தம்[16]	....	
தந்த்ரசூடாமணி[18]	....	ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர்[22] (கி. பி. 1580-1650)
கர்ப்பூரவார்திகா[19]	....	
ஸுபோதினி[20]	....	
ஸுதஸாரம்[21]	....	

1. सुबोधिनी
2. रामेश्वरसूरिः
3. मीमासारत्नम्
4. रघुनाथः
5. भाट्टभाषाप्रकाशः
6. नारायणतीर्थः
7. अधिकरणकौमुदी
8. रामकृष्णः
9. भाट्टसङ्ग्रहः
10. राघवेन्द्रयतिः
11. मीमासान्यायदर्पणम्
12. रामकृष्णदीक्षितः
13. वार्त्तिकाभरणम्
14. वेङ्कटेश्वरदीक्षितः
15. विधित्रयपरित्राणम्
16. मीमासामकरन्दः
17. वेङ्कटाध्वरी
18. तन्त्रचूडामणिः
19. कर्पूरवार्तिका
20. सुबोधिनी
21. सुधासारः
22. राजचूडामणिदीक्षितः

அத்தியாயம் 39

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்
மானமேயோதயம்[1] .... நிபந்தனம்[2] (தந்த்ரவார்த்திக உரை)	நாராயணபட்டர்[3] (கேரளீயர்) (கி. பி. 1560–1656)
தந்த்ரரஹஸ்யம்[4] .... நாயகரத்னம்[5]	ராமானுஜாசார்யர்[6] (கி. பி. 1750)
பாட்டசந்த்ரிகை[7]	பாஸ்கரராயர்[8] (கி. பி. 1700-1760)
அத்வரமீமாம்ஸா குதூஹல வ்ருத்தி[9]	வாஸுதேவதீக்ஷிதர்[10] (கி. பி. 1700-1760)
தந்த்ரஸித்தாந்ததீபிகை[11]	அப்பையதீக்ஷிதர்[12] (கி. பி. 1650) [அப்பையதீக்ஷிதரின் ஸஹோதரரின் புத்ரர்.]
ஸுபோதினி[13] (தந்த்ரவார்த்திக உரை) .... ராணகோஜ்ஜீவினி[14] (ந்யாய ஸுதையின் உரை)	அன்னம்பட்டர்[15] (கி. பி. 1700)
பாட்டதினகரீயம்[16]	தினகரர்[17]

1. मानमेयोदयः
2. निबन्धनम्
3. नारायणभट्टः
4. तन्त्ररहस्यम्
5. नायकरत्नम्
6. रामानुजाचार्यः
7. भाट्टचन्द्रिका
8. भास्कररायः
9. अध्वरमीमांसाकुतूहलवृत्तिः
10. वासुदेवदीक्षितः
11. तन्त्रसिद्धान्तदीपिका
12. अप्पय्यदीक्षितः
13. सुबोधिनी
14. राणकोज्जीविनी
15. अन्नम्भट्टः
16. भाट्टदिनकरीयम्
17. दिनकरः

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்
தந்த்ரவிலாஸம் [1]	லக்ஷ்மணாசார்யர் [2]
பாட்டசிந்தாமணி [3] (பாட்ட தீபிகையுரை)	வாஞ்சேச்வரர் [4] (கி. பி. 1760-1830)
பாட்டஸாரம் [5]	க்ருஷ்ணதாதாசார்யர் [6]
ஸாரபோதினி [7]	கஸ்தூரிரங்காசார்யர் [8]
ஸாரவிவேசினி [9] (மீமாம்ஸா ந்யாயப்ரகாசத்தின் உரை)	மஹாமஹோபாத்யாய சின்னஸ்வாமிசாஸ்திரிகள் [10]

1. तन्त्रविलासः
2. लक्ष्मणाचार्यः
3. भाट्टचिन्तामणिः
4. वाञ्छेश्वरः
5. भाट्टसारः
6. कृष्णताताचार्यः
7. सारबोधिनी
8. कस्तूरिरङ्गाचार्यः
9. सारविवेचिनी
10. चिन्नस्वामिशास्त्री